

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/40 • 29 Ekim 2000 • 5 DM.

**Hücreler ölümdür!..
İzin vermeyelim!**

**Süresiz Açlık Grevi'ndeki
devrimci tutsaklarla
dayanışmayı
yükseletelim!**

İÇİNDEKİLER

Zindanlardaki direnişe güç vermek için mücadeleyi her alanda yükseltelim!	3
Oyun bozuldu, katledilenler değil katiller yargılandı!	4
Ulucanlar katliamının ikinci perdesinde devlet terörüne karşı militan direniş	5
Ulucanlar davasına hazırlık çalışması	6
Ulucanlar'ın direniş geleneği yolunda yürüyoruz!	7
Yıldırım Doğan'ın	
Ulucanlar savunması	8
Adana'da SAG'a destek açıklaması	9
Sendikal ihanet nereye kadar?	10
Sınıf hareketinden kısa haberler	11
Cottarelli ve uşak takımını kovmak için sokağa, eyleme!	12
İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!	13
Direnişimizin nedenleri, anlamı ve talepleri (Orta)	14-16
Bayrağımıza bir kez daha leke düşürmeyeceğiz!	17
Zindan direnişine yurtdışından güçlü bir destek örgütleyeceğiz!	18
Filistin İntifadası'nın ilk sonuçları	19
Ortadoğu'da anti-emperyalist mücadele dalgası	20
Seattle'ın izinde emperyalizme karşı yeni militan gösteriler!	21
Gençlik ateşi hücreleri yakacak!	22
YÖK'e karşı mücadeleye!	23
Bir anadan mektup	24-25
Basından seçmeler	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/40 ● 28 Ekim 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

Kızıl Bayrak'tan

*Devrimci tutsaklar 20 Ekim tarihi itibarıyla açlık grevlerini başlattılar. Bu, hücre saldırısının zindanlar cephesinden püskürtülme kararlılığının yeni bir göstergesidir. Aynı kararlılığın dışarıya için de geçerli olduğunu ise, Ulucanlar davasının görüldüğü 24 Ekim'de, Ankara'da gerçekleştirilen eylemler göstermiş bulunuyor. Ölümü yenenleri hiçbir güç yenemez. Zafer devrimci tutsakların, zafer bizim olacak!..

Bu zafere sınıfın ve kitlelerin de ortak edilebilmesi için mücadele ve faaliyet alanını genişletmek gerekiyor.

İstanbul Emek Platformu, hücre karşıtı bildirimleriyle devrimci tutsakların mücadelesine güç katmaya çalışan kurumlara dahil olmuş bulunuyor. Tüm diğer demokratik kurumları ve hücre karşıtı platformları harekete geçirmek, mücadelenin dışarıdaki ayağının önünde acil bir görev olarak duruyor.

*İMF heyeti yine teftiş turunda, yine Türkiye'de.

28 Ekim Cumartesi günü, İstanbul'da, Fatih Sarayhan Parkı'nda saat 12:30'da İMF karşıtı gösteri yapılacak. İstanbul Emek Platformu'nun da içinde bulunduğu bir grup kurumun düzenlediği protesto eyleminin gücü ve etkisinin, sınıf ve kitle mücadelesinin seyri açısından özel bir önem taşıdığı ortadadır.

Anti-emperyalist, anti-kapitalist gösterilerin tüm dünyada yaygınlaştığı bir süreçte, mücadelenin ülkemizdeki ayağının son derece cılız kaldığı ortadadır.

Üstelik, İMF-TÜSİAD yıkım programının tüm hızıyla uygulandığı, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin yoğun bir iktisadi-sosyal saldırı ve hak gasplarıyla köşeye sıkıştırılmaya çalışıldığı bir süreçte. Sınıfın içinde bulunduğu bu durum, eylemlerin örgütlenme zeminini güçlendiren bir etken olarak değerlendirilebilir, İMF memurlarına Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle işlerinin hiç de kolay olmayacağı gösterilebilir.

Çıktı!... Kitapçılarda...

Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yoktur meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütte sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini korumak ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.

Örgütsel güvenlik sorunu kuşkusuz teknik değil, temelde siyasal bir sorundur. Temelde kitlelerle birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine bir koruma duvarı oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden biliyoruz ki, sözkonusu örgüt yeni bir örgüte, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiyor ve böylece dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay olamıyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temelinde çözmek, ancak bir zaman ve süreç sorunudur. Ama bu genel planda, stratejik bir bakış açısı çerçevesinde böyledir.

Tam da bu noktada, karşımıza önemli bir sorun çıkmaktadır. Yeni şekillenmekte olan bir örgütün kitlelerle buluşması, maddi bir güç dönüşmesi ve kitlelerle birleşmesi bir süreç sorunuysa eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmenin çok temel, hatta belirleyici bir etkeni haline gelir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güvenlik Sorunları

Örgütsel Güvenlik Sorunları

ISBN-975-7271-29-2

Fiyatı: 2.250.000 TL. (KDV dahil)

EKSEN YAYINCILIK

Zindanlardaki direniş güç vermek için mücadeleyi her alanda yükseltelim!

Sistemin hücre saldırısına karşı uzun süredir mücadele yürüten devrimci tutsakların, eninde sonunda, yeni bir “ölümüne direniş” eylemine başvurmak zorunda kalacağı biliniyordu. Sermaye devletinin, devrimci tutsakları “hücrelerde tecrit ve imha” politikasındaki kararlılığını sergilemek amacıyla Ulucanlar zindanında gerçekleştirdiği katliamın, dönüp kendini tecrit etmesi; aynı saldırıda devrimci tutsakların 10 can bedeline yürüttüğü ölümüne direnişin ise, tersinden devrimcilerin hücrelere girmeme konusunda ne denli kararlı olduğunu göstermesi, devleti daha temkinli davranmaya, dolayısıyla saldırı takviminde gecikmeye yol açmıştı. Devletin ilk ilan ettiği takvime göre, hücreler, güya 2000’in ilk aylarında faaliyete geçirecekti.

Hücre saldırısında önemli bir adım olarak kabul edilen Ulucanlar katliamından bu yana geçen bir yılı aşkın süre boyunca, kavganın her iki tarafı da kendi cephesinden hazırlıklarını yaptı. Devrim cephesi katliamın yarattığı tepkiyi örgütlerken; düzen cephesi bir yandan buradan aldığı yarayı sarmaya çalışıyor, öte yandan alttan alta hücrelere geçiş hazırlığını sürdürüyordu. Geline nokta, her iki kesim açısından da belirli mesafelerin tüketildiği görülmeye başlandı.

3 devrimci hareketin açlık grevini başlattığı 20 Ekim’i takibeden günlerde, 24 Ekim tarihinde, Ulucanlar katliamı davasının duruşması vardı. Katil devletin mağdurları yargılamaya kalktığı bu dava, hücre karşıtı mücadelenin dışarıdaki ayağı açısından da önemli bir işleve sahipti. Nitekim işlevine denk bir dizi eyleme konu edilebildi. Katliamların hesabının sorulacağı, devrimci tutsakların yalnız bırakılmayacağı, hücrelere geçit verilmeyeceği ortaya kondu. Bu, baştan beri ifade edilmekle birlikte, bugüne dek gerçekleştirilen eylemlerde genelde pasif mücadele yöntemleri tercih ediliyordu. Saldırlara boyun eğilmiyor, fakat kavga da büyütülemiyordu. 24 Ekim’de Ankara’da gerçekleştirilen eylemde ise, devlet zoru, karşısında devrimci zoru buldu. Ankara sokakları, saatler boyunca polisle devrimciler arasında süren taşlı-sopalı kavgaya sahne oldu. Aynı saatlerde mahkeme salonunda da düzenle devrim arasında farklı bir mücadele sürmekteydi. Bir kısmı arkadaşlarını öldürmek gibi alçakça fakat gülünç bir ithamla yargılanmaya kalkan katliam mağduru devrimciler, verdikleri savunmalarla, katliam tablosunu bir kez daha gözler önüne seriyor, katilleri itham ediyor, hücre saldırısına boyun eğmeme kararlılığını dile getiriyorlardı.

Sürece ilişkin tablonun diğer yüzünde ise, ne “tesadüftür” ki, adli mahkumların “af eylemleri” bulunuyordu. Yani, “kanayan yara cezaevlerine acil müdahale zorunluluğu” masalı... Ve devlet yetkililerinden “af, meclisin öncelikli gündemi olacaktır” açıklamaları... Medyadan, eylemin haklılığı, affın zorunluluğu propagandaları... Af ve hücre çalışmasının bir arada ve aynı zamanda ele alındığı, affın hücrelere geçiş için malzeme yapılmaya çalışıldığı hatırlanırsa, adli mahkumların bu eyleminin devlete nasıl bir malzeme sunduğu da anlaşılabilir. Üstelik, bir karşı koyuşu kıskırtacağı biline biline, adli tutuklulara yönelik toplu sevklerin tam da devrimci tutsakların açlık grevlerine başladığı bir süreçte gündeme getirilmesinde, bu tür eylemleri tetikleme gibi bir art niyet olmadığı da söylenemez.

Devletin “hazırlığı”, karşı önlemlerden, propaganda malzemesinden vb.’den ibaret de değil elbette. Bu arada kimi “iç pürüzler” de törpülenmeye çalışılıyor. Son tahlilde hangi amaca hizmet ettiğine bakmadan, devletin imajına hanel getirebileceği düşünülen her türden girişimin önü alınmaya çalışılıyor. Pişkinsüt başkanlığındaki Meclis İnsan Hakları Komisyonu’nun DSP’den MHP’ye devredilmesi ve doğal olarak Pişkinsüt’ün görevine son verilmesi, bu yönlü hazırlığın çarpıcı bir örneği oldu. Hatırlanacağı gibi bu komisyon, iki konuda, Ulucanlar katliamı ve işkence konularında hazırladığı raporlarla faşist koalisyon hükümetinin, adli ve idari mercilerin iddialarını çürütmüş, Ulucanlar’da katliam, karakollarda işkence yapıldığını kendince belgelemişti. Bu devletin “adaleti” Ulucanlar’daki katliamı “devrimciler”in gerçekleştirdiğini iddia ederken, elbette, hem de kendi içlerinden birilerinin kalkıp tersini söylemesine izin veremezlerdi. Bundan böyle bu tür çatlak seslere tahammülleri olmadığını ve izin vermeyeceklerini böylece göstermiş oldular.

Devrim cephesine gelince. Hücre saldırısına karşı mücadelenin cezaevleri ayağında yeni bir zorlu sürece daha girilmiş bulunuyor. Bu konuda dostun da düşmanın da artık çok iyi bildiği bir şey varsa, o da devrimci tutsakların ölümüne kararlılığıdır. Hemen aynı kesinlikle iddia ettiğimiz ikinci bir konu da; içerdeki sürecin ne kadar zorlu geçeceğinin, ne kadar fazla ya da az bedelle zafere ulaşılacağı, içerdeki dışediş mücadeleye dışarıdan verilecek desteğin gücüyle de yakından ilişkili olduğudur. Yani, içerdeki kararlılık ve gücün, aynı şekilde dışarıda da gösterilmesi zorunludur. Dışarıdaki zorunluluk, devrimcilerin kendi duruşlarının ötesinde, hücre karşıtı mücadeleyi kitlelere maledebilmek açısından önemlidir. Çünkü, çatışmanın merkezinde devrimciler olmakla birlikte, çatışmanın her iki tarafı açısından da “kitleleri kazanmak” özel bir öneme sahiptir. Mücadeledeki duruş ve kararlılıkla kitlelere güven verilmeli, bir süredir pasif konumda bekleyen ve neredeyse dağılmaya yüz tutan hücre karşıtı platformlar hızla eylemli hatta çekilebilmelidir. Başlayan açlık grevleriyle bir kez daha ortaya konan devrimci irade ve kararlılık, varolan platformların güçlendirilmesi, olanaklı tüm zeminlerde yeni platformların oluşturulması için bir dayanağa dönüştürülmelidir.

Sınıf ve kitle hareketinin de bu açıdan dikkatle izlenmesi ve değerlendirilmesi gerektiği ortadadır. Sınıf hareketinin yükseldiği bir evrede, devletin, devrimci hareketle çatışmayı derinleştirmekten elinden geldiğince uzak durmaya çalıştığı bilinir. Ancak, emperyalist güçlerin denetiminde kapsamlı bir saldırı programını hayata geçirmekle mükellef bulunan gerici-faşist koalisyon hükümetinin fazlaca tercih şansı bulunmamaktadır. IMF-TÜSİAD programıyla işçi sınıfı ve emekçilere karşı açtığı iktisadi-sosyal yıkım savaşını başarıyla sürdürebilmek için, devrimci düşünce ve eylemi (devrimci örgütleri) tümüyle yoketmesi gerektiğini düşünüyor. Bir başka ifadeyle, devrimci öncüsüyle buluşan bir işçi sınıfının, böyle bir saldırıya asla izin vermeyeceği gibi, sistemi de tehdit edeceğini biliyor, bu ihtimali ortadan kaldırmaya (en azından geciktirmeye) çalışıyor. Kısacası, sistem, savaşı her iki cephede de sürdürmek zorundadır. Hem iktisadi-sosyal alanda işçi sınıfı ve emekçilere karşı, hem siyasal alanda

Adli tutukluların eylemlerine yaslanarak, cezaevleri sorununu “af” sorununa indirgeyen bir propagandaya girişen ve devrimci tutsakların hücre saldırısına karşı başlattığı açlık grevlerini perdelemeye çalışan medyanın etkinliğini boşa çıkarmak için, cezaevleri ve hücre karşıtı mücadelenin etkin bir devrimci propagandaya konu edilebilmesi, devletin ve sistemin katliamcı yüzünün yine aynı etkinlikte bir teşhirinin yapılabilmesi gerektiği ortadadır. Fakat bu aynı süreçte, işçi sınıfı ve emekçi kitleler, kendilerine yöneltilen kapitalist-emperyalist yıkım saldırısına karşı da uyarılabilmelidir. Cezaevlerindeki devrimci tutsakların azmi ve kararlılığı, kitlelere örnek gösterilebilmelidir. Dışarıda devrimcileri bekleyen, sadece, içerideki yoldaşları kadar kararlı ve inatçı bir mücadelenin öznesi olmak değil, kitle mücadelesinin önünü açmaya yönelik politik-pratik faaliyeti de artırmaktır.

devrimcilere karşı. Bu savaşta, sınıf ve kitle hareketi cephesinin uzun zamandır belirgin bir durgunluk ve parçalı bir süreç yaşadığı biliniyor. Ancak, son haftalardaki kimi gelişmeler, bu cephede de ileriye doğru ciddi çıkış imkanlarının artmakta olduğu yönünde işaretler vermektedir.

Özellikle, sendikal ihanetle önü kesilmesine rağmen, POAŞ işçilerinin çıkışı bu açıdan dikkate değer önemdedir. ‘98 patlaması hatırlanırsa, metal sektöründe ilerleyen TİS süreci ve sendikaların beklenen ihanetinin ne tür gelişmelere yol açabileceği de hesaba katılmak durumundadır. Süregiden özelleştirmeler ve kapıdaki toplu tensikatlar, ücretlere uygulanan komik zamlar, iş güvencesi yasa tasarısı üzerinden yoğunlaştırılmaya çalışılan esnek üretim ve diğer hak gaspları vb.’nin, sınıf ve kitlelerde öfke ve tepkiyi artıracığı açıktır. Sınıf hareketine devrimci müdahalenin artırılması, devrimci önderlik ihtiyacının karşılanması çabaları, biriken öfkenin mücadeleye aktırılması açısından kilit önemdedir.

Ancak bu sadece, “mücadele içindeki kitlelerin siyasal gelişmelere karşı daha duyarlı davranacağı” varsayımı nedeniyle ve hücre karşıtı mücadeleye kitle desteği sağlamak amacıyla değil, savunmadan saldırıya geçmek için de gereklidir. Mücadele her cephede yükseltilmelidir ki, düşman tüm gücüyle tek mevziye - cezaevlerine- yoğunlaşmasın. Sistem, saldırdığı tüm alan ve kesimlerden yanıt almalıdır ki, cüreti kırılsın.

Adli tutukluların eylemlerine yaslanarak, cezaevleri sorununu “af” sorununa indirgeyen bir propagandaya girişen ve devrimci tutsakların hücre saldırısına karşı başlattığı açlık grevlerini perdelemeye çalışan medyanın etkinliğini boşa çıkarmak için, cezaevleri ve hücre karşıtı mücadelenin etkin bir devrimci propagandaya konu edilebilmesi, devletin ve sistemin katliamcı yüzünün yine aynı etkinlikte bir teşhirinin yapılabilmesi gerektiği ortadadır. Fakat bu aynı süreçte, işçi sınıfı ve emekçi kitleler, kendilerine yöneltilen kapitalist-emperyalist yıkım saldırısına karşı da uyarılabilmelidir. Cezaevlerindeki devrimci tutsakların azmi ve kararlılığı, kitlelere örnek gösterilebilmelidir.

Dışarıda devrimcileri bekleyen, sadece, içerideki yoldaşları kadar kararlı ve inatçı bir mücadelenin öznesi olmak değil, kitle mücadelesinin önünü açmaya yönelik politik-pratik faaliyeti de artırmaktır.

Ulucanlar Davası'nda mahkeme salonu: Katliamın ikinci perdesi oynandı...

Oyun bozuldu, katledilenler değil katiller yargılandı!

Ulucanlar'ın faili devletin katliamın üzerini örtmek amacıyla açtığı dava, bir süre sürüncemeye bırakıldıktan sonra, 24 Ekim günü yapılan ikinci duruşmayla devam etti.

Katliamcı ruhla kaleme alınan iddianameyle kendisine verilen senaryoyu uygulamakla görevlendirilmiş mahkeme heyeti, misyonuna uygun olarak, hiçbir hukuki kriter gözetmeksizin katledilenleri yargılamaya çalıştı. Bu durum tüm açıklığıyla gözler önüne serilirken, duruşma salonu bir işkencehaneye dönüştü. Polis, davada tutuksuz yargılananları ve aileleri duruşma salonuna sokmazken, jandarma, mahkeme heyeti önünde tutuklu devrimcileri dayaktan geçirdi. Mahkeme salonunda yaşananlar, Ulucanlar davasının, katliamın ikinci perdesi olduğuna ilişkin savı bir kez daha kanıtladı.

Ancak, mahkeme tüm bu faşist gösteriye sahne olurken, sanık sandalyesine oturtulan devrimciler, katliamı teşhir ederek katledenleri yargıladılar. Avukatların ve yargılanmaya çalışılan devrimci tutsakların bu tutumu, yargılayanları savunmacı bir konumda tutarken, mahkeme heyeti duruşmayı bir an önce bitirebilmek için yoğun bir çaba harcadı.

Duruşma saat 10:00 civarında başladı. Tutuksuz olarak yargılananların ve ailelerin içeriye alınmaması nedeniyle, avukatlar mahkeme heyetinden bu engellemeye derhal son verilmesini talep ettiler. Önce taleplerin üzerinden atlamaya çalışan mahkeme heyeti, avukatların ısrarlı ve mahkemenin hukuk dışılığı üzerine yaptıkları konuşmaları üzerine kısmen de olsa kabul etmek zorunda kaldı. Tutuksuz yargılananlar mahkeme salonuna alınırken, adliye girişinde bekleyen bazı tutsak yakınları içeriye alınmadı. Mahkemede böylesi bir terör sürerken, dışarıda da polis saldırısı başlamıştı. Bunun duyulması üzerine avukatlar, ailelere yapılan bu saldırının duruşmanın aleniyeti ilkesine aykırı olduğunu, bunun katliamın üzerini örtmek isteyenlerin çabalarının bir ürünü olduğunu söyleyerek, gözaltına alınan ailelerin derhal serbest bırakılarak duruşma salonuna getirilmelerini talep ettiler. Tabii ki birçok talep gibi bu da geçiştirildi. Yine mahkeme boyunca, verilen savunma ifadelerinin (yargılananların ve avukatların) tutanağa geçirilmemesi için büyük bir çaba sarfedildi. Ancak yargılanan tutsakların ve avukatların ısrarlı çabalarıyla, savunma ifadelerinin bir kısmı tutanağa geçirilebildi.

Duruşmaya Ulucanlar Cezaevi'nde bulunanlardan beş devrimci tutsak getirilmişti. Katliamdan sonra tahliye olan devrimci tutsaklardan duruşmaya katılanlar altı kişiydi. Katliamın yakın tanığı olan diğer cezaevlerindeki tutsaklar ise bir kez daha duruşmaya getirilmediler. Avukatların, yargılanan tüm tutsakların bir sonraki duruşmaya getirilmesi yönündeki talepleri mahkeme heyeti tarafından bir kez daha reddedildi.

Duruşma günü Ankara'nın merkezi noktalarına yığınak yapıp tam bir terör estiren polis, adliye binasını da duruşma boyunca abluka altında tuttu.

Duruşma salonunun büyük bir bölümü polislerle doldurularak, abluka buraya da taşındı.

KESK ve İHD yöneticileri, TBMM Adalet Komisyonu üyesi İsmail Aydın'ı ve bazı tutuklu yakınları da duruşma salonunda bulunuyorlardı.

Avukatların, davanın usulü ve esasına ilişkin yaptıkları ön savunmalardan sonra, duruşmada bulunan devrimci tutsakların savunmalarına geçildi. Sırayla konuşan devrimci tutsaklar, yaşanan katliamı ayrıntılarıyla anlatarak Ulucanlar vahşetini gözler önüne serdiler. Katliama katılan jandarma, özel tim, polis, gardiyan ve cezaevi müdürlerini ayrıntılı tip tarifleri ve isimleriyle teşhis ederek, haklarında suç duyurusunda bulundular. Yine katliamın sorumlularının devletin üst zirvelerine kadar gittiği söylenerek, devletin merkezi kademeleri hakkında da suç duyurusu yapıldı. Yargılanmaya çalışılanlardan Yıldırım Doğan savunmasında; bugün burada kendilerinin değil gerçek katliamcıların yargılanması gerektiğini, ancak mahkemenin katliamın üzerini örtme ve böylelikle katliamcıları aklama misyonu taşıdığını, ama gerek mahkemenin gerek katliamın şimdiden insanlığın vicdanında mahkum olduğunu ve katliamcıların tarih önünde hesap vereceklerini söyledi.

Yargılanmaya çalışılan devrimcilerden Cemaat Ocak, savunmasını yaparken, o sırada salonda bulunan Dilek adlı gardiyanın da kendisine işkence yapanlardan biri olduğunu belirterek, hakkında suç duyurusunda bulundu. Bunun üzerine avukatlar söz alarak, işkenceci gardiyanın kimlik tespiti için duruşmaya alınmasını talep ettiler. Bu sırada işkenceci gardiyan jandarmalar tarafından salondan çıkarıldı. Avukatlar ve devrimci tutsaklar bu kaçırma olayını mahkeme heyetine duyurdular. Ancak mahkeme heyeti yine misyonuna uygun davrandı, bu olayı görmezden geldi.

Devrimci tutsakların savunmalarından sonra savunma avukatları söz aldılar. Mahkemenin baştan aşağı usulsüz bir biçimde sürdüğünü belirttiler ve savunmalarını yaptılar. Avukatların konuşmaları mahkeme heyeti tarafından sık sık kesilmeye çalışıldı.

Ardından, iddianamenin içerdiği senaryoya göre mağdur olarak gösterilen şehit devrimcilerin avukatı

Selçuk

Kozağaçlı ve Önder Gençaslan'ın babası Ali Gençaslan müdahil sıfatıyla katıldıkları duruşmada söz aldılar. Ali Gençaslan, iddianamenin çocuğunu katledenleri siyasi tutsaklar olarak gösterdiğini, ama gerçeğin böyle olmadığını anlattı. Avukat S. Kozağaçlı ise, iddianamenin hiçbir hukuki dayanağının olmadığını, asılsız ithamlarla yüklü olduğunu belirterek, iddianamenin savcılığa iadesini istedi. Ayrıca operasyonda kullanılan Büyükşehir Belediyesi'ne ait itfaiye araçlarının ne kadar köpük ve su siktiklerine dair rapor alınmasını, çünkü kullanılan köpük ve su miktarının tespitiyle beraber tutukluların ne derece savunmasız olduklarının görülebileceğini belirtti. Ve cezaevinde toplanan mermilerin balistik incelenmesinin yapılarak hangi silahlardan çıktığının tespit edilmesini, böylece katliamcıların gerçek kimliğinin görüleceğini ifade etti. Mahkeme heyeti müdahil avukatın taleplerini de reddetti.

Duruşmanın sonunda heyet avukatların tüm taleplerini reddetti ve duruşmayı 5 Aralık'a erteledi.

Duruşma sonunda katliamın bu ikinci perdesini protesto eden devrimci tutsaklar; "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!" ve "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganlarını yükselttiler. Bunun üzerine Ulucanlar'ın işkencecileri bir kez daha gerçek yüzlerini göstererek, devrimci tutsaklara vahşice saldırdılar. Adliyenin bodrum katına kadar dövülerek götürülen devrimci tutsaklar, burada kondukları hücrede de yine dövülerek işkenceden geçirildiler. Saldırı, avukat ve diğer katılımcıların tepkileriyle karşılaşırken, mahkeme heyeti çareyi duruşma salonundan apar-topar kaçmakta buldu.

Katliamın ikinci perdesi, adına layık bir biçimde böylece sonuçlandı. Ama, sokaklarda olduğu gibi, katliamcıların aklanmaya çalışıldığı mahkeme salonunda da yargılanan bizzat düzenin ve devletin kendisi oldu. Ulucanlar'ın katliamcıları böylelikle, sorumlusu oldukları katliamdan yakalarını kurtaramayacaklarını görmüş oldular. Çünkü katliam, üzeri örtülemeyecek kadar açık ve vahşidir. Bunun için katledilenler değil katliamcıları yargılanmış ve bir kez daha lanetlenmiştir.

Katliamın hesabı ise mutlaka sorulacaktır!

Ulucanlar katliamının ikinci perdesinde devlet terörüne karşı militan direniş

*“Cellat uyandı yatağında bir gece
Tanrım dedi bu ne zor bilmece
Öldükçe çoğalıyor adamlar
Ben tükenmekteyim öldürdükçe”*

26 Eylül '99 Ankara... Cellat, yani sermayenin kanlı iktidarı, Ulucanlar'da “görev” başındaydı. 10 yiğit devrimciyi katletti. Katledemediklerini de ağır biçimde yaraladı.

Kanlı iktidar, katlemediği 86 tutsağı; yoldaşlarını, dostlarını öldürmek gibi iğrenç bir suçlamayla binlerce yıl hapis istemiyle yargılıyor. Ancak her duruşmanın sabahı cellat, “Ulucanlar'ın hesabını soracağız!” haykırışıyla uyanıyor. Bu korkuyla karşımıza dikiliyor ve bizlerden ne denli korktuğunu kanıtıyor.

24 Ekim'de yapılan duruşma sabahı da, 500'ü aşkın

tutsak yakını ve devrimci, Abdi İpekçi Parkı'nda “Katleden devlettir, yargılanan onurumuzdur, onuruna sahip çık!” şiarıyla toplandı. Elleri katledilen devrimcilerin fotoğrafları ve önlükleriyle tutsak anaları vardı en ön saflarda. “Yaşasın süresiz açlık grevi direnişimiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!” sloganlarıyla kitle polis barikatına doğru yürüyüşe geçti. Panzerlerle kitlenin önünü kapatan devlet su sıkarak kitleyi dağıtmaya çalıştı. Panzerlerin insanların üstüne sürülmesi ve su sıkılmasına karşı, kararlı kitlenin yanıtı direnişti.

Tutsak anaları ve bir grup devrimci, köprü üzerinde polis barikadı ve panzer arasına sıkışarak yara aldılar. Bu sırada parkın içerisinde devrimciler ellerine geçirdikleriyle, üzerlerine sürülen demir yığınlarına karşı koydu. Bir süre parkta böyle sürdü çatışma. Polisin bölünen kitlenin üzerine yürümeye başlamasıyla çatışma, sokaklara ve caddelere taşta. Kurtuluş Parkı'na doğru çekilen grup, pazar yerinde taşlarla polislerin üzerine yürüdü. Bu sırada taşlarla yaralanan polisler oldu. Ziya Gökalp Caddesi'ne çıkan yol, sloganlarla trafiğe kapatıldı. Ziya Gökalp'e kadar sloganla geri çekilen grup burada bölündü. Daha sonra Yüksel Caddesi'nde tekrar birleşildi. Bölünerek Cebeci tarafına giden gruptan gözaltılar oldu. Abdi İpekçi parkından Adakale Sokağına çıkan ara sokaktaki bir grup ise çeviklerle çatışarak Mithatpaşa

Basına ve kamuoyuna
26 Eylül 1999 tarihinde Ankara Ulucanlar Merkez Kapalı Cezaevi'nde tarihte eşine az rastlanır bir vahşet gerçekleştirildi. Türkiye cezaevleri katliamlarına yabancı değildi ama bu kadar kapsamlı ve azgıncası da pek görülmemişti. Her türlü patlayıcı madde ve silahın kullanıldığı saldırıda 10 devrimci tutsak yapılan işkence ve kurşunlamalar sonucu yaşamını yitirirken 100'e yakını da ağır biçimde yaralandı.

BİZ KATİLLERİ TANİYORUZ!

Onları Buca'da, Ümraniye'de, Diyarbakır'da döverek beyinlerini dağıtmalarından, Burdur'da kol kopartmalarından tanıyoruz.

BİZ KATİLLERİ AFFETMEYECEĞİZ!

Aradan tam bir yıl geçti. Bu bir yıllık süre içinde meclis dahil çeşitli kuruluşlarca düzenlenen bütün araştırma ve inceleme raporlarında katliam belgelendiği halde, işkenceci katillere yönelik hiçbir ciddi soruşturma yürütülmediği gibi dava da açılmadı. Aksine katliamdan sağ kurtulanlara yönelik olarak “işyan” ve “cinayet” davası açıldı. Yani “güvenlik” güçlerinin saldırılarına maruz kalanlar sağ kalmış olmaktan dolayı sanık sandalyesine oturtulmakla “operasyon” tamamlanmak isteniyor.

BİZ BUNUN SEBEBİNİ BİLİYORUZ!

Ulucanlar katliamının esas anlamı, hücre (F) tipi cezaevlerine geçişin bir provasıdır. Tutsak alınan ama asla teslim alınamayan devrimci tutsakları teslim alabilmenin rüyasıdır. Tutsakları tek kişilik hücrelerde toplumdandan ve yoldaşlarından izole ederek teslim alma çabalarıdır.

BİZLER BUNA İZİN VERMEYECEĞİZ!

BİZ KATİLLERDEN HESAP SORMAK İÇİN BURADAYIZ!

- * Katillerin yerine sanık sandalyesine oturtulan çocuklarımıza, eşlerimize sahip çıkmak için buradayız.
- * Katliamın hesabını sormak için buradayız.
- * Hücrelere geçit vermemek için buradayız.

TUTUKLU YAKINLARI

(Eylem sırasında okunan basın açıklaması metni)

yürüyüşe geçti ve 15 dakika yolu trafiğe kapattı. Burada Melek Altıntaş tutuklu yakınları adına bir basın açıklaması okuduktan sonra, İHD Ankara Şubesi'ne sloganlarla gidildi. Buraya gelindikten birkaç dakika sonra, çok sayıda panzer ve çevik kuvvet tarafından İHD abluka altına alındı.

46 gözaltının olduğu eylemin ardından tutsak yakınları, DKÖ'ler ve sendikalar gözaltıları protesto etmek için saat 18:00'de 1000'e yakın kitleyle Yüksel Caddesi'nde toplandı. Sabahki eyleme nazaran katılımda görülen bu artış, her şeyden önce sabahki polis saldırısına karşı konulan direngen, militan tutumdan kaynaklıydı.

“Gözaltılar serbest bırakılsın!”, “Tutsaklar değil katiller yargılsın!” talebiyle, İHD Ankara Şube Başkanı Lütfü Demirkapı'nın yaptığı basın açıklamasının ardından Güvenpark'a çıkmak için yürüyüşe geçen kitlenin önünü güvenlik

Caddesi'ne sloganlarla çıktı. Burada belli bir sayıya ulaşan kitle sloganlarla önce Sakarya'ya, sonra Yüksel Caddesi'ne çıkarak diğer gruplarla birleşti. Bu sırada panzerler ve çeviklerle Ziya Gökalp'i trafiğe kapatan devlet, Güvenpark'ı ablukaya aldı. Devletin Kızılay'da estirdiği terör, korkusundan kudurmuşluğunu yansıtıyordu. Yüksel Caddesi'nde sayısı 150'ye ulaşan grup; hiçbir şekilde yılmayacaklarını, bedel

ödediklerini ancak bedel ödeceklerini haykıran bir konuşmadan sonra, yine sloganlarla Meşrutiyet Caddesi'ne doğru

güçleri ve panzerler kesti. Bir süre daha sloganlarla yürüyüşe devam edildikten sonra, tutuklu yakınları adına bir basın açıklaması yapılarak eylem bitirildi.

20 Ekim'de TKİP, DHKP-C ve TKP(ML) dava tutsaklarının başladığı süresiz açlık grevi ile daha sıcak mücadele günleriyle yüzyüzeyiz. Sermayenin kölelik zincirlerini ve hücre duvarlarını birlikte parçalamak için 24 Ekim'in deneyimlerinden ders çıkarmalı ve alanları düşmana dar etmeliyiz.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın Süresiz Açlık Grevi direnişimiz!

Kızıl Bayrak/Ankara

Baskılar bizi yıldırılmaz

Basına ve kamuoyuna;

26 Eylül 1999 tarihinde 10 devrimci tutsak Ulucanlar'da katledildi. 85 kişi ağır yaralandı. Katliamın ardından devlet katledenleri değil katliamda ağır yaralı kurtulan tutsaklara toplam 12 bin yılı bulan davalar açtı. Bugün Ulucanlar davasının ikinci duruşması yapıldı. Ankara ve Ankara dışından gelen tutsak yakınları devrimci tutsakların değil katillerin yargılanması için Abdi İpekçi parkındaydı. Tutsak yakınlarının davayı izlemek Ulucanlar katliamı ve hücre tipi cezaevlerini protesto etmek için yapmak istediği eyleme polis azgınca saldırdı. Yaklaşık 500 kişiye panzerlerle, coplarla, tazyikli suyla saldıran devlet birçok tutsak yakını ağır şekilde yaraladı. Bu saldırının ardından Ankara sokaklarında protestolar devam etti. 50 civarında tutsak yakını dövülerek gözaltına alındı. Hücre tipi cezaevini yaşama geçirmekte kararlı olduğunu söyleyen devlet Ulucanlar ardından yeni katliam girişimine devam etmiştir. Burdur, Bergama ve Buca saldırılarıyla devlet katliamlarını devam ettirmekte kararlı olduğunu gösterdi. Biz de kararlıyız. Biz tutsak yakınları ve içerdeki evlatlarımız olan devrimci tutsaklar buradan bir kez daha haykırıyoruz. “Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz”. Tüm DKÖ'leri, işçileri, emekçileri kendisine insanım diyen her kesimi insanca bir yaşam ve özgürlükler için mücadele eden devrimci tutsaklara sahip çıkmaya çağırıyoruz. Bugün hala gözaltında tutulan arkadaşlarımızın tutsak ailelerinin derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

F (Hücre) tipi cezaevlerine izin vermeyeceğiz!

Gözaltılar serbest bırakılsın!

Tutsaklar değil katiller yargılsın!

Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

Anaların öfkesi katilleri boğacak!

TUTSAK AİLELERİ

24.10.2000

(Akşam saatlerinde Yüksel Caddesi'nde yapılan eylemde okunan metin)

“Saldırı büyüktür, zaferimiz de büyük olacaktır!”

Ulucanlar katliamı duruşmasının tarihi kesinleştikten sonra bölgemizde davaya hazırlık çalışmalarımızı hızlandırdık. Bölgedeki çeşitli emekçi semtlerinde, gazetemiz aracılığıyla ve konuşmalarla, davaya katılma çağrısı yaptık. Fabrikalardaki öncü işçilere katliamı teşhir eden konuşmalar yaptık. Bölgede bulunan sendika şubeleri, dernekler ve DKÖ'leri dolaşarak, 24 Ekim günü Ankara'da yapılacak duruşmaya çağrı afişlerini panolara astık.

Her zamanki gibi sendikacılar yine sıcak karşılamadılar. Sermaye tarafından palazlandırılan, sınıfa sırtını çevirmiş, iyice yozlaşmış bürokrat sendika yöneticilerinden duyarlı olmalarını beklemek de saflık olurdu. İşçi mitinglerinde anaların baskısıyla F tipleri ile ilgili birkaç gönül okşayıcı söz söyleyerek kendilerini müsterih sayıyorlar. Bu beyleri hücre saldırısını püskürtme mücadelesinde bir parça harekete geçirmek bile, işçi tabanındaki duyarlı kesimleri harekete geçirmek ölçüsünde olanaklıdır ancak. Bu ise işçi sınıfı devrimcilerinin bu çerçevede ortaya koyacakları çaba ve sağlayacakları başarıya bağlıdır.

Ankara'ya gidişe yönelik organizasyonumuzu yaparak çalışmamızı noktaladık. Bir kısmımız hazırlıklara yardım etmek amacıyla bir gün önce yola çıktık. Bizler analarla beraber bir gün önce yola çıkan grupdaydık. Yol boyunca türkü ve marşlarımızla öfkemizi bileedik. Ankara'da yapılan hazırlıklara katıldık ve işlerimizi bitirdik.

24 Ekim sabahı Abdi İpekçi Parkı'nda toplanıyor, şehir dışından gelenler de aramıza katıldıktan sonra sloganlarımızı haykırmaya başlıyoruz. “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Habip, Mahir, İsmet, Ümit... yoldaş yaşıyor!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” Sloganların sustuğu bir sırada polis şefleri geliyor, sadece 5 kişinin yürüyebileceğini söylüyor. Kitlenin tamamının yürüyeceği yanıtı veriliyor. Sayıyı 15'e çıkarıyor. Katil sürülerine kararımızı yineliyoruz ve sloganlarla yürüyüşe geçiyoruz.

Önde “Katleden devlettir! Yargılanan onurun! Onuruna sahip çık!/ Tutsak Aileleri” imzalı pankartımız var. Analar önde yürüyorlar. Köprü'nün çıkışında kortejin önü kesiliyor, çevik kuvvet saldırmaya başlıyor. Ön taraftan kortejin orta kısmına panzerden tazyikli su sıkılıyor. “Yılgınlık yok direniş var!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Katil devlet hesap verecek!” sloganlarını haykırıyoruz. Barikatı aşmak için yükleniyoruz. Anaların önde sıkıştığını görüyoruz, bu arada boyalı su sıkılıyor. Panzerin üstüne çıkan çevikler biber gazı sıkıyor gözlerimize. Diğer panzerlerden gelen su, biber gazının etkisini azaltıyor. Gözlerimizi açıp arkaya doğru açılıyor, çünkü ezilenler var, onları aralardan çıkartıyoruz. Etrafımız panzerlerle çevrilmiş, su sıkılıyor. Kaldırım taşlarını söküp taşlamaya başlıyoruz panzerleri. Çevikler panzerlerin önüne geçiyor. Bir grup arkadaş büyük taşları parçalayıp dağıtıyor herkese. Taşlarımız bittikten sonra parkta bulunan oturakları bir çırpıda söküyoruz, çöp kovaları ve oturaklarla karşılık veriyoruz. Çünkü parkta tek bir taş parçası dahi bırakmamışlar. Kendimizi savunacak başka bir silah yok etrafta. Bu nedenle herşeyi silah olarak kullanmak zorundayız ve kullanıyoruz da...

Parktaki çatışma 10-15 dakika sürüyor. Silahımız kalmayınca sokak aralarına doğru yayılıyor. Bu kez sokak aralarında sürüyor çatışma. Sokaklardaki kitleyi toparlamak için “Kızılay'a, Kızılay'a” diye bağıyoruz. Çevik kuvvet şefi de bağıyor itlerine; “Kızılay'a arkadaşlar!” Sokaklarda birbirimizi ıslaklığımızdan tanıyoruz ve Kızılay'a doğru yürüyüşe geçiyoruz. Güven Park'ta birleşiyoruz, yolu kesip üzerimize gelen çevik

kuvveti taşlamaya başlıyoruz. “Katil devlet hesap verecek!” sloganlarını haykırıyoruz. Sayımız düşse de herkes oldukça kararlı ve direngen. Gözaltıların olduğu haberi geliyor. Çatışma bir süre daha devam ediyor, sonra tekrar sokaklara giriyoruz.

Bir grup Ankara İHD'ye giriyor ve binanın çatısına çıkıp slogan atıyor. Çevikler hemen binayı ablukaya alıyor. İHD başkan yardımcısının polislerle yaptığı görüşme sonucu çıkmak isteyenler parça parça çıkıyor. Binayı abluka altına almalarının sebebi açık. Tekrar sokağa çıkarak eylemimize devam etmemizden korkuyorlar. Daha sonra yaralılarımızı hastaneye götürüyoruz ve üzerimizi kurutmak için çeşitli kuruluşlara gidiyoruz. Çankaya ÖDP'de bizi ilgiyle karşıyorlar, kuru elbise getiriyorlar. Gözaltıları protesto etmek için saat 18:00'de Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yapılacağı haberini alıyoruz ve eyleme katılmak üzere gruplar halinde dağılıyoruz.

Akşamki eyleme üniversiteli öğrenciler de katılıyorlar. “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın Kızılay direnişimiz!”, “Devrimci tutsaklar yargılanamaz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!”, “Gözaltılar serbest bırakılsın!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” vb. sloganlarla kitle uzun bir süre susmuyor.

Son katılımcılarla birlikte 1000 kişi kadar oluyoruz. Coşku hiç dinmiyor. Basın açıklaması okunmaya başlıyor. Sık sık “Gözaltılar serbest bırakılsın, katil devlet hesap verecek!” sloganı ile kesiliyor. Konuşma bitiyor ve Kızılay'a doğru yürüyüşe geçiyoruz. Yüksel Caddesi çıkışında tekrar önümüz çevikler ve panzerler tarafından kesiliyor. Burada Ulucanlar katliamını, devletin duruşmadaki tutumunu, saldırılarını ve gözaltıları teşhir eden ve gözaltıların serbest bırakılmasını isteyen “Tutsak Aileleri” imzalı bir basın açıklaması okunuyor. Ardından Ulucanlar direnişçilerinin söylediği “Gündoğdu hep uyandı” marşı söyleniyor. Bir süre daha slogan attıktan sonra eylemi bitiriyoruz.

Kızılay eylemi ve direnişinin hücre karşıtı muhalefete güç katacağı, moral kazandıracığı kesindir. Bir avuç insan panzerin suyuna, çeviğin copuna taşla-sopayla direndiler. 14 yaşındaki ortaokul öğrencileri, 60'lık analar-babalar, faşizmin kolluk güçlerini taş yağmuruna tuttular.

Bu tür eylemlerin küçümsenmemesi gerektiğini komünistler aylar öncesinden söylemiş, kararlılık eylemleri olarak tanımlamış, fakat tek başına hücre saldırısını göğüslemeye yetmeyeceğine işaret etmişlerdir. Sorunu işçi ve emekçilerin gündemine sokmak her zamankinden daha acil ve yakıcı bir şekilde önümüzde duruyor. Tüm devrimcilerin ertelenemez bir sorumluluğudur bu.

TKİP, TKP(ML) ve DHKP-C davalarına mensup devrimci tutsaklar 20 Ekim'de Süresiz Açlık Grevi direnişine başladılar. Bu direnişi kitlelere yaymak, duyarlı insanları mücadeleye çekmek dışarıdakilerin sorumluluğudur. Bu sorumluluklarının gereklerinin yerine getirilmemesi ödenecek bedelleri kat kat çoğaltacaktır. Saldırı büyüktür, zaferimiz de büyük olacaktır. Hücreleri, devrime olan bağlılığımız ve zaferimize olan inancımızla bir kez daha katliamcıların başında parçalayacağız.

Yaşasın SAG direnişimiz!

Yaşasın Kızılay direnişimiz!

Devrimci tutsaklar yalnız değildir!

Kartal bölgesinden komünistler

Ulucanlar davasına hazırlık çalışması

24 Ekim'de ikinci duruşması yapılacak Ulucanlar davasında, katliamdan şans eseri kurtulan devrimci tutsakların kendi arkadaşlarını öldürmekten yargılanıyor olması, bu davayı bugüne kadarki katliam davalarından ayıran en temel noktayı. Davanın bu iğrenç senaryosunun teşhir edilmesi gerektiği gibi, böyle bir dönemde öne çıkarılması gereken temel nokta, F tipi cezaevleri ile Ulucanlar katliamı arasındaki bağlantı idi.

Bu çerçevede TUYAB olarak bir çalışma yürüttük.

Hazırlanan afiş ve çağrı metinlerini tüm kurumlara ulaştırdık. Mahkemeye kitlesel katılımın örgütlenmesi dışında, İstanbul'daki sendika ve kitle örgütlerinden bir heyet oluşturmayı ve bir gün öncesinde davaya çağrı yapan ortak bir basın açıklaması yapmayı planladık.

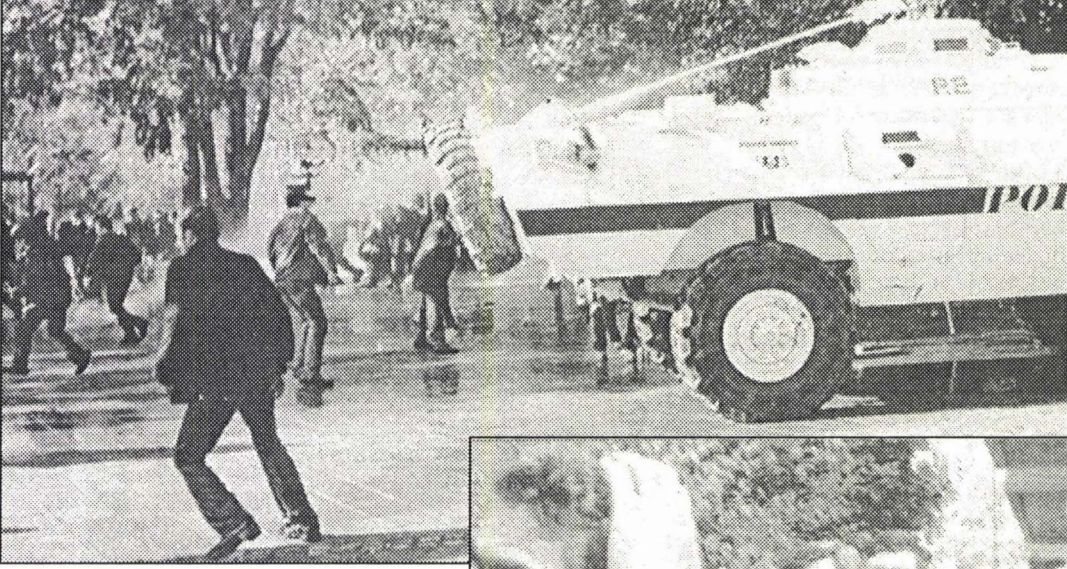
Bugüne kadar eylem süreçlerinde demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler ve sendikalara gidilerek çağrı yapılıyor ve katılımları talep ediliyordu. Ancak bugüne kadar bu kurumlar, hem cezaevleri sorununa ilgisizlikleri ve hem de kendi “özel gündemleri”nin yoğunluğunu gerekçe göstererek, hiçbir etkinlik ve eyleme “gönülleri bizle olmasına rağmen” katılmıyorlardı. Ya da bundan önceki mahkemede ifade edildiği gibi, katılımı Ankara'daki kitle örgütlerine havale ediyorlardı. Bu gerçeklerden yola çıkarak, kurumlarla ortaklaşma ve ortak tavır alınmasını sağlamak amacıyla, her kurumdan en az birer temsilcinin yeralacağı bir heyetin oluşturulması için çağrı yaptık. Bu çerçevede yoğun çaba göstermemize rağmen, bu kurumlardan birer temsilci dahi gönderilmedi. Bu talebin karşılanmaması, çoğu tarafından bir açıklama dahi yapılmaması, cezaevleri sorununu ne kadar önemsediklerinin göstergesi oldu.

Ankara'daki şubeleri üzerinden davaya katılacaklarını açıklayan sendikalar ise eylemde yoktular. Sadece BES ve SES üyesi bazı devrimci kamu emekçileri duyarlılık göstererek alanda yerlerini almışlardı.

Asıl eleştirilmesi gereken ise, reformist legal partilerin tutumu. ÖDP, İstanbul'da gerçekleştirilen basın açıklamasına katılmış, Ankara'da da sınırlı bir katılım sağlamıştı. SİP ve EMEP ise sürecin tümüyle dışında kaldılar. Ankara il örgütleri Abdi İpekçi Parkı'ndaki eyleme temsili düzeyde bile katılmadılar. Cezaevleri sorununun ve katliamın toplunun gündemine girdiği bir dönemde bu partilerin sergilediği duyarsızlık, politik duruşlarının ve kimliklerinin bir göstergesi oldu.

TUYAB olarak, davaya katılım çağrılarını 23 Ekim'de İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde yaptığımız basın açıklamasıyla sonlandırdık. Basın açıklamasını kurumlarla ortak düzenlemeyi planlasak da, yalnızca ÖDP'nin desteğiyle TUYAB ve İHD Cezaevi Masası olarak yaptık. Basına ve kurumlara hazırladığımız Ulucanlar davası özet dosyasını ilettik.

Bir TUYAB çalışması

Ulucanlar davasında sokak sokak süren militan çatışmalar...**Çatışmalara yüzlerce devrimci katıldı...****Ulucanlar'ın direniş geleneği yolunda yürüyoruz!**

Katiller 26 Eylül gecesi Ulucanlar'da bir avuç devrimcinin üzerine alçakça kan kustular. Amaçları teslim almaktı. Böylece gözdağı vermek istediler, tüm topluma ve devrimcilere. Tutsaklar ise "Kırılırız ama bükülmeyiz!", "Varsa cesaretiniz gelin!" dediler.

Ulucanlar katliamı davasının ikinci duruşması için Ankara'daydık. 24 Ekim Salı sabahı saat 8:30'da Abdi İpekçi parkında toplanmaya başladık. Bu sıralarda polis temsilciniz var mı diyerek görüşmek istedi. Eylem komitesi görüşmelere başladı. Polis 15 kişilik bir grubun Adliye'ye kadar yürüyebileceğini söylediler. Biz ise varolan tüm kitlemizin ne pahasına olursa olsun yürüyeceğini ilettik. Polis müdahale edileceğini söylediler. Biz tüm kararlılığımızla yürüyüşe geçtik.

Faşistler parkın köprüsüne koydukları panzerden tazyikli su sıkılmaya başladılar. Aynı zamanda ön taraftaki anaları copluyorlardı. Hem anaların önde olmasından, hem de panzerle sıkıştırılmalarından dolayı kitle bir türlü polisle karşı karşıya gelemedi. Geri çekilerek savunmaya geçtik. Bizi teslim alamayan düşmana taşlarla karşılık vermeye başladık. Çevrede taş bulunmaması bizim açımızdan çatışmayı güçleştiriyordu. Parkın yanındaki pazara doğru çekildik. Pazarın içerisinde polislerle yeniden karşı karşıya geldik. "Yılgınlık yok direniş var!" sloganı ile polislerin üzerine taş yağdırdık. O sırada polis şefi arkasına dönüp baktığında, emrindeki polislerin gelmediğini gördü ve geriye dönerek birkaç tanesine vurdu, küfürler savurarak saldırıya geçmelerini emretti. Çatışacak malzeme olmamasından dolayı geri çekildik. Bu esnada kitle, ne tarafa çekileceği önceden kararlaştırılmadığı için, bir dağınıklık yaşadı.

Sonra ara sokaklarda gruplar halinde toplanılmaya başlandı. Gruplar Yüksel Caddesi'nde buluştığında, sayımız 150'yi bulmuştu. Burada yaklaşık yarım saat kadar eylem yaptık. Bir arkadaşın saldırıya ilişkin yaptığı konuşmadan sonra, İHD'ye kadar yürüyüş eylemimizi bitirme kararı aldık.

Yürüyüş sırasında Meşrutiyet Caddesi'ni onbeş dakika trafiğe kapatarak burada bir basın açıklaması yaptık. İHD'nin önüne sloganlarla yürüyerek eylemimize son verdik.

Düşmanın yaklaşık bir saat kadar süren eylemimize müdahale etmemesi ve Kızılay'ın girişlerine yüzlerce itiyale yığınak yapması dikkat çekiciydi. Çatışma esnasında 46 arkadaşımız vahşice dövülerek gözaltına alındı.

Akşam saat 18:00'de İHD, gözaltına alınanların serbest bırakılması için Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yapacağını açıkladı. Basın açıklamasına 1000 civarında bir kitle katıldı. Eylem oldukça coşkulu başladı. İHD'nin açıklamasından sonra, Yüksel Caddesi'nin Kızılay çıkışında tutsak yakınları da bir basın açıklaması yaptılar. Eylemimizi burada bitirdik. Polisin buraya yığınak yapması fakat saldırıyı göze alamaması, sabah aldığı dersten olsa gerekti.

Katil devlet F tipi dediği hücre sistemine geçemeyecek. İçeride tutsaklar, dışarıda biz, ölmeye hazırız. Zindanlarda başlayan Süresiz Açlık Grevi direnişine destek için yapılacak eylemliliklerde dışarının kararlılığı, bu eylemle daha baştan gösterilmiş oldu.

Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!

Yaşasın Süresiz Açlık Grevi direnişimiz!

B. Ekim / İ. Kerem

Demokratik kitle örgütleri**ve sendikaların ortak açıklaması:****Ulucanlar katliamı duruşmasını izlemek isteyenlere saldırı**

26 Eylül 1999 tarihinde, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde gerçekleştirilen katliamda 10 kişi vahşice öldürülmüş, onlarca kişi ağır yaralanmıştı. Aradan bir yıl geçti, gerçek sorumlular yargılanmadı, mağdur tutuklu ve hükümlülere birbirlerini öldürdü iddiasıyla davalar açıldı, bu da yetmedi bugün katliamla ilgili duruşmayı izlemek isteyen insanlara vahşice saldırıldı!

Bugün 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde Ulucanlar katliamının mağdurlarına, tedavileri yapılmamış tutuklulara devlet yetkilileri tarafından açılan davanın duruşması yapıldı.

Duruşmayı izlemek için çeşitli illerden de gelmiş olan tutuklu yakınları, sanıklar, müdahiller, insan hakları savunucuları, demokratik kitle örgütü temsilcileri, sabah saat 8:30 sularında Abdi İpekçi Parkı'nda toplanmaya başladı. Daha sonra adliyeye duruşmayı izlemek için harekete geçen aileler, tutuklu yakınları, insan hakları savunucuları emniyet güçlerinin müdahalesiyle karşılaştı. Emniyet güçleri panzerlerle su sıkı, coplarla vahşice saldırı. 46 kişiyi döverek gözaltına aldı, gözaltına alınırken 20'ye yakın insanı ağır yaraladı. Arkasından İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi emniyet güçleri tarafından sarıldı. Saldırı sırasında yaralanan ailelerin derneği boşaltması konusunda baskı yapıldı. İHD Ankara Şubesi uzunca bir süre polis ablukası altında kaldı.

Devlet yetkilileri Ulucanlar katliamı sorumlularını yargı önüne çıkarma ve yargılama yerine mağdurların ailelerine saldırarak adeta katliamı gizlemeye çalışıyor. İnsanların tek ya da toplu olarak duruşmaları izleme en temel hakkıdır. Ailelerin ve mağdurların duruşmaya katılması engellenerek duruşmaların ahenliliği ilkesi ihlal edilmiş, gerçeklerin kamuoyuna yansımaları engellenmeye çalışılmıştır.

Bizler demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler ve tutuklu yakınları olarak Ulucanlar katliamını gerçekleştirenlerin bir an önce yargı önüne çıkarılıp cezalandırılmasını, gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını talep ediyor, devlet yetkililerini bu pervasız ve vahşi saldırılarından vazgeçmeye çağırıyoruz.

24 Ekim 2000

İHD, ÇHD Ankara Şubesi, Halk Evleri, Pir Sultan Abdal Derneği Ankara Şubesi, Dev-Maden-Sen, Eğitim-Sen Genel Merkez, SES Ankara Şubesi, Tüm Yargı-Sen, Özgür Üniversite, Birleşik Metal-İş, TUYAB, TİYAD, EMEP Ankara İl, HADEP Ankara İl, ÖDP Ankara İl, Ankara Tabipler Odası

Büro Emekçileri Sendikası saldırıyı kınadı**Basına ve kamuoyuna!**

Ulucanlar katliamı davasına katılım için, Abdi İpekçi Parkı'nda toplanan siyasi tutsak yakınlarına, polisler vahşice saldırarak onlarca insanı gözaltına almıştır. Bu saldırıyı kınıyor ve gözaltındaki tutsak yakınlarının derhal serbest bırakılması noktasında yetkilileri uyuyoruz.

Büro Emekçileri Sendikası
Ankara 2 No'lu Şube
24 Ekim 2000

Ulucanlar davası için Ankara'daydık

Yargılayanları yargılamak ve hesap sormak için Ankara'daydık. Evet, 26 Eylül '99'da Ulucanlar Cezaevi'nde katledilen, teslim olmaksızın ölüme seçen, devrim davasını sonuna dek savunan on yiğit devrimci için...

Sabah 9:00'a doğru yaklaşık beşyüz kişilik kitle Abdi İpekçi Parkı'nda toplandı. Mahkemeye kadar Ulucanlar katliamını lanetleyen pankart ve dövizlerle yürüyüşe geçilecekti. Önde yakınları, katledilen on devrim şehidinin posterlerini taşıyorlardı. Bir taraftan da gelenler akıyordu. Önce alkışlar, ardından hep bir ağızdan sloganlar atılıyordu, "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" Buna başka sloganlar eşlik ediyordu, yeni katliamlara izin verilmeyeceğini haykırıyorlardı...

Kolluk güçleri sadece Ulucanlar davasının muhatabı ailelerin gitmesine izin veriyordu. O da sessiz yürümek kaydıyla. Komite durumu kitleye bildirdi. Biz katliamı lanetleyen döviz, pankart ve sloganlarımızla yürümeye kararlı idik. Saat 9:30 civarında katilleri ve devleti teşhir eden sloganlarla yürüyüşe geçtik. Parkın çıkışındaki köprüye geldiğimizde panzer üzerimize gelmeye başladı. Arkasında robokop ve çelik kuvvet. Panzer üzerimize tazyikli su sıkılmaya başladı. Köprüyü geçmek için polis barikatına yüklendik. Kitlenin bir kısmı köprü bariyerleri ile panzer arasında sıkıştı. Panzer göz göre göre bizi ezmeye çalışıyordu. Bir tarafta panzerin sıkı tazyikli su, diğer tarafta ezilme tehlikesi, önde ise kırın kırana bir çatışma ve hiç dinmeyen sloganlar... "Ulucanların hesabını soracağız!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Katil devlet hesap verecek!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!" vb...

Yaklaşık yarım saat süren çatışmadan sonra kitle parka doğru çekilmeye başladı. Özellikle gençler parkta bulunan taşları panzer ve kalkanlı polislere karşı kullandılar. Daha sonra Kurtuluş Parkı'ndan dağınıldı. Kitlenin bir kısmı Kızılay'a giderek basın açıklaması yaptı ve oradan İHD Ankara Şubesi'ne gitti. Polis İHD binasını uzun süre abluka altında tuttu. Diğer bir kesim ise ÖDP Çankaya Şubesi'nde toplandı. Burada durum tespiti ve değerlendirme yapıldı.

İHD Genel Merkezi saat 18:00'de saldırı ile ilgili acil eylem çağırısı yaptı. Yüksel Caddesi'ndeki basın açıklamasına yaklaşık 1000 civarında insan katıldı. Öfke ve sloganlar hiç susmuyordu. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Hücre ölümdür izin vermeyeceğiz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Katil devlet hesap verecek!", "Gözaltındakiler serbest bırakılsın!" vb. Basın açıklaması bittikten sonra kitlenin büyük bir kısmı sloganlarla yürüyüşe geçti. Ana caddeye kadar yüründü, ardından kitle dağıldı.

İzmir'den bir komünist

Yıldırım Doğan'ın Ulucanlar savunması:

“Bu dava tarihin ve insanlığın önünde şimdiden mahkum olmuştur!”

5 No'lu Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığı'na...
Ankara

26 Eylül'de Ulucanlar'da tam anlamıyla bir katliam yaşandı. Günler öncesinden planlanan katliam, bir gece yarısı ani bir baskınla yaşama geçirildi.

Önce dört koldan kuşatıldık. Özel hareket timleri, jandarma ve polislerden oluşturulan katliam ekibi, tepeden tırnağa silahlı ve tam teçhizatlıydı. Hiçbir uyarı yapılmadan başlayan operasyonun başından itibaren otomatik silahlarla tarandık. Keskin nişancıların namlularından çıkan kurşunlarla, hedef seçilen arkadaşlarımız ölümcül yaralar aldılar. Operasyon boyunca süren yayılım ateşi ve hedef gözetilerek sıkılan kurşunların yanısıra, saatlerce dört yanımız kuşatılmış bir biçimde tazyikli su, köpük, gaz ve ses bombaları ile taş sağanağına maruz kaldık. Bu süre boyunca onlarca arkadaşımız, çoğu kurşunla olmak üzere yaralandılar. Arkadaşlarımızdan üçü operasyon esnasında yaşamlarını kaybettiler. Saatlerce süren silahlı, gaz bombalı kuşatma ile tek tek kopararak alındık. Yüzlerce metrelik asker, polis ve gardiyanlardan oluşturulan koridorda cop, kalas ve çivili sopalarla öldüresiye dövülmeye devam edildik. Sigara söndürme, bıçak, kasatura gibi kesici delici aletlerle vücutta derin yarıklar, kimyasal madde sürülmüş neşterlerle kesikler açılması gibi işkenceler kesintisiz olarak sürdürüldü.

Bu sırada, henüz operasyon sürerken isimleri megafonla ilan edilmiş olan arkadaşlarımızı bizden ayırdılar, özel bölümlere götürerek ağır bir işkenceden geçirdiler. Özel olarak seçilen bu arkadaşlarımızın haykırışlarını uzun süre kesik kesik duyduk. Sesler zaman zaman silah sesleriyle kesiliyordu. Bu arkadaşlarımız burada sıkılan kurşunlar ve yapılan işkenceler sonucu katledildiler. Canlı olarak koğuştan çıkarılan arkadaşlarımızın kimi kurşunlanmış, kiminin dayak ve işkence ile vücutları parçalanmış, kiminin ise boğazı kesilmişti. Nitekim otopsi raporları da buna tanıklık etmektedir. Operasyon sırasında ölen arkadaşlarımızda çok sayıda kesik ve morluklar tespit edilmiştir. Bu, operasyon esnasında ölen arkadaşlarımıza dahi işkence yapıldığını göstermektedir.

Şu apaçık bir gerçektir ki, operasyon sırasında süren yayılım ateşi sonucu yaşamını yitiren Ümit Altıntaş, Abuzer Çat ve Halil Türker dışındaki yedi arkadaşımız, operasyon sonrası yapılan sistemli işkenceler ve infazlar sonucu yaşamlarını kaybetmişlerdir. Bu on arkadaşımız dışında kalan bizler ise, bu katliamdan ölümcül yaralarla çıkabildik. Bugün yaşıyorsak, bu tümüyle tesadüftür ve yaralı olarak götürülüp işkencelerin bir dakika dahi durmadığı hastahane ve daha sonra kapatıldığımız hücrelerde ortaya koyduğumuz devrimci yaşam gücü ve iradesi sayesinde. Yoksa Ulucanlar'da katliamı gerçekleştirenler on değil onlarca ölümü göze alacak kadar pervasızdılar. Jandarma telsizlerinden, “30-40 tanesini gözden çıkardık” yollu sözlerin bizzat tanığıyız. Yine hamamda işkenceden geçirilen, kurşunlanarak öldü diye bırakılan ve bugün buraya getirilmeyen birçok arkadaşımız mevcuttur.

Peki bu vahşilik, barbarlık ve pervasızlığın

gerisinde ne var? Bu sorunun cevabı, tam bir katliamcı ruhun egemen olduğu iddianameye yeterince yansımaktadır. Ama bizzat iddianame üzerinden bu gerçekliği göstermeden önce, yeni olmayan benzer katliam örneklerini hatırlatmak istiyorum. Daha önce de bizzat devletin silahlı güçlerince gerçekleştirilen benzer katliamlar yaşandı. Yakın dönemde Buca, Ümraniye ve Diyarbakır cezaevlerinde onu aşkın tutsak bedenleri parçalanarak katledildiler. Yine toplumsal ölçekte gerçekleştirilen Maraş, Çorum, 1 Mayıs '77 ve '96, Gazi ve Sivas katliamları da benzer şekilde, bizzat devlet güçleri tarafından gerçekleştirilen planlı katliamlardır. Bu katliamlardan herbiri birbirinden vahşi, barbar ve pervasızdır. Her ne kadar bu katliamları gerçekleştirenler bugün, “ne yaptysak devlet için, vatan için yaptık” diyerek göğüslerini gere gere dolaşsalar da, “bin operasyon” yapmakla övünseler de, insanlık önünde mahkum olmuşlardır ve tarih önünde hesap vereceklerdir. Ulucanlar katliamı da tarih içerisinde yerini şimdiden almıştır. Bugün burada bizlerin yargılanması, katliamcıların ise aklanmaya çalışılması, bu gerçeği değiştiremeyecektir.

Ulucanlar'ın son halkası olduğu bu katliam geleneği, bu düzenin ve devletin çürümüşlüğüne ve insana olan düşmanlığının açık göstergesidir. Bu düzen ancak katliamlarla varlığını sürdürebilmektedir. Faşist katliamları bir yana, son depremlerle onbinlerce emekçiye evleri mezar edilmiştir. Bu da yetmemiş, yeni rant kavgalarıyla mezarların üzerinde tepinilmiştir.

Bu düzen ve devlet öylesine kokuşmuş ve çürümüştür ki, emekçilerin iliklerine kadar sömürülmesine bağlı olan varlığını devam ettirmek için her yol ve yöntemi mübah görmektedir. Bu nedenle insanlık dışı yüzünü yaşamın her alanında açığa vurmaktan çekinmemekte, her türlü değere saldırmaktadır. Ulucanlar katliamı da bu düşmanlığın bir sonucu olarak gerçekleştirilmiştir. Devrimci tutsaklar insanlığın ileri ideallerinden ve değerlerinden yoksunlaştırılmaya çalışılmış, bunun başarısız olduğu yerde açıktan katliama girişilmiştir. Değerlerden yoksunlaştırmanın yolu hücre tiplerinde görülmektedir. Ulucanlar aynı zamanda hücre tipi gibi insanlık dışı bir uygulamanın ilk adımlarını döşeme amaçlıdır. Ulucanlar'ın mantığı; katlettiğimi katlederim, gerisini hücreye koyarım anlayışıdır. Böylece topluma da açıktan gözdağı verilerek yaşamın her alanı hücreleştirilmeye çalışılmaktadır.

Ulucanlar'da hücre tipi yaşamı, hücre tipi cezaevini kabul etmeyen devrimci tutsaklar, bugün de bedenlerini bir kez daha ölüme yatırarak hücre tipi cezaevlerini kabul etmeyeceklerini haykırıyorlar. Ulucanlar'da on devrimci tutsağı katleden devlet, Süresiz Açlık Grevi eyleminin her türlü ölümcül sonucundan da sorumlu olacaktır.

Bu düzenin topluma yeni mezarlıklar hazırlaması, Ulucanlar ve benzeri katliamlarla ülkeyi bir kan denizine çevirmeye çalışması, gerçekte ölmekte olanın, mezarlık korkusunu yaşayanın kendisi olmasından dolayıdır. Ortaya yayılan kokuşma ve çürüme bu düzenin ölmekte olan bünyesinden gelmektedir.

Bugün burada gerçekleştirilen yargılama, bu

kokuşma ve çürümenin, katliamcılığın ve pervasızlaşmanın yeni bir halkasıdır. İddianamenin içeriği, katledilenler yargılanırken katliamcıların aklanmaya çalışılması, bu gerçekliği tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermektedir. Bu nedenle bu dava tarihin ve insanlığın önünde şimdiden mahkum olmuştur. Tarih bu yargılamayı insanlığa dönük katliamcılığın yeni bir örneği olarak kaydedecektir.

İddianame, benim de içerisinde olduğum katliamdan sağ olarak çıkanlar hakkında yüzlerce yıllık hapis cezaları istemektedir. Bu istemi gerekçelendirmek için getirilen birbirinden iğrenç ve yalana dayanan iddialara geçmeden önce, yargılamanın kendisi hakkında birkaç şey söylemek istiyorum. Burada yapılan yargılama ile katliamcıların değil de katledilenlerin hedef seçilmesi, katliamları meşrulaştırmakta ve yeni katliamlara davetiye çıkartmaktadır. Bu nedenle mahkemeniz, dört duvar arasındaki tutsaklara kurşun sıkarak katliam çetelerine ortak edilmektedir. Ancak bu hiç de şaşırtıcı bir durum değildir. Daha önce de, Gazi ve Sivas katliamları gibi, devletin kolluk güçleri ya da desteklediği güçlerce gerçekleştirilen katliamlarda da benzeri yargılamalar yapılmıştır. O zaman da, katledilenler katledilmek için her şeyi yapmışlar, tahrik etmişler, katliamcılarınca olayın mağdurları olarak irade dışı onlarca insanı kurşunlamış, yakmışlardı. Bu katliamların ikinci perdesi ise bizzat mahkemelerde sergilenmişti. Ulucanlar'da katliamdan sağ olarak kurtulanların yargılanması ve yüzlerce yıllık hapis cezaları istenmesi de bunun yeni bir örneğidir. Ama daha vahşice, daha pervasızca ve alçakça...

İddianameye baştan sona katliamcı bir ruh egemendir. Bu sadece hakkımızda istenen yüzlerce yıllık hapis cezasından ötürü değildir. Zira bu hiç de yeni bir durum değildir. İddianame baştan aşağı yalana ve çarpıtmaya dayalı bir biçimde, adeta katliama bulaşan ellerin sıcaklığıyla kaleme alınmıştır. Kullanılan dil, savunmasız bedenlere tetik çekenlere aittir.

Katliama katılan jandarmaların ifadeleri hiç araştırılmamış, aynen iddianameye yansıtılmıştır. Katliamı gerçekleştirenlerin, sayım verilmediği, tünel kazıldığı iddiaları katliamı meşrulaştırmak için kullanılmıştır. Oysa bu tünelin sonradan idare tarafından kazıldığı anlaşılmış ve alay konusu olmuştur. Sayım verilmediği yönündeki iddia ise tümüyle asılsızdır. 2 Eylül'de koğuş sorununu çözmek için gerçekleştirilen koğuş işgali sonrasında cezaevi idaresi diyaloğa yanaşmadığı gibi, tüm çağrılarımıza rağmen sayım almayan kendisi olmuştur.

Tüm bunlar katliamın planlı bir biçimde gerçekleştirildiğinin açık göstergeleridir. Jandarma anlatımlarından iddianameye yansıdığı kadarıyla, jandarma timlerinin arama yapmak için koğuşlara girdikleri söylenmektedir. Gecenin dördünde, silahlı, sopalı, kalkanlı olarak yapılacak bir “arama”nın gerçekte neyi hedeflediği operasyon sonucundan görülmektedir. İddia makamı olayda isyan aramak yerine, gecenin dördünde, insanların uykuda olduğu bir saatte neden silahlı olarak aramaya gidildiğini sormalıydı. Ama niyet katliamı gizlemek olunca, en basit soruların bile sorulmaması son derece doğaldır.

Katliamın en çıplak göstergesi ise, katledilenlerin

vücutlarındaki darp ve işkence izleridir. Otopsi raporlarının da ortaya koyduğu gibi, kurşunlamaya bağlı olarak ölenlerin vücutları darptan dolayı tanınmayacak haldedir. Brakalım bir hukukçu gözünü, sıradan bir insanın dahi görebileceği bir katliam ve vahşettir ortada duran. Öldürülenler ya dövülerek öldürülmüş, daha sonra kurşunlanmışlardır. Ya da önce kurşunlanmış, sonra da ölü bedenleri vahşice parçalanmıştır.

İddianameye yansıyan yalanlardan biri de, tutsakların silah kullandığına ilişkindir. Katliam sonrasında bu yalan öylesine arsızca kullanılmıştır ki, bir kaleşnikof dahi sergilenebilmiştir. Ama aynı katliamcı mantık bir kaleşnikofun nelere yol açabileceğini sorma gereğini dahi duymamıştır. Açık ki, eğer operasyon sırasında kaleşnikof gibi bir silah kullanılsaydı, pek çok katliamcı bugün yaşıyor olmazdı. Üstelik dört bir yanımız çevriliyken ve aramızda sadece birkaç metre bulunuyorken. Adli tıp raporlarına yansıyan asker yaralanmaları buna kanıt gösteriliyor. Ancak raporlar incelendiğinde düzmece oldukları hemen anlaşılıyor. İddia edildiği gibi, kaleşnikofun dahi kullanıldığı bir yerde birkaç sıyrıkla kurtulmak mümkün müdür? Operasyondan günlerce sonra hazırlanan raporların nasıl düzmece olduğu buradan da görülmektedir.

Kendi arkadaşlarımızı öldürdüğümüze ilişkin iddia ise alçalmanın doruğudur ve katliamcıların kendi karakterini ortaya koymaktadır. Devrimci tutsaklar hep devrimci değerleri, örgütlülükleri ve ortak yaşam kültürlerinden dolayı hedef haline getirilmişlerdir. Katliamın asıl amacı, tutsakları uğruna savaştıkları devrimci değerlerden yoksunlaştırmak, örgütlülüklerini ve ortak yaşam birlikliklerini dağıtmaktır. Ortak davayı paylaştığı arkadaşlarını katletmek devrimcilere değil, olsa olsa çürüyen ve kokuşan, her türlü insani değere yabancılaşan bu düzenin ve onun devletinin mensuplarına özgüdür. O, her türlü ilerici toplumsal değere düşmandır. Onun için tek değer paradır. Azgınca sövmek, yoketmek, her türlü kirlili ve kanlı icraatı gerçekleştirmek onun en doğal hasletidir. Devrimci tutsaklar nezdinde insanlığın onurunu ve geleceğini, kendisinin ise çürüyüşünü ve yokoluşunu görmektedir. Bu yüzden her geçen gün biraz daha saldırganlaşmakta, vahşileşmekte ve katliamcı yüzünü sergilemek zorunda kalmaktadır. Bizlere yönelttiği bu suçlama da, onun insanlığa düşmanlığının, her türlü değerden yoksunluğunun yeni bir resmidir.

Bizlerin öldürdüğü iddia edilen arkadaşlarımız, insanlığın ilerici değerlerini, düzenin yaydığı tüm çürüme, kokuşma ve ahlaksızlığa karşın, kimliğinde, kişiliğinde ve yaşamında varetmeyi başarabilmişlerdir. Onlar emekçilerin kurtuluşu için tüm yaşamlarını devrime adanmışlar, sosyalizmin değerlerini savunabilmek için yaşamlarını feda etmekte bir an bile tereddüt etmemişlerdir. Tam da bu niteliklerinden ötürü devletin hedefi haline gelmişler, operasyon sırasında adları okunarak ölümle tehdit edilmişlerdir. Nitekim çoğu operasyonda sağ yakalandıktan sonra katledilmiştir ve vücutları işkencelerden dolayı tanınmayacak haldedir. Bu arkadaşlarımızın jandarma timleri tarafından katledilmelerinin tanıkları ise halen yaşamaktadır.

Anlaşılan o ki, bizi arkadaşlarımızı öldürmekle suçlayanlar, gerçekte kendilerine has bir onursuzluğu bizlere yükleyerek devrimci değerleri kirletmeye çalışmaktadırlar. Ama hiçbir çaba devrimci onuru kirletemeyecektir. Buna izin vermeyeceğiz. Bu ülkeyi bir ceset tarlasına çevirenler, katliamcı karakterlerinin, çürümüşlüklerinin ve kokuşmuşluklarının üstünü örtmeyi, kendilerini aklamayı başaramayacaklardır.

Görülmektedir ki, bugün yargıya bu misyonu yerine getirme işlevi yüklenmiştir. Ancak iğrenç yalanlar, çarpıtılmalar ve alçakça iftiralarla katliamın üzeri örtülemeyecektir. Eli kanlı katiller aklanamayacaktır. Çünkü katliamcılar insanlığın vicdanında çoktan mahkum olmuşlardır. Tarih önünde de hesap vereceklerdir.

24 Ekim 2000
Yıldırım Doğan

Adana'da SAG'a destek açıklaması

Devrimci tutsakların 20 Ekim'de başlattıkları Süresiz Açlık Grevi eylemiyle birlikte, hücre saldırısına karşı mücadele yeni bir evreye sıçradı. SAG direnişine ve devrimci tutsaklara sahip çıkmak için, 26 Ekim günü öğlen vakti İHD önünde, Dayanışma-Der ve TUYAB tarafından ortak bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada; "Hücrelere girmemekte kararlı olan devrimci tutsaklar, 20 Ekim'den itibaren SAG'ne başladılar. Bugün de Ceyhan Hapishanesi'nde devrimci tutsaklar SAG'ne başlıyorlar" denilerek, SAG direnişinin genel talepleri sıralandı.

Açıklamada Ulucanlar katliamı, Burdur ve Bergama operasyonlarının hücreleri hayata geçirmek için bir ön adım olduğu, Ulucanlar katliamının 2. duruşmasına katılmak amacıyla Ankara'ya giden tutsak yakınlarına vahşice saldırıldığı, Ceyhan Cezaevi'nde gaz bombaları ve gaz maskeli robocoplarca yapılan koğuş aramalarının birer katliam provası olduğu ifade edildi.

Ayrıca, 25 Ekim'de Ceyhan Cezaevi'ne ziyarete gelen tutuklu yakınlarının önce gözaltına alınıp daha sonra serbest bırakıldıkları, görüş sonrasında ise Dayanışma-Der Şube Başkanı Şule Sakaoğlu'nun şüpheli şahıs olduğu gerekçesiyle gözaltına alındığı, tutsak yakınları ve ailelerinin polis ve jandarmanın tacizine maruz kaldığı açıklandı.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı basın açıklamasına İHD ve KESK'e bağlı bazı sendikalar ile üniversite öğrencileri destek verdiler. Anaların, hücre karşıtı sloganların yazılı olduğu önlüklerle katıldıkları, dövizlerin taşındığı açıklamada, "Yaşasın Süresiz Açlık Grevi Direnişimiz!", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı.

Ankara'da Ulucanlar katliamının 2. duruşmasındaki kararlı, coşkulu atmosfer Adana'daki basın açıklamasında da kendini gösterdi.

Kızıl Bayrak/Adana

İHD İstanbul Şubesi:

"Hükümet, affı "tecrit" amaçlı "F (hücre) tipi" Cezaevleri politikasını sorunsuz uygulayabilmenin bir koşulu olarak düşünmektedir"

Cezaevleri sorunu can yakmaya devam ediyor.

20 Ekim 2000 tarihinde Ümraniye, Bursa, Çanakkale, Bartın, Gebze, Malatya, Çankırı, Aydın, Buca, Ulucanlar, Uşak, Ceyhan, Yozgat ve Niğde Kapalı Cezaevleri'nde bir kısım tutuklu ve hükümlü süresiz olarak açlık grevine başlamışlardır. (...)

Cezaevlerinin cumhuriyet tarihinin en yüksek doluluk seviyesine ulaştığı doğrudur. 1 Ağustos 2000 tarihi itibarıyla cezaevlerinde 61.183'ü adli, 10.826'sı siyasi olmak üzere toplam 72.009 tutuklu ve hükümlü bulunmaktadır. Bunların 26.432'si tutuklu, 45.557'si hükümlüdür.

Bu sayılar, ülkemizde çok sayıda suçun işlendiğinin değil, temel hak ve özgürlüklerin gasbedilmesinin, artan işsizliğin, yoksulluğun, köy boşaltma ve zorla göç politikalarının, özelleştirme adı altında çalışan yığınları işten atma ve örgütsüzleştirme uygulamalarının yol açtığı toplumsal şiddetin, sosyal, toplumsal, kültürel ve ahlaki çöküntünün; başta Terörle Mücadele, Devlet Güvenlik Mahkemeleri, Polis Vazife ve Salahiyetleri Yasası olmak üzere sayısız baskıcı yasa ve kurumların varlığının göstergesidir.

Biz insan hakları savunucuları, ağır sosyal ekonomik krizlerin yaşandığı, toplumsal çürüme ve şiddet ortamının gün geçtikçe derinleştiği, suçlu-suçsuz arasındaki çizginin giderek kaybolduğu, anti demokratik yasalar ve adil olmayan yargılamalar sonucu aydınların, yazarların, gazetecilerin, bilim adamlarının, öğrencilerin, çocukların cezaevlerine doldurulduğu bir ülkede affın bir "lütuf" değil, toplumsal barış için bir "zorunluluk" haline geldiğine inanıyoruz.

Fakat devletin cezaevleri politikasında bugüne kadar yürütülen uygulamaların sicili düşünülecek olursa, hiçbir vadin karşılıksız olmadığı bilinmektedir. Ayrımsız bir genel affın karşısına hak edenlerin affedilmesi mantığı ile çıkan hükümet, affı "tecrit" amaçlı "F (Hücre) Tipi" Cezaevleri politikasını sorunsuz uygulayabilmenin bir koşulu olarak düşünmektedir.

Ülkemizde insan hakları, hukuk ve demokrasi alanında yıllardır yaşanan sorunlar dikkate alındığında, af bir anlamda devletin toplumdan özür dileyişidir. Hiçbir özür, kabahatten büyük olamaz. Bu nedenle "af" uygulaması, başka bir insanlık suçunun nedeni olmamalıdır.

Siyasi iktidar, suç işlemeye devam etmektedir. F Tipi cezaevleri politikasının toplumsal meşruiyetinin sağlanması amacıyla Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleştirilen katliam, daha önce de olduğu gibi 24 Ekim günü Ulucanlar davası nedeniyle Ankara adliyesine giden ailelere Abdi İpekçi parkında polis saldırısı olarak devam etmiştir.

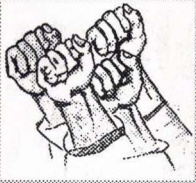
Onlarca aile hastaneye kaldırılmış, 46'sı da gözaltına alınmıştır. Davaya katılmaları engellenen ve yararlanan aileler Ankara Şubemize gitmişler, şubemizin etrafı çevik kuvvet ekipleri tarafından sarılarak abluka altına alınmıştır.

Tekrar ediyoruz; cezaevleri toplum vicdanında kanayan bir yara olmaya devam etmektedir. Sorunun gerçek çözümü için ilk adım olarak;

- Yeni ölümlerin yaşanmaması için hücre tipi cezaevlerinin yapımı derhal durdurulmalı, cezaevi yapımı için ayrılan fon, tutuklu ve hükümlülerin gerçek ihtiyaçlarının karşılanması için harcanmalıdır.
- Ayrımsız bir genel af çıkarılmalıdır.

25.10.2000

İHD İstanbul Şubesi

Sınıf hareketinden kısa haberler...

Çukobirlik'te yine işçi kıyımı

Çukobirlik'te bundan bir ay önce 2000 işçinin zorunlu ücretsiz izne çıkarılmak istenmesi, işçiler tarafından yaklaşık iki haftalık süreye yayılan kararlı bir direnişle yanıtlanmıştı. İşverene burada kısmen geri adım atılmış olsa da, saldırının son bulmadığı ve bulunmayacağı çok geçmeden ortaya çıktı.

Şu ana kadar 53 işçi işten çıkarılmış durumdadır. Çıkarılan işçilerin 40'ının Tez Koop-İş üyesi, 13'ünün Tek Gıda-İş'e üye olması patronun bilinçli bir tercihiydi. Çünkü ücretsiz izne çıkarılan ve direnişe geçen işçilerin hepsi DISK Tekstil üyesiydi.

Tek Gıda-İş'ten yapılan açıklamaya göre; yakın zamanda fabrikaya gelen İMF ve Dünya Bankası heyetleri, fabrika yönetimine 34 trilyonluk kredi vereceklerini söylüyor. Yine aynı sendikaya göre Çukobirlik'in tamamının değeri 16,5 trilyon. Bir fabrikaya değerinin iki katından daha fazla kredi taahhüt eden İMF'nin bu işten herhalde büyük bir çıkarı vardır, tabii iddia doğrusa eğer.

Ve sermaye devletinin iktidarda olan hükümeti gibi İMF uşağı olan birlik yönetiminin de her attığı adımın (son olarak da işten çıkarmaların) İMF direktifleriyle olduğu şüphesizdir.

Ansel'de işten atılmalar

İstanbul Pendik'te kurulu olan ve Arçelik'in yan sanayi ürünlerini üreten Ansel Fabrikası'nda Mayıs'tan bu yana toplam 27 işçi işten atıldı. İşten çıkarmaların nedeni işçilerin Öz Çelik-İş Sendikası'na üye olmalarıdır.

Fabrikada işten atılmaların dışında da sorunlar yaşanmaktadır. Kısmi olarak da olsa şimdiye kadar varolan bazı sosyal haklar tırpanlanmaktadır. Patron tarafından buna sebep ise iş olmaması olarak açıklanıyor. Patronun bunu söylemesine rağmen fabrikada sürekli fazla mesai oluyor.

İşten atılan işçilere, patron haklarını tam vermek için sendikadan istifa etmelerini dayatıyor. Tabii ki burada asıl amaç fabrikada yetkili olan ve yakın zamanda grev uygulamasını başlatacak olan Öz Çelik-İş'in yetkisini düşürmekten başka bir şey değildir.

Ege Sağlık Hastanesi'nde işçi çıkarmalar

Ege Sağlık Hastanesi'nde, işçi sınıfının en doğal ve TC'nin yasasında da tanınan haklarını kullanarak Sağlık-İş Sendikası'na üye olan 49 işçi işten atıldı. İşverenin işçilere sürekli sendikadan istifa etmeleri yönünde baskı yapması ve işçilerinin istifa etmeyişi sonrasında işten çıkarmaların yaşanması da, işçilerin sendikaya üye oldukları gerekçesiyle işten atıldıklarını kanıtlar bir durum.

İşten atılmalara tepki gösteren işçiler, Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan'la bir görüşme yaptılar. Tabii ki görüşmeden vaazdan başka sonuç çıkmadı.

EXSA işçilerinden İstanbul yürüyüşü

Adana'da kurulu Sabancı Holding'e bağlı elyaf üretimi yapan EXSA'da çalışan 550 işçinin grevi 129. gününde kararlılıkla sürüyor. EXSA işçileri son olarak Sabancı Holding'in merkezine, İstanbul'a yürüme kararı aldılar.

Yürüyüş, sendika temsilcilerinin yanında 150-200 kişilik bir işçi katılımıyla gerçekleşecek. EXSA işçilerinin katılımıyla 24 Ekim 2000 tarihinde sendika tarafından yürüyüşe ilişkin bir açıklama yapıldı. Açıklama sırasında işçiler sık sık "Yaşasın işçilerin birliği!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını attı.

Sivas Belediyesi işçilerine yargı terörü

Sivas Belediyesi'nin yan kuruluşu olan Özbelsan İnşaat Şirketi'nde çalışan 20 işçinin belediye binasının çatısına çıkarak ücretlerini alamadıkları için eylem yapması, sermaye devletinin yargı terörüne uğradı. İşçilerin herbiri hakkında 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'na muhalefetten 6 aydan 1 yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı. İşçiler, savcılığa verdikleri ifade de Sivas Belediyesi'nin işçilere düşmanca davrandığını belirttiler. Fakat bir kez daha kanıtlanan şu oldu; Kapitalist sistemde iki uzlaşmaz sınıf vardır, bunlardan biri proletarya diğeri burjuvazi. İktidarda olan burjuvazi öyle örgütlü davranıyor ki tüm kurumları (bu örnekte olduğu gibi yargı kurumu da) işçi karşıtı/düşmanlıdır.

Sendikal ihanet nereye kadar?

Geçtiğimiz haftanın sınıf hareketi açısından en önemli olaylarından biri, POAŞ direnişi idi. Hemen tüm özelleştirmelerde olduğu gibi, özelleştirilen POAŞ'ın yeni patronunun ilk işi de yine toplu tensikat olmuş, 1200 POAŞ işçisi bir gecede kapı önüne konulmak istenmişti. Ve uzun bir zamandır ilk kez işçiler, toplu bir saldırıyı birleşik bir direnişle karşıladılar. Tensikat haberi duyulur duyulmaz, ülke çapında tüm POAŞ işletmelerinde işgal başladı.

Eylemin asıl önemi de buradan geliyordu. Yoksa, özelleştirme kararına karşı SEKA işletmelerinde yaşandığı gibi, işçilerin toplu saldırıya karşı birleşik direniş tutumu zaman zaman ortaya çıkmıyor değil. Sorun bu tutumun ortaya konuş tarzındadır. POAŞ işçilerinin işyeri işgali şeklinde başlattıkları toplam direniş, sınıf hareketinin ihtiyacı olan militan bir çıkış için dayanak olma imkanlarını barındırma açısından sorunu çözmeye aday bir eylem olarak doğmuştu.

Ancak, hem POAŞ'tan atılan 1200 işçi için, hem de sınıf hareketi için önemli bir imkan barındıran bu çıkış, yine sendikal ihanet barikatına takıldı. İşverenin hiçbir tehditine boyun eğmeyen işçiler, sendikalarının verdiği sözlerle direnişi "şimdilik" bitirdiler.

"Şimdilik" kaydı, "görüşmeler sona erene kadar" klasik söyleminin ifadesiydi. Görüşmelerden olumlu sonuç alınamazsa eyleme devam edilecekti. Ancak, artık herkes çok iyi biliyor ki, ne görüşmelerden olumlu bir sonuç çıkacaktır, ne de sendika eyleme devam kararı alacaktır. Sözkonusu olan, bir kez daha, en bayağısından bir satıştır. Üstelik böyle bir eylemi kırmakla, Petrol-İş sadece POAŞ işçisine değil, sınıf hareketine de ihanet etmiş durumdadır.

POAŞ eylemi ve eylemin gerçekleşme tarzı, bir kez daha ne kadar militan bir çıkış yaparsa yapsın, örgütlülük ve önderlikten yoksun olduğu sürece, sınıf hareketinin ilerleme şansının bulunmadığını göstermiştir.

Tensikata işgalle yanıt verilmesi, hakların mücadeleyle alınabileceği doğru tespitinin sınıf içindeki yaygınlığının da göstergesidir. Buna rağmen, tam tersi bir öneri (görüşmeler yoluyla) ile eyleme son verilebilmesini, işçinin aldatılmış olması şeklinde değerlendirmek doğru olmayacaktır. Üstelik bu oyun ilk kez Petrol-İş tarafından ve ilk kez POAŞ işçisine karşı da oynanmamaktadır. İşçinin sendikanın önerisini geri çevirmesi ve kendi bildiği doğru yolda devam

etmesi, yani eylemi sürdürmesi ve başarıyla sonuçlandırması, bir tek şekilde mümkün olacaktır; örgütlü bir önderliğe sahip olmasıyla... Ve POAŞ işçisinin sendika dışında bir örgütlülüğü yoktur. Dolayısıyla özgüveni de. Satışa boyun eğmesinin asıl nedeni budur.

Gelişmelerin sendika cephesinden ortaya çıkardığına gelince; işçinin üretimden gelen gücünü arkalarına almadan, pazarlık masalarında hiçbir hak koparamayacaklarını, sendikacılar bilmez mi? Bilmeyenler şimdiye dek öğrenmediler mi? Kuşkusuz biliyorlar. Sorun, bu yolla hak alınabileceğine inanmaları değil. Sendikaların birer mücadele aracı olmaktan çıkarılmış olmalarında sendika yönetimleri için en büyük yarış (ve kavga) yürütenlerin, sınıf mücadelesinden en çok kaçınanların olması, sendikaların yapısı ve işlevi açısından anlamlıdır. Mücadeleye hiç eğilimli ve hevesli olmayanların sendika yönetimlerine böylesine büyük bir hevesle talip olmalarının altında başka saikler olmalıdır.

Bunların başında ise, sendikaların birer arpalık olarak kullanılabilir hale getirilmiş olmasıdır. Asıl sahiplerinin denetiminden çıkarılan her mali birikim gibi, sendika birikimleri de yağmaya açık durumdadır. Bu bir. İkincisi; sendikaların tepesi (konfederasyon yönetimleri) karşı tarafa geçiş kapısı olarak değerlendirilmektedir. Burjuva hükümetlerin pek çok Çalışma Bakanı, Türk-İş'in tepesinden meclise atlayanlar arasından seçilmiştir.

Sendikaların bugünkü yapısına ilişkin bu çirkin gerçekler gözönüne alındığında, ve sınıf hareketinin içinde bulunduğu durum ve ihtiyaçları gözetildiğinde, sınıfa karşı görev ve sorumlulukların gerekleri de daha net görülebilecektir.

Sendikal ihanetin teşhiri, sınıfın önderlik ihtiyacının karşılanması çabasıyla bir arada yürütülmek zorundadır.

Sendikal ihanet çarkı, "dürüst ve namuslu" sendikacıları da dışları arasında öğütterek dönmeyi sürdürmektedir. Kapitalist sömürü düzenini "düzeltmek" nasıl mümkün değilse, bu düzene dahil edilmiş durumdaki sendikaları düzeltmek te o kadar imkansızdır. Sendikal ihanete karşı mücadele, sendikaların bugünkü yapısını da değiştirme amacına hizmet etmelidir. Sendikaların bürokratik yapısı parçalanmalı, mücadeleciler bir yapıda yeniden örgütlenmelidirler.

Ankara'da BES eylemi..

1500 emekçi Maliye Bakanlığı'na yürüdü

Maliye emekçileri, Emekli Sandığı Temsilciliği ve tazminat haklarının verilmemesini protesto etmek için Maliye Bakanlığı'na yürüdü. Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü önünde toplanan 1500 kişilik kitle, ellerindeki dilekçeleri Maliye Bakanı Sümer Oral'a vermek için yürüyüşe geçti.

Yürüyüş oldukça coşkulu başladı. Kitlenin büyük çoğunluğunu Emekli Sandığı'nda çalışan emekçiler oluşturuyordu. "Tazminat hakkımızı alana kadar direneceğiz!" pankartıyla Maliye Bakanlığı'na kadar yürüyen BES'liler, burada polis barikatıyla karşılaştılar ve bakanlığa girmelerine izin verilmedi. Bakanla görüşmek için sendika temsilcilerini gönderen emekçiler, bakanı ve hiçbir müsteşarı koltuğunda bulamadılar. Zar zor müsteşar yardımcısıyla görüşebildiler. İçeri alınmalarına izin vermeyen müsteşar yardımcısı, emekçilerin kendi dilekçelerini tek tek bakanlığa vermesine de engel oldu.

BES'liler bu durumu şu şekilde ifade ettiler: "Bu kapılar rantçılara, çetelere çok rahat açılırken bize kapantıyor. Biz tazminatlarımızı direnerek alacağız. Emekçiye değil çetelere barikat.." Daha sonra dilekçeler toplanarak sendika temsilcileri tarafından bakanlığa verildi.

Eylem sırasında "Kurtuluş yok tek başına, ya beraber ya hiçbirimiz!" "Çetelere değil emekçiye bütçe!" "Tazminat hakkımız engellenemez!" "Emekçi düşmanı hükümet istifa!", "Direne direne kazanacağız!" "Hükümet zammını al başına çal!" "Emekçi düşmanı Sümer istifa!" sloganları atıldı. Emekçiler artık sabırlarının taşıdığını ifade ederek bakanlıktan ayrıldılar. BES, eylemlerinin burada bitmediğini ifade etti.

Kızıl Bayrak/Ankara

Renault işçilerinden Türk Metal Sendikası Başkanı Mustafa Özbek'e açık mektup

Bizde yalan yok başkanım, seni özlemiştik. Hani geçen sözleşme sonrasında "Bursa'ya geliyorum, işçiyle kucaklaşmaya" demiştin ya, öylesine kollarımızı açıp günlerce beklemiştik seni!.. O zamanlar bizim için yaptığın mücadeleden yorgun düşüp de biraz dinlenmen gerektiğini düşünmemiştik, affet bizi... Hatta bir gece yarısı, bir sabaha karşı o güzel uykundan fedakarlık edip de o inanılmaz rakamlara imza attığında gözlerimiz yaşarmıştı.

Geldin, konuştun ve gittin başkanım... Seni çekemeyenler yine susmadı. Taylan Düğün Salonu'nun sahnesinde bir assolist gibiydin, bunu seni göremeyen arkadaşlara söylediğimizde, "Dansözden assolist olur mu?" dediler! Olmaz mı başkanım, sen söyle, dansözden assolist olmaz mı?

Diyorlar ki; böyle önemli, anlamlı ve görkemli olması gereken toplantı neden bu kadar zıt bir yerde yapıldı... Hani dedin ya orada, "Bizim çok paramız var" diye. Paradan birazcık kıyıp da bir kapalı spor salonu tutulmalıymış! Cahil bunlar başkanım, sanki basket oynamaya gidiyoruz, hiç para öyle gereksiz yere harcanır mı? Hani sen toplantıda söyledin ya başkanım, yabancılar gelip de tesislerimize gıptayla bakıyorlarmış... Biz öyle gereksiz harcamalar yaparsak nereye bakacaklar yabancılar ve sen hangi yüzle bakabileceksin onlara? Böyle söyledim ama seni çekemiyorlar ya, bir kere de biz bakalım şu tesislere diyorlar gıptayla, hatta sadece bakmaya bile razıymışlar. Cahil olduğu kadar tembel de bunlar başkanım! Şuracıktan Kıbrıs'a bir gidip bakmak da zor geliyor!

Başkanım, biliyoruz çok yorgunsun ama Bursa'da boş bir araziye bir direk çaktır da, "Alın size tesis" diyelim şunlara. Belki utanırlar...

Neyse başkanım konuyu dağıtmayalım, salondan bahsediyorduk, sayende işçi yakınlaştı, 600 kişilik salona 800 kişi sığdırdık, kardeş kardeş, yanak yanağa oturduk. Bir kısmımız ayakta kaldıysa da bu, yer yokluğundan değil, coşkudan, sana olan saygıydandı. Katılımın az olduğunu söylersek hata olur başkanım, ayıp olur. 800 kişi vardı orada, 800 de dışarda kaldı, etti 1600. İşi olup da gelmeyenler oldu, 800'de öyle say, etti 2400. Bir de yüreği bizle olanlar vardı, 800 daha ekleyelim, etti 3200 kişi. Sen söyle başkanım az mı bu sayı? Böyle saymasını da senden öğrendik... Senden ne çok şey öğrendik...

Başkanım yine şiiir gibi konuştun ama yine yaranamadın, neler söylediler arkandan bir bilsen? En çok da şeye takılmışlar, hani "Pilavdan dönenin kaşığı kırılırsın" dedin ya! Bu kadar çok kaşığı nereden buluyorsun, onu merak ediyorlarmış. Her sözleşme döneminde 3-5 kaşık kırıyormuşsun güya... Ne olacak ki sanki, bütün kaşıklar feda olsun başkanımıza... Diyorum ki başkanım, bir kez de bizim kaşıklarımızı deneşen. İşçinin kaşığını, emeğin kaşığını alıp da otursan pilavın başına... Bir kez deneşen bunu, sadece bir kez! Ben en çok kaşığının kırıldığına üzülüyorum. Yani, seni çekemeyenler gibi "kaşığı kırılrsa da en çok pilavı o yiyor" demedim hiçbir zaman.

Kavgamızın ve mücadelemizin o gün başladığını söyledin başkanım. "Bugüne kadar ne yapıyordun?", diye sordular senin için... Ben, Ecevit ve Rıdvan Budak'la uğraştığını söyledim, başka ne yapacaktın ki, gelip de bizle gevezelik yapacak halin yok ya! Arkadaşlara greve hazır olun dedim... Onlar da, "bir sabah gözümüzü açtığımızda sözleşmenin imzalanmış olmasına hazır ol", dediler bana...

Hayır, başkanım, bir daha gece yarısı uykusuz kalma, kendini yorma... Güzel bir uyku çek ve sabah gel, "İşçi arkadaşlar greve çıkıyoruz" de. İlk sen söyle, en önde sen yürü; unutmam başkanım, metal işçisi greve hazır. Sen de hazırsın değil mi? Biliyorum, hazırsın... Son olarak başkanım konuşma yaptığın günün gecesi patronlarla yemek yediğin için seni ayıplayanlar oldu. Ben en çok yemekte pilav var mıydı onu merak ettim. Ben biliyorum başkanım, gece birkaç işçinin evini gezseydin, ya da yemeğe kalsaydın, seni en iyi şekilde ağırlamak için dünyanın masrafını yapacaklardı. Senin bir akşam yemeğinin bir emekçinin bir haftalık mutfak masrafı olduğunu sen de biliyorsun, yine işçiyi düşündün, her zaman yaptığın gibi...

Renault İşçileri

(Evrensel, 24 Ekim 2000)

Sınıf hareketinden kısa haberler..

Harb-İş üyesi 2 bin işçiden eylem

Gölcük Tersane Komutanlığı'nda çalışan 2, İstanbul Tersane Komutanlığı'nda çalışan 4 Harb-İş Sendikası üyesi işçi işten atıldı. Gölcük Tersanesi'nde işçiler, arkadaşlarının işten atılmasını protesto ettiler.

Gölcük Tersanesi'nde çalışan 2 bin işçi, 24 Ekim'de arkadaşlarının işten çıkarılmasını tersaneden Harb-İş Sendikası'nın Kocaeli şubesi önüne kadar yürüyerek ve burada bir eylem yaparak protesto ettiler.

İşçiler yol boyunca ve sendika önünde sık sık "Deprem yok etti, işveren şok ettil", "Ekmek yoksa barış da yok!" ve "İşçi kıyımına son!" sloganlarını attılar.

Gaziantep'te iş güvencesi eylemi

Gaziantep yerelliğinde kurulan Emek Platformu'na bağlı sendikalar, halen tartışma konusu olan ve bir ayak oyunundan başka bir şey olmayan "iş güvencesi yasa tasarısı"nın yasalaşması için 500-600 kişilik bir katılımı eylem yaptılar. Öğlen vakti Gaziantep Adliyesi önünde toplanan kitle patronlara tepkilerini dile getirdiler. "Direne direne kazanacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "İşçi kıyımına son!" sloganlarının sıklıkla atıldığı eylem Emek Platformu Dönem Sözcüsü ve Tek Gıda-İş Şube Başkanı Ali Gökdemir'in yaptığı bir konuşmadan sonra bitirildi.

Et ve Balık Kurumu'nda eylem

Et ve Balık Ürünleri Sakarya Kombinasi, Sakarya Valiliği'nin kullanımına açılmak amacıyla bedelsiz olarak hazineye devredildi. Hazineye devredilen kombinada işten atılmalar yaşanıyor. İşten çıkarılan işçiler, aileleriyle birlikte işyerini terk etmeye başlamış. 25 Ekim'de Öz Gıda-İş Sendikası'nda örgütlü işçiler ve aileleri kombinanın yemekhanesinde bir basın açıklaması düzenleyerek gelişmeleri kamuoyuna aktardılar.

Adıyaman Gölbaşı Belediyesi işçilerinden işbirakma

25 Ekim'de Adıyaman Gölbaşı Belediyesi'nde çalışan 162 işçi Genel-İş Gaziantep Bölge Şube'si önderliğinde bir günlük işbirakma eylemi yaptı. İşçiler 15 aydır ücretlerini alamıyorlar. Ücretlerini alamadıkları gibi bu konuda yaptıkları bütün girişimler belediye tarafından yanıtız bırakılıyor. Belediye başkanı ücretlerin ödenmemesinin sebebinin İller Bankası'ndan para gelmemesiyle açıklıyor.

Hisar İplik'te direniş

Dokuma-İş Sendikası'na üye olan Hisar İplik işçileri fabrikada çoğunluğu sağladıktan sonra 25 Ekim'de toplu sözleşme için patronla görüştüler. Patron ertesi gün için işçilerden toplu sözleşme taslaqlarını hazırlayarak gelmelerini söylemiş, ancak ertesi gün ise patron polis çağırması. Bu gelişmeler üzerine işçiler işyerini terk etmeye eylem başlattılar. İşçiler Günde 12 saat çalışıyor ve en fazla 94 milyon ücret alıyordu.

26 Ekim'de akşam saatlerinde çevik kuvvet işçilere saldırmış ve döverek işçileri fabrikadan dışarı çıkarmıştır.

İzelman işçilerinden uyarı eylemi

DİSK'e bağlı Genel-İş 3 No'lu şubede örgütlenen 5 bini aşkın İzelman işçisi, 60 gündür devam eden TİS görüşmeleri sonucu anlaşma sağlanamaması üzerine, 24 Ekim Salı günü artık sabırlarının kalmadığını göstermek için bir uyarı eylemi yaptılar. 16 aydır aynı ücretle çalışan işçilerin örgütlendiği Genel-İş 3 No'lu şube tarafından da bir uyuşmazlık tutanağı tutulmuş durumda. Bunun Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne iletilerek resmi arabulucu isteneceği belirtildi. Eğer bu sürede işverenle herhangi bir anlaşma sağlanamazsa, bu durumda greve gidileceği duyuruldu.

Eylem saat 17: 00'de işçilerin Genel-İş Sendikası'nın önünde bir araya gelmesiyle başladı. Burada yapılan konuşmalar ve atılan sloganlar sonrası kortej oluşturularak Konak Meydanı'na doğru yürüyüşe geçildi. Eylemde açılan pankartlarda; "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Örgütsüz halk, köle halktır!", "DİSK Genel-İş 3 No'lu Şube" yazıyordu.

İşçilerin bir hayli coşkulu olduğu eyleme 2500'ün üzerinde işçi katıldı. Eyleme ayrıca, Kristal-İş Sendikası'nda örgütlenme çalışması yaparken işten atılan Otoram işçileri de katıldı. Konak Meydanı'nda işçilere hitaben ilk konuşmayı Genel-İş Sendikası Bölge Temsilcisi Kani Beko yaptı. Ardından söz alan Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı Zeki Ongun'un okuduğu basın metninin ardından eylem saat 19:00'a doğru bitirildi.

Eylemde atılan başlıca sloganlarsa şunlardı: "İzelman'da köle olmayacağız!", "Direne direne kazanacağız!", "Başkan başkan duy sesimizi, bu gelen işçinin ayak sesleri!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Vur vur inlesin Büyükşehir dinlesin!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Kahrolsun İM,F kahrolsun emperyalizm!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Gemi aزیya alan kapitalistler

İMF-TÜSİAD programı doğrultusunda süren topyekûn saldırı 1,5 yılını doldurdu. İşçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerin saldırıları püskürtme konusunda gösterdikleri zayıflık ve sendika bürokratlarının sınıfı oyalayıp dizginleyen tavırlarından aldığı güçle kapitalistler ve onların devleti azıttıkça azıtıyor.

Sınıfın ileri bölüklerinden belediye işçilerinin grevlerinin fiilen yasaklanması ve sendika ağalarının tabandan yükselen mücadele isteğinin önüne geçmeyi başarması sayesinde, işçi sınıfı cephesinde önemli bir fırsat kaçırılmış oldu. Faşist sermaye devleti, bir yandan hücre karşıtı mücadeleye azgınca saldırmakta, öte yandan hak arama, sendikalaşma mücadelesi veren işçiler üzerinde terör estirmektedir. Ulucanlar direnişi şehitlerinin birinci yıldönümü anmasına azgınca saldıranlar, 2000 Yılı Küresel Kadın Yürüyüşü'ne bile tahammül edemeyecek duruma gelmişlerdir. Sermayenin istikrarı için, sokağa taşan her eylem devletin faşist güçleri tarafından saldırıya uğramaktadır. "Uyumlu" hükümeti, sendika ağalarını, kontra medyayı ve devletin kolluk güçlerinin terörünü arkasına alan tekeli burjuvazi, yeni hak gaspları yapma hazırlığında.

Sermaye örgütleri "iş güvencesi" yasa tasarısıyla ilgili peşpeşe açıklamalar yapmaktadırlar. Hükümetse "sert" eleştiriler yöneltmektedir. Bu yasa tasarısının iş güvencesi sağlamadığını bizzat patronların kendileri söylemektedirler. O halde bir kaşık suda fırtına koparmak da ne oluyor? İMF-TÜSİAD uşağı bir hükümetin işçi-emekçilerin çıkarına uygun bir yasa çıkarması, eşyanın tabiatına aykırıdır. Bunu da en iyi bilenler kapitalistler olduğuna göre, bu orta oyununa neden ihtiyaç duyuluyor?

Sermayenin yeni saldırı hamlesi

TİSK üyelerinin Sabancı Center'da yaptıkları son toplantının ardından yapılan açıklama bu orta oyununun nedenini ortaya koymaktadır. İş güvencesi yasa tasarısının sakıncalarının sıralanması, Koç'un "Arçelik'i Çin'e taşıyım" vb. tehditlerinin ardından, kapitalistler asıl niyetlerini ortaya seren "iş yasalarını çağdaşlaştırma" planlarını açıkladılar. Bu plana yakından baktığımızda, Türk tekeli burjuvazisinin "çağdaşlaştırma"da ne kadar mesafe katettiğine tanık oluyoruz. Gerici-faşist Ecevit hükümeti eliyle yürüyen topyekûn saldırının sonuçları, işçi sınıfı, kent ve kır emekçilerinin yaşamına dolaysız olarak yansımıştır. Ancak sermayenin, şu ana kadarki saldırılarla yetineceğini sanmak büyük bir yanılğı olur. TİSK toplantısının ardından kapitalistlerin iş yasalarında değişiklik istedikleri maddeler ve çıkarılmasını istedikleri yeni yasalar şöyle:

1- Esnek üretim yasal hale getirilmeli (Zaten işçilerin %90'ı fiili olarak esnek üretim uygulamalarına uygun koşullarda çalışmaktadır).

2- Kıdem tazminatına hak kazanmak için gerekli çalışma süresinin bir yıldan üç yıla çıkarılması.

3- Her yıl için ödenen 30 günlük ücret karşılığı tazminatın her yıl için 15 günlük ücrete düşürülmesi.

4- Ek mesailerde ödenen %50 ek ücretin %25'e düşürülmesi.

5- Günlük ve haftalık çalışma sürelerinin

artırılması (Yine işçilerin %90'ı fiili olarak 8 saatten fazla çalışmaktadır).

6- Kadın işçilerin gece çalışması yasağının kaldırılması.

7- Sendika aidatlarının kaynaktan kesilmesine son verilmesi.

Bu listeye bakarak, önümüzdeki dönemde gündeme gelecek saldırıların ne olduğunu ve patronların neden iş güvencesi yasa tasarısıyla ilgili fırtına kopardıklarını anlamak mümkün. Böylece "AB'ye uyum süreci" ve "çağdaşlaşma"nın işçi sınıfı için ne anlama geldiği net olarak ortaya çıkmaktadır. AB'den ya da sermaye hükümetinden medet uman, yasa olumlu ama eksik diyen liberal-reformist kesimler, eğer bu temelsiz hayalleri farklı bir misyonla yaymıyorlarsa, başlarını kumdan çıkartmak zorundadırlar. Ne emperyalizme bütünleşmenin ne de sahte yasaların işçi sınıfı ve emekçilere bir faydası olabilir.

Böylesi pervasız bir saldırıya karşı sendikaların sesini yükseltmesi beklenirdi. Ancak, (istisnalar dışında) misyonları sermayeye hizmet etme derekesine düşmüş sendika ağaları, bir yandan yasa tasarısının arkasında saf tutarken, diğer yandan TİSK'le ortak toplantı yapıp soruna "çözüm" arayacaklar. Böylesi bir süreçte, isminde devrimci ibaresi bulan bir konfederasyonun başkanı olan Süleyman Çelebi, TİSK Başkanı Refik Baydur'la geçmişe dayanan bir dostluğu olduğunu özellikle belirtiyor. Elbette Refik Baydur gibi azıllı bir kapitalistin dostu olan bir şahsiyetin işçi sınıfının çıkarlarını savunması beklenemez. Diğer konfederasyonların durumları ise zaten ortada.

Sermaye saldırılarına devam etme kararlılığındadır. Hem de en küçük bir hak kırıntısını gaspedinceye kadar. Elbette ki işçi sınıfı buna izin verdiği sürece... Gözlerini kâr hırsı bürümüş kapitalist asalakların saldırılarını engellemek, dahası yeni kazanımlar elde etmek ve bu kazanımları sınıfsız, sömürsüz bir dünyayla taçlandırmak, işçi sınıfı önderliğinde tüm ezilenlerin örgütlü militan eylemiyle mümkün olabilir. Bunun ortası yoktur artık. Süreç ya sınırsız köleliğe boyun eğmeyi ya da baş kaldırarak özgürleşmeyi dayatmaktadır.

Kapitalist sınıfın "iş güvencesi" adı altında gündeme getirdiği son saldırı karşısında, işçi sınıfı bu aynı alanda bazılarını aşağıya aldığımız kendi en acil istemleri uğruna mücadeleyi yükseltmelidir.

- **Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!**
- **Tüm çalışanlara genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.)!**
- **Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemleri ve taşeronlaştırma yasaklansın!**

- **Her türlü fazla mesai yasaklansın!**
- **7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası. Sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü!**

- **Kesintisiz iki günlük hafta tatili, 6 haftalık yıllık ücretli izin!**

- **Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı. Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım. Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları!**

Cottarelli 29 Ekim'de Türkiye'de...

Cottarelli ve uşak takımını kovmak için

sokağa, eyleme!

İMF heyeti yeniden Türkiye'de. Türkiye masası şefi Cottarelli ise 29 Ekim'de geliyor. İMF heyeti, saldırı programının sonuçlarına dair ortaya çıkan verileri toplamak için, Cottarelli'den önce geldi. Çünkü saldırı programını hayata geçirmek için zaman kaybetmeye tahammülleri yok.

İMF heyeti saldırı programının gidişatını inceleyerek, sermayenin uşağı hükümeti teftiş edecek. Elbette her zaman olduğu gibi teftiş sonrasında yeni saldırı paketleri açıklanacak, yürüyen saldırılar hızlandırılacak.

İMF heyetinin açıklanan gündeminde; saldırı programının gözden geçirilmesinin yanı sıra, 2001 bütçesinin son rötüşlerinin yapılması ve yeni "ek niyet" mektubunun hazırlanması da yer alıyor. 2001 bütçesi ile işçi ve emekçilere ayrılan ücret harcamalarında önemli bir kısıntı öngörülürken, deprem vergisi adı altında yapılan soygun kalıcılaştırılıyor. Özelleştirme için hazırlanan yeni program ile kamu bankaları ve Telekom başta olmak üzere önemli KİT'lerin yağma ve talanı planlanırken, kitlesel işçi kıyımları gerçekleştirilecek. Bu yıl da, "hedeflenen enflasyon" masalıyla ücretlerin düşürülmesinin gelecek yılda da devamı için yeni bir hedef enflasyon açıklanacak. İlk açıklamalara göre bu hedef oran %15. İlk bakışta bu başlıklarla sayılabilecek olan İMF'nin yeni dönem saldırı programı netleştirilecek. Teftiş, saldırı hükümetinin kararlılığını göstermesi ile noktalanacak. Hükümet aldığı direktifler uyarınca yeni dönem saldırı programı için "ek niyet mektubu"nu hazırlayıp İMF'ye gönderecek.

Çantasında işçi ve emekçilerin boynunu sıkacak paketlerle Türkiye'ye gelecek olan Cottarelli'ye bir önceki ziyaretinde olduğu gibi militan bir karşılama töreni hazırlamak işçi-emekçiler için bir zorunluluktur. Cottarelli'nin elini kolunu sallayarak ve şov yaparak ülkeye girmesine izin verilmemelidir. 29 Ekim günü ve Cottarelli'nin Türkiye'de bulunduğu tüm süre boyunca, yıkım programına karşı öfkemizi alanlara taşıralım. Emperyalizmden ve yerli işbirlikçilerinden yaşamımıza kasteden saldırılarının hesabını soralım. Emperyalizme, onun mali polisi İMF'ye ve sermayeye teslim olmayalım.

Cottarelli defol!

Kahrolsun İMF!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu toplandı

Asgari ücretin belirlenmesi kapsamlı bir saldırı dayanağına dönüştürülüyor! İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!

Asgari Ücret Tespit Komisyonu 1 Ocak 2001 tarihinden itibaren geçerli olacak olan asgari ücreti belirlemek üzere 17 Ekim günü toplandı. Yapılan toplantı, burjuva basından yansıdığı kadarıyla, Türk-İş ile TİSK arasındaki anlaşmazlık nedeniyle hiçbir sonuç alınmadan bitirildi. Komisyon 7 Kasım tarihinde yeniden toplanarak yeni asgari ücreti belirleyecek.

Yapılan açıklamalara göre asgari ücreti belirlemek için toplanan komisyonda yaşanan anlaşmazlıklar şöyle: Hem Türk-İş, hem de TİSK, asgari ücretin vergi dışı bırakılarak işçiye belirlendiği rakam üzerinden net ödenmesini isterken, TİSK, toplu iş sözleşmesi yapılan işyerleri ile yapılmayan işyerleri için farklı ücret belirlenmesini öneriyor. TİSK, asgari ücretin ülke ve sanayi işletmelerinin koşulları dikkate alınarak hedeflenen enflasyon oranında arttırılmasında ısrarcı olurken, Türk-İş yürürlükteki ücrete bir önceki yıl gerçekleşen enflasyon oranında zam yapılmasını gündeme getiriyor. TİSK ayrıca, Asgari Ücret Tespit Yönetmeliği'nin günün koşullarına uymadığı gerekçesiyle değiştirilmesini de talep ediyor.

Türk-İş ve TİSK arasında olduğu söylenen bu anlaşmazlıkları, her yılki asgari ücreti belirlemek için yapılan komisyon toplantılarında görmeye alıştık. Her sene, hemen hemen aynı anlaşmazlık noktaları açıklanır, toplantılar karşılıklı tehditlerle bitirilir. Ancak, komisyondan çıkan asgari ücret yeni bir sefalet ücret miktarının ilanından başka bir şey olmaz. Dahası, tüm anlaşmazlıklar asgari ücretin açıklandığı anda yok sayılıp rafa kaldırılır. Elbette ki, bir sonraki komisyonda yeniden piyasaya sürülmek üzere. Ne, asgari ücretin vergi dışı bırakılmasından, ne de dört kişilik aile endeksi baz alınarak belirlenmesinden bahsedilir. Çünkü, Türk-İş'in tüm kükremesi, işçilerin böylesi bir yakıcı sorun için taşıdıkları duyarlılığın kendilerine yönelmesini engellemek içindir. İşçiler için yaşamsal önemdeki bir sorun, bu şekilde masabaşında halledilir. Bu masabaşı operasyonunun tüm yıkıcı sonuçları, işçi sınıfının genelini etkileyecek denli büyüktür. Böylelikle bir taşla birçok kuş da vurulmuş olur.

Sözde, işçinin yaşamını sürdürebilmesi için gerekli ihtiyaçlarını karşılayacak ücret olan asgari ücret, gerçekte azami sefalet ücreti olmaktan ileri gitmiyor. İşçi sınıfının yüzyıllık mücadelesiyle elde ettiği asgari ücret; başta sömürüye asgari bir sınır çekme olmak üzere birçok açıdan temel önemde bir hak. Ancak işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin kırılmasıyla beraber yine birçok hak gibi içerisi boşaltılmış ve sermaye tarafından bir karşı saldırı silahına çevrilmiştir.

Çalışan işçilerin büyük bir bölümünün örgütsüz olduğu, örgütlü olanlarınsın sendika ağalarının sistematik biçim de satıldığı, yine çalışanların büyük bir bölümünün sigortasız, yani kayıtsız çalıştırıldığı koşullarda, asgari ücretin de gerçekte hiçbir hükmü bulunmuyor. Bu nedenle birçok işçi örgütsüzlükleri nedeniyle asgari ücretin çok çok altında bir ücretle çalıştırılıyorlar. Sendikal ihaneti aşamayan işçiler içinse asgari ücret ücretleri geriye çekmenin bir aracı haline geliyor. Ve dahası asgari ücretin belirlenmesi aynı zamanda birçok kazanılmış hakları pazarlık konusu haline getiriyor, birçoğunun ise masa başında gaspedilmesinin yolunu açıyor.

2001 yılının ilk altı ayına ait asgari ücreti belirlemek için yapılan ilk toplantıdan yansıyanlar, bir kez daha asgari ücretin sınıfa yönelik bir karşı saldırının aracına dönüştürüleceğini gösteriyor. TİSK tarafından masaya yatırılıp tartışılan konular bu açıdan dikkate değerdir. Elbette bunlar dışarıya yansıtılanlardır. İş güvencesi oyunuyla temel hakların tartışmaya açılmasının ardından, asgari ücreti tespit bahanesiyle daha kapsamlı saldırı hesaplarının yapıldığı bir gerçektir.

TİSK, Türk-İş'in getirdiği öneriler karşısında, asgari ücretin 2001 yılı için hedeflenen enflasyon oranında arttırılmasını getiriyor. Bilindiği üzere hükümetin belirlediği "hedeflenen enflasyon" yüzde 15. Yani brüt asgari ücret (118 milyon 800 bin) üzerinden gelecek yıl için yapılacak artış, 17 milyon kadardır. Böylelikle önümüzdeki bir yıl için brüt ücret en fazla 135 milyon olarak belirlenirken, 86 milyon lira olan net asgari ücret 100 milyonu zor bulacaktır. Katmerleşen vergileri de düşündüğümüzde, bu rakam daha da azalacaktır. Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun ikinci toplantısından bundan başka bir sonuç çıkmayacaktır. Yani hedeflenen enflasyon adı altında yürüyen saldırı önümüzdeki yıla da böylelikle aktarılmış olacak. Sefaletin derinleştirilmesi garantilenecek. Bu yıl olduğu gibi önümüzdeki yıl da tüm işçi ve emekçilerin toplu sözleşme ve maaşlarının "hedeflenen enflasyon"la sınırlandırılması şimdiden garantilenecek.

TİSK tarafından masaya getirilen saldırılardan bir diğeri de, asgari ücretin sendikalı ve sendikasıız işçilere göre ayrı ayrı belirlenmesi. Bu saldırının hayata geçmesiyle beraber, asgari ücretin azami sefalet ücreti olarak yerine getirdiği işlev, sendikalı işyerlerini de kapsayacak biçimde genişletiliyor. Toplusözleşme ve grev hakları başta olmak üzere temel birçok hak böylelikle fiili olarak işlevsiz bir hale getiriliyor. Bu gerçekler, asgari ücretin masa başında belirlenmesinin, bir hakkın sermaye tarafından nasıl da bir saldırı aracına

dönüştürüldüğünün eşsiz örnekleridir.

TİSK bununla da yetinmiyor. Asgari ücretin "günün koşullarına uymadığı" gerekçesiyle tümüyle değiştirilmesini (bu basına yansıyor, gerçekte kaldırılmasını) istiyor. Böylelikle sermaye, yüzyıllık bir kazanımı daha kökünden söküp almaya çalışıyor. Bununla sömürünün önündeki tüm engeller kaldırılırken, esnek üretim saldırısı için oldukça önemli bir adım daha atılmış olacak.

Görülmektedir ki, sermaye ve sendika ağaları göstermelik tüm kapışmalarına karşın, sınıfa yönelik yeni saldırıların hesaplarını yapmaktadırlar. İşçi sınıfının bir taraf olarak, eylemli bir tarzda sürece müdahalesi gerçekleşmediği takdirde, asgari ücret gibi bir hak nasıl karşı bir silaha çevrildiyse, bu silah yoluyla birçok hak da gaspedilecektir.

Saldırıları boşa çıkarmanın ve yüzyıllık kazanımları korumanın yolu sadece ve sadece mücadeleden geçiyor. İşçi sınıfı bunun için sürece seyirci kalmamak durumundadır. Kendi sınıfsal talepleri etrafında birleşerek mücadeleyi yükseltmelidir.

Asgari ücretin belirlenmesinde taraf olmak ve böylesi bir temel hakkın saldırı aracına dönüştürülmesini engellemek için;

*** Mevcut asgari ücret geçersiz ilan edilsin!**

*** İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!**

*** Asgari ücret tesbit komisyonu kaldırılсын! Asgari ücret toplu sözleşme yoluyla belirlensin!**

*** 4 kişilik bir ailenin tüm gereksinimleri dikkate alınsın!**

*** Geçici işçiler, part-time çalışma yapılan işkolları da asgari ücret kapsamına alınsın! Çırac ve stajyer öğrencilere ücretleri tam olarak ödensin!**

*** Asgari ücret anlaşmazlığına ilişkin grev ve genel grev hakkı!**

Bunlarla beraber topyekûn saldırıyı püskürtmek ve kazanımlarımızı genişletmek için:

*** 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası! Sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü!**

*** Kesintisiz iki günlük hafta tatili! 6 haftalık yıllık ücretli izin!**

*** Her türlü fazla mesai yasaklansın!**

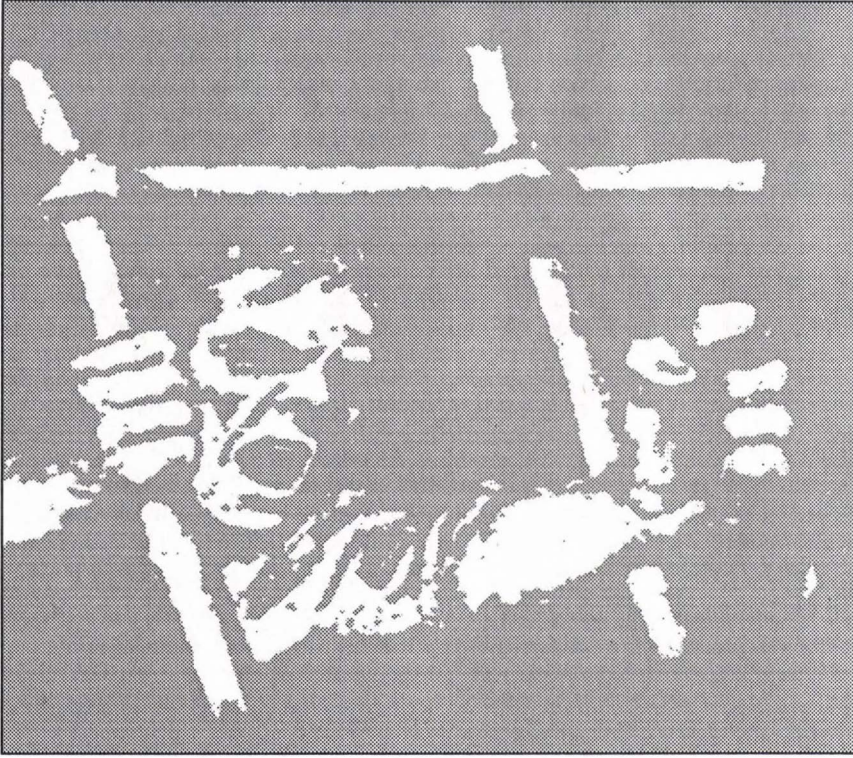
*** 14 yaşından küçük çocukların çalıştırılması yasaklansın! Geleneksel çıracılık uygulaması tasfiye edilsin!**

*** İş güvenliğine ve sağlıklı çalışma ortamına ilişkin teknik ve sıhhi düzenleme ve önlemlerin gerekleri yerine getirilsin!**

*** Esnek üretim, prim, parça başı, akord vb. çalışma sistemleri ve taşeronlaştırma yasaklansın!**

DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP'li tutsakların bası

Direnışimizin nedenle

Basına ve kamuoyuna!..
Ölüm Orucu Direnişimizin yarattığı deprem; hücreleri, yaptiranların başlarına yıkacak!

Direnış tarihimize onurla yazılan yeni sayfalar eklemeye devam ediyoruz!

Faşist devletin biz devrimci tutsaklar nezdinde "F Tipi" hücre hapisaneler uygulamasıyla başlattığı saldırı süreci bugün yeni bir aşamaya giriyor.

Faşist devlet, 2000 yılının başından bu yana hücrelere geçileceğini belirtiyor ve bunun hazırlıklarına büyük bir hızla devam ediyor. 2000 yılının Mayıs ayından itibaren faaliyete geçirileceği söylenen hücreler tutsak yakınlarının, halkımızın duyarlı demokrat çeşitli kesimlerinin devrimci tutsakları sahiplenmesi ve hücrelere karşı yükselttiği eylemlilikler nedeniyle bugüne kadar hayata geçirilemedi.

Fakat bu erteleme hücre saldırılarından vazgeçildiği anlamına gelmiyordu.

Tepkileri göze alamayan işbirlikçi uşak iktidar TMY'nin değiştirilmesi, Cezaevi İzleme Kurulları'nın oluşturulması, "af" vb. demagojik ve yalana dayalı içi boş söylemlerle oluşan tepkiyi yatıştırmaya, hücreleri meşrulaştırmaya çalıştı. Meclis açılır açılmaz ilk ele alınacak maddeler olarak düzenlemelerin gündeme getirileceği tartışmalarıyla, oluşan duyarlılığı kırmayı, muhalefeti etkisizleştirmeyi hedefledi. Hiçbir netliği olmayan, belirsiz ifadelerle geçirtilen düzenleme dedikleri maddeler, hücre saldırısının özünü değiştirmeyen, aksine baskı ve işkence anlamına gelen uygulamaları gizlemeyi amaçlayan bir örtüden başka bir şey değildir. Her yanından delik deşik edilen örtü, gerçekleri gizlemeye yetmiyor.

Faşist devlet F Tipi Hücre Hapishane çalışmalarından vazgeçmiyor. Bu gerçek aylardır hemen her gün tüm dünyanın gözleri önünde kanıtlandı. Hücrelere karşı

SAG Direnişçilerinden ailelere çağrı:

Zaferi sizinle birlikte kazanacağız!

Ailelerimiz;
"F TİPİ" HÜCRELERE karşı sizlerin dışarıda, bizlerinse içeride sürdürdüğü mücadeleye bugün belli bir noktaya gelmiş bulunmaktadır.

Aylardır sabır ve özveriyle, "Hücreleri Yıkacağız!" inancı ve kararlılığıyla, her türden saldırıya rağmen ilmek ilmek örüp bugünlere getirdiğimiz mücadelemiz yeni bir döneme giriyor.

Bedenlerimizi bir kez daha açlığa yatırıyoruz... Bugüne kadar yaptığımız değişik biçimlerdeki eylemlerimiz, açıklamalarımız ve duyurularımızla, F TİPİ HÜCRELERE karşı tavrımızı sürecin başından itibaren net bir biçimde ortaya koymuş ve devrimci tutsaklar olarak "HÜCRELERE GİRMEDİK, GİRMEYECEĞİZ!.." diye haykırmiştık. Ama faşist devlet, siz ailelerimizin dışarıda, bizlerinse içeride gündeme getirdiği tüm eylem ve açıklamalarımıza, duyuru ve çağrılarımıza kulaklarını kapamayı bilinçli olarak tercih etti.

En son Ulucanlar Hapishanesi'nde yaşanan katliamın ardından, F TİPİ HÜCRELER'e geçiş hazırlığını kesintisiz sürdüren ve giderek de boyutlandıran faşist devlet, bir yandan tabutlukların inşasını devam ettirirken, diğer yandan da -Burdur ve Bergama Hapishaneleri'nde olduğu gibi- F Tipi saldırıya geçişin zeminini yaratmaya durmaksızın devam etti. Başta Adalet Bakanı ve Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü olmak üzere hemen hemen tüm faşist devlet yetkilileri, neredeyse her gün televizyon ekranlarında, gazete sütunlarında boy gösterip F TİPİ HÜCRELERİ cilaladılar. İnsanlık onurlarını yitirmemiş, duyarlı, ilerici-demokrat kişi ve kurumları ve nihayet siz ailelerimizi "ikna" için F TİPİ HÜCRELERİ gezdirdiler.

"Hücre nerede, bunlar oda" dediler...

"İşte güneş de alıyor" dediler...

"Büyük pencereleri var" dediler...

"Üstelik çocuğunuz banyo-tuvalet sırası da beklemeyecek" dediler...

"Örgüt baskısından kurtulacak" dediler...

Yalan ve çarpıtmalarını günden güne büyütse de başaramadılar.

Hiçbir yalana, hiçbir çarpıtmaya, hiçbir karalama ve kandırma çabasına pirim vermeden, başımızı-başımızı onurla, dimdik ayakta tutmaya devam ettiniz. "İç düzenleme", "tecrit olmayacak" gibi aldatmacalara, göz boyamalara kanmadınız. F TİPİ HÜCRELER'in işkence ve ölüm olduğu gerçeğini eylemlere döktünüz. Bunun için coplandınız, yerlerde sürüklendiniz, dövüldünüz. Yaşlı bedenlerinize saldırıldı, gözleriniz, kaşlarınız patlatıldı. "Hücrelere Hayır!.." deyip, evlatlarınıza-geleceğinize sahip çıktığınız için gözaltına alınıp, ahlaksızca işkencelerden geçirildiniz... Faşist devletin F TİPİ HÜCRELERLE, biz devrimci tutsakları ve tüm halkı teslim almak istediğini; bizi biz yapan düşüncelerimizden, siyasi kimliğimizden soyundurarak, insani erdemlerimizi, onurumuzu ayaklar altına almak, kişiliksizleştirmek ve bir hiç haline getirmek istediğini, cellatların suratına tüm kininizle haykırdınız.

"Evlatlarımızı Biz Doğurduk Size Öldürtmeyeceğiz!..", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!..",

"Hücre İşkenceli Ölümdür; İzin Vermeyeceğiz!.." diyerek inatla faşist devletin gerçek niyetini tüm ülkeye, tüm dünyaya duyurdunuz.

F TİPİ HÜCRELER tek kelimeyle tabutluktur.

F TİPİ HÜCRELER'le biz devrimci tutsaklar nezdinde tüm halka dayatılan teslimiyettir.

F TİPİ HÜCRELER uzun süreli-ışkenceli ölümdür.

AİLELERİMİZ;

Zulmün ve teslimiyetin karşısında;

Onurumuzun, siyasi kimliğimizin ve kişiliğimizin ayaklar altına alınması karşısında;

Ülkemizin ve halkımızın eşit, özgür, sınıfsız ve sömürsüz geleceği için direnecek, bedenlerimizi açlığa yatırarak zulmü bir kez daha dize getireceğiz. Bu uğurda gerekirse ölecek, ama asla hücrelere girmeyecek, teslim olmayacağız.

Siz değerli ailelerimizin bugüne kadar olduğu gibi bugün de, direnen ve teslim olmayan evlatlarımızın yanında olacağını biliyoruz. "Evlatlarımızı Hücrelere Sokmayacağız!.." kararlılığıyla yolunuza devam edeceksiniz. Hücreleri sizlerle, halkımızla parçalayacağız. Acıyı, onuru, direnişi ve zaferi birlikte yaşayacağımız böyle bir süreçte omuz omuza direnmek en büyük gücümüz, en büyük onurumuzdur. Direnecek ve birlikte kazanacağız!.. Zafer bizlerin olacak!..

AİLELERİMİZ;

Biz devrimci tutsaklar, direnişi zaferle sonuçlandıracak koşullara, kararlılığa ve güce sahibiz. DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP'li tutsaklar olarak, böylesine tarihsel bir direniş sürecini, 20 EKİM 2000 tarihinde başlatmanın coşkusunu ve moralini taşıyor, daha şimdiden zaferi kazandığımıza inanıyoruz.

20 EKİM 2000 tarihinde başladığımız SÜRESİZ AÇLIK GREVİMİZİN talepleri şunlardır:

(Bu talepler orta sayfamızda yayınladığımız metindeki taleplerin aynısı olduğundan burada tekrar verilmesine gerek görülmemiştir-Kızıl Bayrak)

Zulme boyun eğmeyecek, direnecek, savaşacak, ve kazanacağız!..

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!..

Hücrelere girmedik, girmeyeceğiz!..

DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP tutsakları

ya ve kamuoyuna ortak açıklaması:

ri, anlamı ve talepleri

olan binlerce tutsak yakını, aydın, sanatçı, devrimci-demokrat-ilerici gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. Yaşlı analarımız hücrelere karşı oldukları için Ankara yollarında, İstanbul'da alanlarda öldüresiye dövüldüler. Galatasaray Lisesi önündeki eylemlerde yerlerde sürüklenerek gözaltına alınmak sıradan bir uygulama haline getirildi.

Tüm faşist uygulamalara rağmen ailelerimiz ve tüm duyarlı kamuoyu bizi yalnız bırakmadı. Neredeyse her gün hücrelere karşı eylemlerle yanımızda oldular, Adalet Bakanlığı'na, hükümete çağrılar yaptılar. "Hücreler Ölümdür" dediler. Karşılığında gördükleri ise işkence, dayak ve gözaltından başka bir şey olmadı.

Faşist devlet kararlılık gösterisine girmeye devam etti. "Hücrelere mutlaka geçilecek", "F tipleri çağdaştır, insan haklarına uygundur" dendi. Hücrelerden vazgeçmeyeceğini açıkça ilan etti. Herkes konuştu. Herkes bir şeyler söyledi. Hücre saldırısına karşı çıkanlar, yanında olanlar söylediler söyleyeceklerini. Artık konuşma sırası biz tutsaklara geldi.

Sürecin başından bu yana faşist devletin bu saldırısının ancak bedelleri göze alabilen bir mücadele çizgisi ile, direnişle püskürtülebileceğini

söyledik. On yıllardır ülkemiz hapishanelerinde devrimci tutsakların direnişleri karşısında diz çöken faşist devletin anladığı tek dil buydu. Bugün bir kez daha emperyalizme ve işbirlikçi uşaklarına anladığı dilden cevap vereceğimizi ilan ediyoruz.

Nasıl ki, 12 Eylül cuntasının hapishanelerdeki teslim alma politikaları püskürtüldüyse,

Nasıl ki, 1 Ağustos genelgesi yırtılıp atıldıysa, Nasıl ki, 1991'de Eskişehir tabutluğu

kapattırıldıysa,

Nasıl ki, 1996'da Ölüm Oruçları'yla Eskişehir Tabutluğu bir kez daha kapatılarak, halka yönelik saldırıların önüne barikat olunduysa, bugün yine aynı görevle karşı karşıya kalan biz devrimci tutsaklar olarak şehitlerimizin bize gösterdiği yoldan tereddütsüz yürümeye devam edecek, halk düşmanlarına bir kez daha diz çöktüreceğiz.

Bugün, kararlılık gösterisinde bulunanlar yine dizlerinin üzerinde gelecekler; biz devrimciler ise zaferimizi tüm dünyaya ilan edeceğiz.

Kararlıyız;

Bedeli ne olursa olsun ödemekten

çekinmeyeceğiz. Ama hücrelere girmeyeceğiz.

Hepimizi katledebilirler, Ölüm Oruçları'nda şehit düşebiliriz; hapishanelerde tek bir yoldaşımız

kalabilir. Ama bu durumda bile o tek bir tutsağı sağ olarak hücrelere sokamayacaklardır.

Hücreleri yaptırtanların başına yıkacağız. Ölüm Oruçları'nda, Buca, Ümraniye, Ulucanlar, Burdur, Bergama hapishanelerinde direnen, şehit düşen yoldaşlarımızın kanlarıyla, canlarıyla yazdığı tarihe layık olacağız. Bizleri hücrelere sokmak isteyenlerin önüne bedenlerimizle barikat öreceğiz. Artık ülkemiz hapishanelerinde direnişin gür sesi yankılanacak.

Bugün tüm dünyanın huzurunda emperyalizme, işbirlikçilerine ve onların uşaklarına bir kez daha sesleniyoruz; ZAFER BİZİM, İŞBİRLİKÇİLİK, UŞAKLIK, YENİLGİ VE TESLİMİYET SİZİN TARİHİNİZDİR. Tarihimize hiçbir zaman leke sürdürmedik, sürdürmeyeceğiz. Tarihe yeni, onurlu sayfalar eklemeye devam edeceğiz. Bu inanç ve kararlılıkla, işbirlikçi uşak iktidarın hücre tipi hapishaneler temelinde tüm halka yönelik sürdürdüğü politik saldırıya karşı 20 Ekim tarihinden itibaren, belli bir süreden sonra ise Ölüm Orucu eylemine dönüştüreceğimiz Süresiz Açlık Grevi direnişimize başlıyoruz. DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP olarak, yürüteceğimiz böylesine tarihsel bir direniş sürecini başlatmanın coşkusunu, moralini

SAG direnişçilerinin aydınlara hitabeden açıklamasından...

Sizleri direnişimize güç vermeye çağırıyoruz!

Sizin de bildiğiniz gibi, neredeyse bir yıldan daha fazla bir zamandır, "F Tipi Hapishane" adı altında biz devrimci tutsaklara yönelik yeni bir saldırı dalgası başlatılmıştı. Tecrit ve yalnızlaştırma üzerine kurulu bu saldırının özü, bizlerin siyasi kimliklerini yok etmek, hapishanelerdeki örgütlülüğümüzü tasfiye etmek üzerine kuruludur. Örgütsüzlüğün, bireyciliğin alabildiğine körüklendiği ülkemizde, yıllardır direnişin odağı olma misyonunu yitirmeyen hapishaneler, devlet açısından mutlaka yok edilmesi gereken hedeflerin başında gelir. Özellikle 12 Eylül cuntasının ardından, kısa dönem yaşanan göreceli sakin ortamları saymazsak -ki bu süreçler de devlet tarafından yeni bir saldırının hazırlığı biçiminde değerlendirilmiştir-, hapishaneler sürekli bir irade çatışmasına sahne olmuştur. Bunlar, sizin de şu ya da bu ölçüde yaşayarak, gerekse de bir gazeteci, duyarlı demokrat, ilerici bir insan olarak yakından tanık olduğunuz gerçeklerdir.

Yine ülkemiz hapishaneler tarihine bakıldığında çok açık olarak görülen bir gerçek daha vardır ki, devletin saldırıları salt hapishanelerle sınırlı kalmamış, saldırılar daima ülkemiz emekçi halklarına karşı yürütülen kapsamlı saldırıların bir parçası olmuştur. Bu gerçek bugün de değişmemiştir. Bugün halklarımızı za dayatılan IMF ve Dünya Bankası programlarıdır. Hücreler de bu programdan bağımsız değildir, bağımsız ele alınmamalıdır. Bizzat emperyalizmin dayatmalarıyla gündeme getirilmiş bu gerçek, Başbakan Ecevit'in "Hapishanelerde istikrar sağlanmadan, ülkede istikrar sağlanamaz" sözlerinde ifadesini bulmuştur. Öyle ki, bu ifadenin hemen ardından, tam da Ecevit'in ABD gezisinin öncesinde, Ulucanlar katliamı gerçekleştirilmiş ve bu durum emperyalizme hücrelere geçileceğinin teminatı olarak

gösterilmiştir. Onun için bir kez daha vurgulamalıyız ki, "F TİPİ" denilen HÜCRE HAPİSHANELER emperyalizmin halkı bir bütün olarak teslim alma operasyonunun önemli bir parçasıdır.

Bu nedenle;

İşçilere yapılan saldırılar ve hak gaspları; özelleştirmelere ve bunun bir sonucu olarak işten atılmalara hız verilmesi; grevlere getirilen yasaklar, sendikasılaştırma ve yüzde 10 barajı gibi uygulamalarla yapılmaya çalışılan tasfiye operasyonları, HÜCRE HAPİSHANELER saldırısıyla iç içedir. Kamu emekçilerine yapılan saldırılar ve hak gaspları; tüm çalışanlara reva görülen "sadaka" zamlar, sendikal örgütlenmelerine getirilen engeller ve KHK'lar yoluyla yapılmaya çalışılan "disipline etme" planları, HÜCRE HAPİSHANELER saldırısıyla iç içedir.

Köylülere yapılan saldırılar ve hak gaspları; talan fiyatları ile dayatılan açlık ve yoksulluk, girdi fiyatlarına yapılan zamlar ve destekleme alımlarına getirilen kısıtlamalar, özelleştirme uygulamaları ile tarım kesimine dayatılan tasfiye, HÜCRE HAPİSHANELER saldırısıyla iç içedir.

Gençliğe yapılan saldırılar ve hak gaspları; YÖK cenderesine sıkıştırılmış ve birer ticarethane haline getirilmiş üniversiteler, eğitim hakkının gaspı, tüm üniversite emekçileriyle birlikte öğrencilerin söz, karar ve örgütlenme haklarının gasp edilmesi, kışla disiplini dayatmaları, polis zoru gibi tüm saldırılar, HÜCRE HAPİSHANELER saldırısıyla iç içedir.

Bu liste, kuşkusuz tüm halk kesimlerini içine alan bir tarzda sayfalar dolusu uzatılabilir. Yoksul gecekondulu halkı, işsizler ordusu, kadınlar, çocuk işçiler, kaçak çalıştırma, sokak çocukları, küçük üreticiler, yoksul köylüler ve diğer halk kesimleri için

sıralanabilecek çokça sorun vardır. Ama öz olarak dile getirmek istediğimiz; IMF ve Dünya Bankası dayatmalarıyla yaşama geçirilmeye çalışılan ve asıl olarak SABANCILAR'ın, KOÇLAR'ın "huzurunu ve istikrarını" sağlamayı hedefleyen ekonomik ve siyasi programların halka karşı topyekün bir savaşa dönüştüğüdür.

Bugün HÜCRE HAPİSHANELERE karşı olmak demek, ülkemiz demokrasi mücadelesinin önemli bir parçasıdır. Yukarıda saydığımız ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılar göz önüne alarak demeliyiz ki; hak ve özgürlüğümüzü istemek; eşitlik ve adalet istemek; sömürsüz, bağımsız ve demokratik bir ülke istemek, HÜCRE HAPİSHANELERE karşı olmak demektir.

Tüm bu gerçeklerden hareketle; tüm bu saldırıların önüne barikat olmak, ülkemiz halklarının özgürlük ve demokrasi mücadelesini daha da ileri taşımak, emperyalizmin tasfiye planlarını boşa çıkarmak için HÜCRELERDE somutlanan saldırılara karşı 20 EKİM 2000 tarihinden itibaren, DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP tutsakları olarak, aşağıda sıraladığımız talepler için ÖLÜM ORUCU temelinde yürüteceğimiz SÜRESİZ AÇLIK GREVİNE başlıyoruz. Bu mücadelenin hep birlikte yürütmemiz gereken demokrasi ve özgürlük mücadelesi olduğu bilincıyla direnişimize güç vermenizi ve birlikte olacağımızı bekliyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

(...)

BİZ KAZANACAĞIZ!..

Bayrampaşa, Ümraniye, Bursa, Çanakkale, Bartın, Gebze, Malatya, Çankırı, Aydın, Buca, Ulucanlar, Uşak, Ceyhan, Niğde ve Yozgat hapishanesindeki DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP Tutsakları.

taşıyor, direnişimize başlama kararını açıkladığımız bu andan itibaren zaferi kazandığımızı biliyoruz.

Direnişimizin talepleri:

1- Bugüne kadar yapımı süren, esas olarak devrimci tutsakları tecrit, yalnızlaştırma, işkence yöntemleriyle teslim alma, kişiliksizleştirme politikaları çerçevesinde gündeme getirilen F Tipi Hücre hapisaneleri kapatılmalıdır.

2- Bütün bir halkı "terörizm" demagojisi ile suçlayarak "zanlı" haline getiren; işkence, katliam ve infazları yasallaştıran, bunları gerçekleştiren işkenceci-katilleri koruyan 3713 sayılı Anti-Terör yasasının sadece F Tipi hücreleri yasal dayanağını oluşturan 16. maddesi değil, tamamen anti-demokratik olan ve sonuçları artık iyice görülen bu yasa bütün sonuçlarıyla birlikte kaldırılmalıdır.

3- Kamuoyunda "Üçlü Protokol" olarak tanınan, Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı'nın ortak imzalarından oluşan, tutsakların savunma hakları ve tedavi hakları başta olmak üzere hak gasplarına yönelik, avukatlara onursuz arama dayatmasını içeren protokol iptal edilmelidir.

4- Kuruluş amacı ve 1984'ten beri uygulamalarıyla özel-olağanüstü mahkemeler olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri kaldırılmalı, verdiği cezalar bütün sonuçlarıyla kaldırılmalıdır.

5- Hapishaneler, belli periyotlarla ilgili kentin Barosu'nun atayacağı avukatlar, Tabipler Odası'nın belirleyeceği hekimler, tutukluların belirleyeceği avukatlar, tutukluların belirleyeceği tutuklu aileleri, Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile insan hakları ihlalleri ile ilgili DKÖ'lerin atayacağı temsilciler ile Tüm Yargı-Sen'in atayacağı temsilcilerinden oluşan bir heyet tarafından, belli periyotlarla denetlenmelidir. Bu denetim keyfiyete bırakılmamalı, yasal güvence altına alınmalıdır.

6- 21 Eylül 1995 tarihinde BUCA hapishanesinde üç arkadaşımızın katledilmesinden;

4 Ocak 1996 tarihinde ÜMRANIYE hapishanesinde dört arkadaşımızın katledilmesinden;

24 Eylül 1999 tarihinde DİYARBAKIR hapishanesinde on arkadaşımızın katledilmesinden;

26 Eylül 1999 tarihinde ULUCANLAR hapishanesinde on arkadaşımızın katledilmesinden ve tüm bu saldırılarda onlarca arkadaşımızın yaralanmasından sorumlu olanlar kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.

5 Temmuz 2000 tarihinde BURDUR hapishanesinde arkadaşlarımıza saldıran, kolları kopartan, yaralayan, tecavüz edenler ve bu operasyonun emrini verenler,

kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır.

Uğur Sarıaslan, Turan Kılıç, Yusuf Bağ, Mecit Seçkin, Rıza Boybaş, Orhan Özen, Gültekin Beyhan, Aygün Uğur, Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Müjdat Yanat, Ayçe İdil Erkmek, Tahsin Yılmaz, Yemliha Kaya, Hicabi Küçük, Hayati Can, Ümit Altıntaş, Halil Türker, Abuzer Çat, Mahir Emsalsiz, Ahmet Savran, Aziz Dönmez, Habip Gül, Zafer Kırbiyık, Önder Gençaslan, İsmet Kavakhoğlu, H. Hüsni Eroğlu, Mehmet Yalçınkaya, Kalender Kayapınar, Yunus Yaman, Mehmet Batuge, Kadir Demir, Edip Direkçi, Nihat Çakmak, Erkan Perişan, Rıdvan Bulut, Hakkı Tekin, Mehmet Sabri Gümüş, Cemal Çam, Ahmet Çelik, Polat İyit, Engin Huylu, Murat Dil, Uğur Hülagü Gündoğan, Mustafa Kaya, Kazım Tunç isimli arkadaşlarımız değişik tarihlerde sağ olarak tutuklanmışlardır. Bu arkadaşlarımızın can güvenliği devletin sorumluluğundaydı. Bilindiği gibi tutukluluk statüsünün, halk tarafından kabul edilir ve hukuki oluşunun temeli devletin can güvenliğini garanti altına almasıdır. Bu arkadaşlarımız ise devlet tarafından katledildi. Bu arkadaşlarımızı geri istiyoruz...

7- Çeşitli hastalıkları sabit olan, 1996 Ölüm orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli operasyonlarda yaralanan ve tedavileri yapılmayan arkadaşlarımız derhal salıverilmelidir.

8- Değişik tarihlerde ve yerlerde gözaltındayken bizlere işkence yapanlar açığa çıkartılmalı, kamuoyuna açık bir şekilde hızla yargılanıp cezalandırılmalıdır. Bu işkenceciler hakkında gerek savcılıklara gerekse de TBMM komisyonlarına başvurularımız vardır. "Taksipsizlik kararları" ile işkencecilerin korunmasından vazgeçilmelidir.

9- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, Kürt Ulusu ve diğer Ulusal azınlıklar üzerindeki baskılara son verilmelidir.

**KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!
KAHROLSUN TESLİMİYET,
KAHROLSUN TASFİYECİLİK!
ÖLECEĞİZ AMA
HÜCRELERE
GİRMEYECEĞİZ!
YAŞASIN GENEL
DİRENİŞİMİZ!
BİZ KAZANACAĞIZ!**

**DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi
TKP(ML) Cezaevleri Parti Komitesi
TKIP Cezaevleri Merkezi
Örgütülüğü**

Devrimci tutsaklar Süresiz Açlık Grevi direnişinde! **Direnişe sahip çıkalım, hücreleri yıkalım!**

Türkiye cezaevlerindeki devrimci tutsaklar 20 Ekim tarihinden itibaren Süresiz Açlık Grevi direnişinde. F Tipi hücre cezaevlerinin kapatılması ve gaspedilen tüm hakların iade edilmesi, direnişin temel talepleri arasında. Tutsaklar direnişlerini ileriki aşamada Ölüm Orucuna dönüştüreceklerini açıklamış bulunuyorlar. Böylece cezaevleri yeniden büyük direnişlere ve çatışmalara, ama aynı zamanda kitlesel ölümlere sahne olacak. Eğer biz sesimizi yükseltmezsek, karşı koymaz ve saldırıların önüne barikat olmazsak, bu ağır bedel kaçınılmaz olacak.

Türk devleti, 12 Eylül faşist cuntasından sonra siyasi tutsaklara karşı sistematik olarak baskı ve işkence uyguluyor. Amaçları, tutsaklara boyun eğdirip kişiliksizleştirmek, politik kimliklerinden vazgeçirmek, olmazsa öldürmektir. Bu bir devlet politikasıdır. Adına F Tipi denilen cezaevleri bu politikanın bir aracıdır. Türkiye'nin faşist rejimi on yıl önce bu politikayı uygulamak istedi, bunun için defalarca katliamlara girişti. Ama tutsakların kararlılığı hücre saldırısını her defasında püskürttü. Ne var ki devlet hiçbir zaman niyetinde vazgeçmedi. En son olarak Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde akılalmaz bir vahşet sergileyerek bir katliam gerçekleştirdi, 10 tutsağı katlederek, onlarcasını yaraladı. Amaç bir kez daha hücre sistemine geçmenin yolunu açmaktı. Arkasından aynı amaçla Burdur ve Bergama cezaevlerinde benzeri katliam provaları yapıldı. Her katliam girişimi tutsakların ölümüne direnişle karşılaştı. Bunu dışarıda tutsak yakınlarının mücadelesi, aydınların, sanatçıların, hukukçuların, yazarların, meslek odaları ve sendikaların eylemli tepkileri izledi. Böylece devlet köşeye sıkıştırıldı ve savunma çizgisine itildi.

Şimdi Türk devleti sinsi ve kirli bir hazırlık içindedir. Hücre karşıtı muhalefeti zayıflatmak, bölmek ve hücreleri topluma şirin göstermek için aldatıcı bazı değişikliklere gidiyor. Yalana dayalı sistematik bir propaganda yürütüyor. Sayısız manevralarla tutsaklara hücreleri dayatıyor. "Ne pahasına olursa olsun hücre sistemine geçilecektir" diyerek, katliam çılgınlıkları atıyor. Bunun karşısında ise tutsaklar, "Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz" şiarını sarsıcı bir kararlılıkla yükseltiyorlar.

Devrimci tutsaklar kendilerine dayatılan işkence ve katliamlara, hücre saldırısına boyun eğmediler ve eğmeyeceklerdir. Siyasi kimliklerini ve ilkelerini korumak için hiçbir bedel ödemekten kaçınmayacaklarını defalarca kanıtlamışlardır. Şimdi de amaçları ve inançları uğruna büyük bir direniş başlatmış bulunuyorlar. Onlar işçilerin ve emekçilerin çıkarları için, bizim onurumuz için direniyorlar. Direnişlerine sahip çıkarak onurumuzu koruyalım. Tepkilerimizi eylemli olarak ortaya koyalım. Onların çağrılarını yurtdışında güçlü bir şekilde karşılık verelim. Tutsakların ölümüne direnişlerini direnişimizle güçlendirelim. Hep birlikte hücreleri sahiplerinin başına yıkalım.

BİR-KAR

Bedenlerimizi siper edip kazanacağız!

Devletin 1996 yılında biz devrimci tutsaklara yönelik olarak başlattığı "hücre tipi" cezaevi saldırısı bugün daha farklı boyutlarda, daha da artarak sürüyor.

Devlet, 26 Eylül 1999'da Ulucanlar'da yaptığı katliamla, bundan sonra

hapishanelerde nasıl bir yol izleyeceğini de ortaya koymuştur. Şimdiye kadar yapılan saldırılarda olduğu gibi F tipi saldırısı da, onurumuzu, inancımızı, ideallerimizi teslim almaya yöneliktir. Ancak şimdiye kadar başaramadılar, bundan sonra da hiçbir şekilde başaramayacaklar. Biliyoruz, bedelleri büyük olacak. Bedeller devrimci tutsakları bugüne kadar korkutamadı, bugün de korkutamıyor. Asıl korkulması gereken şey, iradeyi düşmana kaptırmaktır.

'84-'96 ÖO'nda olduğu gibi, Buca, Ümraniye, Ulucanlar direnişlerinde olduğu gibi, devletin boyutlu saldırılarına, bedenlerimizi siper edip kazanacağız.

Devrimci tutsakların diğer hapishanelerde başlatmış olduğu süresiz açlık grevine, ben de Ermenek hapishanesinde başlıyorum. Taleplerimiz kabul edilinceye kadar SAG'a devam edeceğim.

**Biz kazanacağız!
Hücreleri yıkacağız!**

Ertuğrul Kaya/Ermenek Cezaevi

Gebze Cezaevi'nden...**Bayrağımıza bir kez daha leke düşürmeyeceğiz!
Biz kazanacağız!****Sevgili yoldaşlar!**

CMÖ tarafından kamuoyuna deklare edildiği gibi, 20 Ekim'den itibaren bir büyük direnişe daha başladık. Programımız gereği, Gebze ÖTC'nde 23 Ekim tarihinde, TKP(ML)'den siper yoldaşlarımızla birlikte sürece SAG ile katılıyoruz.

Bunlar kamuoyuna açıklanmış bilgiler. Ve daha ayrıntılı bir şekilde açıklama yapacağız. Burada daha çok, kamuoyu açıklamalarında yer almayan bazı duygu ve düşüncelerimizi, yoldaşlarımızla, siperdaşlarımızla, işçilerle, emekçilerle, gençlerle paylaşmak istiyoruz.

Kavga kardeşleri!

Ulucanlar direnişimizin üzerinden bir, '96 SAG-ÖO direnişimizin üzerinden 3,5 yıl kadar bir süre geçti. Bu zaman diliminde sermaye, "düşük yoğunluklu demokrasi" saldırısını seçmeli terör yöntemleriyle uyguladı, çıtayı yükseltti. Biz devrimci tutsakların payına da hücre (F) tipi cezaevleri düştü. Ve bizler yükselen çıtaya, canımızla, kanımızla yanıt verdik, faşist rejimin tüm saldırılarını püskürttük. Aynen hücre saldırısını püskürteceğimiz gibi!

Yeni mevzi savaşımızın arefesinde, tüm bunları açıkladık, sizlerle paylaştık. Sizler; sokak ortalarında, Cumartesi eylemlerinde, şehit cenazelerinde, faşist terörün tüm vahşiliğine rağmen sesimiz-soluğumuz oldunuz. Yüzümüzü ağarttınız, sizlerle gurur duyduk ve duyuyoruz.

Ve sizler; tutsak yakınları, işçiler, emekçiler, gençler, tüm yoksullar, siyasal kavgamızda bizleri yalnız bırakmadınız. Ölüm oruçlarında, Ulucanlar gibi soylu direnişimizde bizimle birliktediniz. Sizinle beraber faşizme zindanları dar ettik, sermayeye diz çöktürdük.

Ve bizler de; Cumartesi direnişlerinde, fabrikalarda, sokaklarda, alanlarda, grevlerde sizinle beraberdik. ON'lar oradaydı, Oniki'ler de!

Sosyalizm savaşımının yiğit neferleri!

Söz bitti, sıra artık eylemde! ON'ların başlattığı yürüyüşü, yükselttikleri kapitalizme karşı sosyalizm savaşımının bayrağını faşizmin burçlarına dikmek için, koşar adım tamamlıyoruz. Tüm yoldaşlarımız tereddütsüz ipi ilk göğüslemek için yarışıyorlar! Hepsinin yüzünde Ümit'in kahkahaları, gönüllerinde Habip'in düşmana duyduğu sınıf kini var.

Hücrelere karşı zaferi, bugünden en soylu direnişi öreterek kazanıyoruz.

Partiyle kazanıyoruz!

ON'ların önünde and olsun ki; sınıfımıza, halkımıza, sizlere layık olacağız! Bayrağımıza bir kez daha en ufak bir leke düşürmeyeceğiz!

Varsa cesaretleri gelsinler! Analarımızı, yoldaşlarımızı saçlarından sürükleyerek işkence tezgahlarından geçiren düşmana diz

çöktüreceğiz. Biz kazanacağız!

**Kahrolsun kapitalizm ve faşist barbarlık!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

**TKİP davası tutsakları/Gebze Cezaevi
23 Ekim '00**

**“Sınıfımıza, halkımıza, sizlere layık olacağız,
bayrağımıza asla leke düşürmeyeceğiz!”**

(Bu metin, Gebze Cezaevi'nde 23 Ekim günü, tüm ziyaretçilerimizin ve dostlarımızın katıldığı bir anmada/resmi açıklama töreninde okunmuştur.)

Ailelerimiz, dostlarımız, siper yoldaşlarımız;

Bugüne kadar, katliamlarda, barikatlarda, SAG ve ÖO direnişlerimizde bizi hiç yalnız bırakmadınız. Faşist devletin barbarlık sınırlarını zorlayan terörüne dişinizle, turnağınızla, canınızla set oluşturmaya çalıştınız. Zindanlardaki devrimci tutsakların, haklı mücadelelerini ve taleplerini anlatmak için sesimiz soluğumuz oldunuz.

Ulucanlar direnişinin üzerinden 1, '96 SAG-ÖO direnişimizin üzerinden 4,5 yıl kadar bir süre geçti. Bu zaman diliminde faşist rejim, işçi-emekçi sınıflara, yoksul köylülüğe, gençliğe, Kürt halkına karşı topyekûn bir saldırıya geçti. Emperyalizmin koşulladığı düşük yoğunluklu demokrasi saldırısını, seçmeli terör yöntemleriyle uyguladı çete devleti. Ve biz devrimci tutsakların payına da F tipi denen, hücre saldırısı düştü. Teslim almak, katletmek için yeni tabutlukların, hücrelerin adı bu kez "F tipleri" olarak konulmuştu.

Başarabilecekler mi peki? Ezilenlerin egemenlere karşı, haklılığının zorbalığa karşı, proletaryanın burjuvaziye karşı, devrimci iktidarın çürüyen düzenlerine karşı mücadelesini temsil eden, onurun,

adaletin, namusun, eşitliğin, özgürlüğün, kardeşliğin, sevginin simgesi olan devrimci tutsakları teslim alabilecekler mi? Bizi tanıyan herkesin verdiği yanıt, "elbette ki hayır"dır!

Devrimciler ne zaman teslim oldular ki? Sormak lazım, Clinton'un çanak yalayıcısı ahmaklara. Mahir'i, Deniz'i, Ibo'yu teslim alabildiler mi? Peki ya 12 Eylül'de bizi teslim alabildiler mi? Buca'da, Ümraniye'de katliamlarla bizi teslim alabildiler mi? Diyarbakır'da 10 devrimci tutsağı vahşice katlettiler. '96 SAG-ÖO direnişimizde olduğu gibi 6-8-10 Mayıs genelgeleriyle, Eskişehir tabutluğu ile bizi teslim alabildiler mi? Ulucanlar'da, Burdur'da bizi teslim alabildiler mi? İşkencehanelerde, zindanlarda, DGM'leriyle yürüttükleri yargı terörüyle devrimcileri ne zaman teslim alabildiler, sosyalizm inancımızı ne zaman yenebildiler? Haklılığından, meşruluğundan, halkından güç alan devrimciler faşist diktatörlüğe diz çöktürmediler mi? İşkencehaneleri, zindanları karanlığın cellatlarına dar etmediler mi?

Halkın kardeşleri, yoldaşlar;

Söz bitti, sıra artık eylemde! Devrimci tutsaklarda gördüğünüz sınıf kini, artık düşmanın suratına SAG-

ÖO direnişiyle patlayacaktır. Tüm yoldaşlarımız tereddütsüz ölüme koşar adım giderken, Ulucanlar'da başlatılan yürüyüşü tamamlamanın onurunu taşımaktadırlar. Hücrelere karşı zaferi, bugünden en soylu direnişi öreterek kazanıyoruz.

Ve bu süreçte de ailelerimizin, yoldaşlarımızın çeteleşen devlet çürüyen düzenden hesap sorarak, direnen devrimci tutsakların taleplerine eylemli destekleriyle katılacaklarını, bedenlerini dahi ortaya koyacaklarını biliyoruz. Bu anlamda, yarın Ankara'daki Ulucanlar davasına kitlesel katılımımızı bekliyoruz.

Şehitlerimizin önünde and olsun ki; sınıfımıza, halkımıza, sizlere layık olacağız, bayrağımıza asla leke düşürmeyeceğiz!

Varsa cesaretleri gelsinler! Analarımızı, yoldaşlarımızı saçlarından sürükleyerek işkence tezgahlarından geçiren düşmana diz çöktüreceğiz!

Biz kazanacağız, biz kazanacağız!

Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!

Yaşasın genel direnişimiz!

Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadeleimiz!

Yaşasın devrimci dayanışma!

TKP(ML) ve TKİP tutsakları

SAG Direnişçilerini selamlıyoruz...

Zindan direnişine yurtdışından güçlü bir destek örgütleyeceğiz!

Faşist rejimin hücre saldırısı ve devrimci tutsakların direnişi yeni bir aşamaya girmiş bulunuyor. Süresiz Açlık Grevi direnişi ve bunu izleyecek olan Ölüm Orucu eylemiyle zindanlar yeniden görkemli direnişlere sahne olacaktır. İçerdeki ölümüne kararlı direniş dışarıda güçlü bir mücadeleyle karşılanmadığı durumda, ağır bedellere dönüşecektir. Devrimci ve komünist tutsaklar bu bedeli ödemeye hazırdırlar.

Onlar “öleceğiz ama devrim davasına leke düşürmeyeceğiz” kararlılığını her vesileyle haykırıyorlar. Habip yoldaşın deyimiyle, düşman tüm zulmünü kussa da, onların devrim coşkusunda ve sosyalizm inancında zerre kadar bir tereddüt ve sarsıntı yaratamayacaktır. Onlar emekçi kitlelerin bilinçli öncüleri olarak kendilerine dönük saldırının politik anlamı konusunda açık bir bilince sahiptirler. Saldırının devrimci siyasal mücadelenin geleceği bakımından mutlaka püskürtülmesi gerektiğine aynı bilinç açıklığıyla inanıyorlar. Bunun içinde hayranlık verici bir direniş destanı daha yaratma sürecine yaşamlarını ortaya koyarak girmiş bulunuyorlar.

Katiller sürüsünün hayal bile edemeyeceği büyük bir feda ruhuyla başlatılan direniş, işçi ve emekçi kitlelerde büyük bir moral etki, derin bir sempati yaratacak, onlara mücadele etme cesareti kazandıracaktır. Milyonlarca emekçi, devrimci tutsaklar şahsında, bir kez daha devrim ve sosyalizm davasının yenilmezliğine, devrimci irade ve kararlılığın kırılmayacağına tanık olacaktır. Tutsaklar kendilerine yönelik ve kendileri şahsında emekçi hareketini hedef alan kapsamlı bir saldırıyı püskürtme sorumluluğunu en ileri düzeyde omuzlamış bulunuyorlar. Evet, onlar direnişin başında olarak ve en önde yürüyerek dışarıdaki direnişi büyüteceklerdir.

Faşist rejim yıllardır devrimci tutsaklara “ya boyun eğeceksiniz, politik inançlarımızdan ve amaçlarımızdan vazgeçip köleleşeceksiniz, ya da öleceksiniz” ikilemini dayatıyor. Bu amaçla sistematik bir terör, işkence ve katliam operasyonları düzenliyor. Bu saldırılar her defasında devrimci bilinç ve inanca, çelikten kararlılığa çarparak geri tepti. Ama devlet niyetinden ve amacından hiçbir zaman vazgeçmedi. Hücre sistemine geçme amacı çerçevesinde Ulucanlar katliamına girişti. Ardından Burdur ve Bergama vahşeti yaşandı. Amaç bir kez daha hücreleri hayata geçirmektir. Fakat devlet bunun sanıldığı kadar kolay olamayacağını gördü. Tutsakların kararlı direnişi, dışarıda devrimci örgütlerin boğucu terör altında gösterdiği ısrar, tutsak yakınlarının mücadelesi ve toplumda hücre karşıtı muhalefetin yükselmesi sonucu devlet köşeye sıkıştı ve savunma çizgisine geçmek zorunda kaldı.

Bu gelişmelerin ardından rejim türlü manevralar yapmak zorunda kaldı. Aldatıcı ve oyalayıcı değişikliklere giderek, yalana dayalı ikiyüzlü bir propaganda başlattı. Hücre saldırısını altan alta sinsi bir şekilde yürüttü, hak gasplarına yöneldi, bazı yerlerde fiilen hücre sistemine geçildi. Yoğun bir hazırlık çerçevesinde hücrelerin ayak sesleri duyulmaya başladı. Tam bu aşamada, komünist ve devrimci tutsaklar, “öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz” şırarıyla güçlü bir direniş sesi yükselttiler. Rejimin sinsi ve kirli oyunları Süresiz Açlık Grevi ve ilerki aşamada Ölüm Orucuna

dönüşecek eylemle bozulmuş oldu.

Artık tümüyle yeni bir süreç başlamıştır, mücadele yeni bir aşamaya çıkmıştır. Devrimci tutsaklar direnişleriyle bizlere hayati önemde bir mesaj vermiş, kavgayı büyütme çağrısında bulunmuşlardır. Kavgayı büyütme ve direnişi güçlendirmek zorunda olduğumuz en önemli alanlardan biri de yurtdışıdır. Direnişe bu alanda da güçlü bir destek örgütlemek öncelikle komünistlerin ve devrimcilerin görevidir. Komünistler görev ve sorumluluklarının, yükledikleri misyonun tam olarak hakkını vermek zorundadırlar. Hücre saldırısını püskürtmenin, direnişi zaferle taçlandırmanın onurunu kendi mücadele alanımız üzerinden paylaşacağız. Bunu başarmak zorundayız. Çünkü bu devrimci siyasal mücadelenin geleceği bakımından hayati bir önem taşıyor. Sürece ve sorumluluklarımıza bu bilgiyle yaklaşıyoruz.

Yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın Süresiz Açlık Grevi başlatmasının ardından Yurtdışı Örgütümüz zaman geçirmeksizin harekete geçti. Yeni ve güçlü bir kampanya örgütlemenin tüm sorunlarını, araç ve yöntemlerini tartışıp somutladı. Buna göre;

1- Bütün örgüt birimlerimiz, yerel organlarımız, taraftar ve sempatizan güçlerimizde sürece ilişkin tam bir bilinç açıklığı yaratılacak, güçlerimiz politik olarak donatılacak, etkin bir pratik seferberlik içine çekileceklerdir.

Yerel örgütlerimize geniş bir inisiyatif alanı açılacak, kampanya Yurtdışı Örgütümüzün denetim ve yönlendirmesiyle yürütülecektir. Örgütlü, disiplinli ve hızlı hareket edilecek, materyal akışı zamanında gerekli yerlere ulaştırılacak, faaliyet adım adım denetlenip planlanacaktır.

2- Süresiz Açlık Grevi direnişinin devletin suskunluk fesadıyla boğulmaya çalışılacağı, basın-yayın üzerinde tam bir denetim kuracağı düşünüldüğünde, direnişi en geniş kitlelere zaman geçirmeksizin duyurmak büyük bir önem taşıyor. Bu çerçevede;

* En kısa sürede afişlerimizi, pullarımızı ve bildirimlerimizi hazırlayarak, Avrupa'nın sokaklarını donatacağız. Cezaevi Örgütlülüğümüzün bildirisini, Yurtdışı örgütümüzün bildirisini Türkçe, Almanca, Fransızca, Hollandaca olarak onbinlerce dağıtacağız. Yaygın kahve konuşmaları örgütleyeceğiz.

* Yerel radyo ve gazeteleri değerlendireceğiz. Sendikalara, partilere, Af Örgütü'ne, vb. kurum ve kuruluşlara gidecek, bildiri ve açıklamalarımızı fakslayacağız. Parlamenterlere, milletvekillerine, hukukçulara benzeri yöntem ve araçlarla ulaşacağız.

* Kitle eylemlerinde, mitinglerde, yürüyüşlerde, salon toplantılarında bildiri ve çağrılarımızı yaygınca dağıtacağız. Çeşitli platformların kürsülerini kullanma yoluna gideceğiz. Düşünleri, konserleri, geceleri bu amaç çerçevesinde değerlendireceğiz.

* Avrupa'nın birçok merkezinde yürüyen stand faaliyetini zenginleştirip, güçlendireceğiz. Olmayan yerlerde standların açılmasını örgütleyeceğiz.

* Suç dosyalarımız ve somut istemlerimizle, kuruluş ve kişilerin açıklamalarda bulunmalarını ve tepkilerini ortaya koymalarını sağlamak için basınç uygulayacağız.

* Avrupa'nın devrimci parti ve örgütleriyle, anti-

faşist gruplarla ilişkiye geçecek, onların faaliyetimize güçlü destek sunmalarını sağlamaya çalışacak, onlarla birlikte olmaya önem vereceğiz.

Birçok araç ve yöntemi içiçe kullanarak, inisiyatifli ve yaratıcı davranarak direnişi en geniş kitlelere yayacağız. Devletin suskunluk fesadını yurtdışında parçalayacağız.

3- Propaganda ve ajitasyon faaliyetimize paralel olarak eylemli tepkiler örgütleyeceğiz. Yasal-yasadışı yürüyüşler, mitingler ve benzeri protesto gösterileri, çeşitli kitlesele eylemlilikler örgütleme yoluna gideceğiz. Sürecin akışına paralel olarak başka eylem biçimlerini öne çıkaracağız.

Bugüne kadar Avrupa'da yürüyen hücre karşıtı kampanya başka bir düzey kazanmak ve ileri bir sıçrama yapmak zorundadır. Başlattığımız kampanya, kapsamıyla, içeriğiyle, coşkusuyla, temposuyla hızla ileri bir biçim ve düzey kazanmak zorundadır. Olağanüstü bir süreçteyiz ve olağanüstü bir inisiyatif ve atılganlıkla davranacağımız konusunda Yurtdışı Örgütü olarak açıklığa sahibiz.

Girdiğimiz kampanya sürecini yurtdışı çalışmamıza çeki düzen verip toparlamak ve yurtdışı örgütümüzü güçlendirmek bakımından ayrıca değerlendirecek, bunu hedefleyeceğiz.

Bağımsız politik faaliyetimizde ısrar edecek ve asıl olarak buna dayanacağız. Ama devrimci hareketin yurtdışındaki bileşenleriyle birlikte güçlü ortak bir mücadele birliği oluşturmayı ayrıca önemseyecek ve üzerimize düşeni yerine getireceğiz. Ama asıl olarak güçlerimize ve politikalarımıza dayanacağız.

Güçlerimizin sınırlılığına takılmayacak, en ileri düzeyde bir kararlılık, inisiyatif ve yaratıcılık sergileyerek seferber olacağız. Örgütlü, disiplinli ve planlı hareket edildiği sürece büyük güçlüklerin aşılabileceğini, sınırlı güçlerle bile çok şeylerin başarılacağını kendi deneyimlerimizle ayrıca biliyoruz.

Yurtdışı parti örgütümüz ve tüm yoldaşlarımız yeni bir sınavla karşı karşıyadır. Bu sınavdan yüzümüzün akıyla çıkmak kaçınılmaz bir zorunluluktur. Hücre karşıtı mücadelenin ve açlık grevi direnişinin yurtdışı cephesini büyütme ve güçlendirme, devrimci tutsakların sergiledikleri ölümüne direnişin sıradan bir destekçisi değil, ama bir parçası ve unsuru olmak bilinciyle davranılacaktır. Bunun gereklerini büyük bir fedakarlık ruhuyla, kararlılıkla ve coşkuyla yerine getirmek, tutsak ve siper yoldaşlarımıza, daha genel ifadeyle davamıza karşı bir yükümlülüktür.

Faşist rejimin iğrenç yüzünü ve oyunlarını teşhir etmek, Avrupa kamuoyunu harekete geçirmek, açlık grevi direnişinin zaferle taçlanmasını sağlamak, kısacası, hücreleri onları yapanların başına yıkarak için hiçbir görevden kaçınmayacak, güçlü bir siyasal faaliyet kapasitesi ortaya koymak için yoğunlaşacağız. Bu yurtdışı örgütümüzün önünde duran en önemli ve acil görevdir.

Partimizin onurunu, siyasal gücünü ve maneviyatını pratiğimizle yükseklerde tutacağız. Tutsak yoldaşlarımızın çağrılarını karşılıksız bırakmayacak, onlara yoldaş diyebilmenin ve onların yoldaş sıfatını hak etmenin onurunu yaşayacağız.

Filistin İntifadası'nın ilk sonuçları

D. Özgür Yılmaz

Aylardır barut fiçisi haline gelen Filistin halkının öfkesi sonunda Beyrut kasabı Ariel Şaron'un provokasyonu ile patladı. Yıllardır süren ve tek taraflı tavizlerle Filistin halkının yaşamını cehenneme çeviren "barış süreci"ne karşı gelişen öfke en anlamlı biçimde patladı. 1982 yılında Beyrut'ta 52 gün süren kuşatma ile FKÖ'nün Lübnan'dan çıkarılmasına, Sabra ve Şatilla katliamlarında iki binden fazla Filistinlinin katledilmesine ve Filistinlilerin dünyanın dört bir yanına dağılmasına neden olan, bu yüzden Beyrut kasabı lakabıyla anılan Ariel Şaron'un El Aksa Camii'ne provokatif bir ziyaret düzenlemesiyle, öfke ve tepki dizginlerinden boşandı.

Aylar öncesinden tam bir açıklıkla öngörülen gelişmeler

Gelişmelerin bu hale geleceği aslında aylar önceden belliydi. Üniversite kürsülerinde oturup, Ortadoğu uzmanı geçinen kimi profesörlerin şaşıracağı patlamanın nedenleri aylar önce bu sayfalarda ayrıntılarıyla açıklanmıştı. Sürecin gelişiminin mantığını açıklamak için, bu metinlerden biraz uzun da olsa birkaç alıntı yapmak yeterli olacaktır.

"Kilitlenen ve dolayısıyla mücadelenin yeniden canlanmasını teşvik eden sürecin bir ürünü olarak Filistin halkı yeniden ayaklanmış durumda. İsrail ordusu 22 yıldır işgal altında tuttuğu Güney Lübnan'dan adeta kaçarak çekildi."

"... Bölgedeki son gelişmeleri hızlandıran, daha doğrusu fitili ateşleyen faktör, bir kez daha Filistin halkının direnişi oldu. İsrail cezaevlerinde bulunan mahkûmlarla dayanışmak için seferber olan Filistin halkı sokağa dökülmekle, pamuk ipliği ile örülmüş tezgahın çökmesine yol açtı. Çünkü cezaevleri konusunda gündeme gelen ve İntifadayı çağrıştıran bu mücadele dalgasının gerisinde, Filistin halkının en temel hakları durmaktadır." (Emperyalist Barış Sürecinin İflası, Kızıl Bayrak, sayı: 20, 3 Haziran '00)

"Washington'un dökülen 'barış süreci'ni geleneksel yöntemlerle onarmaya kalkışması durumunda, gerginliğin körüklenebileceği ihtimalinden endişe edilmektedir. Filistin yerleşim alanlarındaki kitlelerde isyana yakın bir atmosferin hakim olduğu görülüyor. ABD'nin Ortadoğu politikasına ve İsrail'in haydutluğuna karşı muazzam birikim kendisini ifade yolları arıyor, fırsat kolluyor. Ayrıca, Güney Lübnan'da siyonist işgale karşı elde edilen zafer bu eğilime kritik bir dönemde perspektifler açtı, direnişin alternatifliğini bir kez daha kanıtladı." (Büyüyen Mücadele Dinamikleri ve AB Politikasının İflası, Kızıl Bayrak, sayı: 23, 24 Haziran '00)

"Emperyalist icazetli özerklik statüsünün, aşamalı bir tarzda da olsa, Filistin halkının gaspedilmiş tüm haklarının iadesi ile sonuçlanacağı sanıldı. Fakat aradan geçen süreç, umutları boşa çıkarttığı gibi, vaatlerle Ortadoğu ve özellikle de Filistin halkı üzerinde oynanan oyunun gerçek yüzünü ortaya sermekte gecikmedi."

"... Umut ve rahavet yerini giderek hoşnutsuzluğa, yeniden mücadeleye atılma duygusunun ağırlığına bırakınca, Filistin Özerk İdaresi kendine ayrılan rolü oynayamaz duruma düştü. 'Barış süreci' sürüncemeye girdikten sonra kısa sürede toptan çökmek zorunda kaldı." (Çelişki ve Çatışmalar Yumağı, Kızıl Bayrak, sayı: 26, 15 Temmuz '00)

Mart ayında Jospin'in Filistin'i ziyaretinde dış vuran öfke, Güney Lübnan'dan İsrail'in çekilmek zorunda kalmasıyla, Filistin halkında mücadeleye duyulan güvenin artmasıyla büyüdü. Ortadoğu'daki çok taraflı satranç tahtasında bütün taraflar Filistin'in bir barut fiçisine dönmüş olduğunu biliyorlardı. Beyrut

kasabı Şaron ise bu durumu bilerek eline meşalesini alıp El Aksa Camii'ne koştu.

Yüzden fazla şehidin verildiği yeni İntifada karşısında çaresiz kalan İsrail, bir taraftan savaş makinasına, diğer taraftan ihaneti tescillenmiş Arafat'a sarıldı. Filistin halkı çocuk İsrail askerlerinin, milislerinin ve yerleşimcilerinin kurşunlarıyla can verirken, Arafat Paris'te Barak'la buluştu, ardından CIA başkanıyla görüştü, son olarak da Mısır'a gidip zirve toplantılarına katıldı. Filistin Özerk Yönetimi İsrail'le "ateşkes" yapıldığını açıkladıktan sonra (Filistin halkı ateş kullanmadığı halde "ateşkes" deniliyor), İsrail askerleri şehit sayısını 60'dan 120'ye çıkarmakta tereddüt etmediler. Arafat Mısır'daki zirveye, İsrail'in Filistin üzerindeki ablukayı kaldırması ve ateşkes açıklaması koşuluyla gideceğini söylerken; zirve sırasında İsrail ablukayı kaldırmadığı gibi, İsrail askerleri sokaklarda Filistinlileri katletmeyi sürdürdüler.

Bu gelişmeler Arafat'ın, FKÖ'nün ve Filistin Özerk Yönetimi'nin ihanetini Filistin halkının ve bütün dünyanın gözünde belgeledi. Birinci İntifada'da FKÖ'nün teslimiyetçi tutumu HAMAS'ın güçlenmesini getirmişti. Şimdiki İntifada'nın neler yaratacağını ise süreç gösterecek. İntifadanın ortaya çıkardıklarını açıklamadan önce, yeni İntifada öncesi dengelere ve ABD'nin Ortadoğu politikasına kısaca bakmakta fayda var.

ABD'nin ayağı kayıyor

'80'li yılların sonunda SSCB'nin çöküşü Ortadoğu'daki dengelerin ABD'nin tarafına kaymasını sağladı. Ancak Ortadoğu'nun kaygan zemininde hareket etmek dünyanın tek süper gücü olarak kalan ABD için bile kolay değildi. '90'lı yıllar boyunca uygulanan saldırgan ve yayılmacı politikasıyla ABD Ortadoğu'yu kan denizine döndürdü. Ortadoğu'ya taşınan silahların ve haydut İsrail'in gölgesinde bir "barış süreci" başlatıldı. Bu süreç bir yıpratma ve yıldırma süreci oldu. İsrail, önceki yıllarda anlaştığı Mısır'ın ardından önce Ürdün sonra da Suriye ve Filistin ile aynı süreci önüne koydu. Filistin halkına katliam uygulamaktan çekinmeyen bu iki ülkeden Ürdün'le geliştirilen ilişkilere karşın Suriye'nin manevralarını bir türlü aşamadı. İsrail'in daha isteksiz olduğu bu görüşmeler ABD için

büyük önem taşıyordu. ABD bir taraftan Ortadoğu halklarının gelişen tepkisini bastırabilmek, diğer taraftan yeniden bölgeye el atmaya hazırlanan Rusya'nın önünü kesebilmek için bu manevralara ihtiyaç duyuyordu.

İsrail için Güney Lübnan bir ateşten gömlek haline gelmişken, ABD için bütün Ortadoğu aynı özelliği gösteriyordu. Irak'a uygulanan ambargo ile binlerce çocuğun katledilmesi, Filistin'in devlet kurma vaadiyle oyalanıp durması, İran'ın tecrit edilmesi, radikal islamcı akımların güçlenmesi, artık iyice ABD'nin ayağına dolanmaya başlamıştı ve birtakım tavizlerle bu konuların en azından bazılarında mesafe almak niyetiyle hareket etmeye başladı. ABD'nin '90'lı yılların sonunda iflas eden Ortadoğu politikasını değiştirmeye ihtiyacı vardı ve yıllardır tecrit uyguladığı ülkelerle ilişkileri geliştirmek zorundaydı. Bunun için İran, Irak, Libya, Suriye, Kuzey Kore, Küba ve Sudan gibi ülkeleri "terörist" ülke kategorisinden çıkarıp "kayı kaynağı" teşkil eden ülkeler kategorisine geçirdi. Her iki cümlesinden birinde füzelerden ve savaştan sözeden Madeleine Albright "terörist" İran'a gidip sıcak ilişkiler geliştirmeye çalıştı. Irak'a uygulanan ambargo el altından delindi. (Bu arada Türkiye'nin ABD'nin Ermeni soykırımı karar tasarısına tepki olarak Irak'la ilişkileri geliştirmeye çalıştığı yaygarası aşağılık bir yalandır. Irak'la ilişkiler gerçekte ABD'nin yeni Ortadoğu politikası çerçevesinde geliştirilmektedir.)

ABD'nin saldırgan politikalarının iflas etmesinin arkasında kuşkusuz Rusya'nın yeniden Ortadoğu'da etkinlik arayışlarının ve AB emperyalistlerinin İran, Irak gibi ülkelere uygulanan yaptırımları el altından delmeleri ve Rusya'ya gizli destek vermeleri gibi etkenler vardır. Ancak iflasın gerçek nedenleri Ortadoğu halklarının duydukları öfkenin artık işbirlikçi rejimleri zorlaması ve patlama dinamiklerini büyütmesidir. Biriken öfkeyi boşaltmak için yapılan girişimlerin bir işe yaramadığı ve Şaron'un provokasyonu ile Ortadoğu'da yeni bir sürecin başladığı görüldü.

İntifada'nın ilk sonuçları

Ortadoğu satranç tahtasında bütün oyuncuların üzerine bastıkları piyon hiç kuşkusuz Filistin'dir. Filistin sorunu 50 yıldır Ortadoğu'nun en önemli sorunu olmuş, birçok ülkenin politikasının eksenini gösteren bir özellik

taşımıştır. Bu açıdan yeni İntifada bütün taşların hızla hareket etmeye başladığı bir vuruşmanın ilk hamlesi olma özelliğini gösteriyor. Yaşanan sürecin çok tarafın devreye girdiği savaflara mı gideceği, geçici çözümlerle sürünüp ve sorunları daha da mı büyüteceği elbette şimdiden bilinemez. Ama kesin olan şudur ki, ABD'nin Ortadoğu "barış süreci" iflas etmiştir. Barış adına atılacak her ihanet adımı yeni sorunlar yaratmaya gebedir. El Aksa İntifadası olarak adlandırılan yeni İntifada ABD'nin emperyalist gerici barışının sonunu ilan etmiştir.

İntifada'nın gösterdiği ikinci sonuç, Ortadoğu'da '90'lı yıllar boyunca süren tek kutuplu ABD hegemonyasının sona ermesidir. ABD'nin Ortadoğu'daki egemenliğinin uzun sürmeyeceği aslında '98'in sonunda açığa çıkmıştı. '91'deki Körfez krizinde diğer emperyalist devletleri yaptığı askeri harcamaları karşılamak için haraca bağlayan ABD, ikinci Körfez krizinde bunu başaramadı. Üstelik birçok emperyalist gücün tepkileriyle karşılaştı.

Yeltsin'le birlikte Ortadoğu'dan elini eteğini çeken Rusya, Yeltsin'in son döneminden başlayarak ve özellikle Putin döneminde yeniden bölgeye ilgi göstermeye başladı. Suriye'ye yeniden silah satışlarının başlaması, İran'la yapılan anlaşmalar, Arafat'ın çeşitli zirvelere uzun yıllardır katılmayan Rusya'yı çağırması, Rusya'nın emperyalist hesaplarının da artık gözetilmesi gerektiğini ortaya koyan gelişmeler oldu. Diğer taraftan ekonomik girişimleriyle Almanya, politik ataklarıyla da Fransa, AB emperyalistlerinin bölgeye ilgisini ortaya koyuyor. ABD dışındaki emperyalistlerin yeniden bölgeye üşüşmesi yeni çatışmaların habercisidir.

Ortadoğu'da ABD barışına karşı tepkilerin artmaya başlaması işbirlikçi rejimleri de sıkıntıya sokmaya başladı. El Aksa İntifadası sonrasında bütün işbirlikçi rejimler İsrail'i kınayan açıklamalar yaptılar. Ancak bu sefer söylemin sert tutulmasına özel bir dikkat gösterildi. Bölgedeki rejimlerin en gericilerinden, ABD'nin en çok yarıdakılığını yapanlardan Suudi Arabistan bile İsrail'in saldırıyı durdurmasını durumunda Suudi yönetiminin ve halkının "sert önlemler" alacağını açıkladı. İsrail'e göstermelik de olsa tepkide bulunmayan tek ülkenin ise Türkiye olduğu görüldü. Türkiye'nin açıklamaları iki tarafa da eşit uzaklıktayız, iki taraf da bize güveniyor biçiminde bir sahtekarlıktan öteye gitmedi.

İntifada, denilebilir ki en çok ABD'nin sopasını sürekli başının üzerinde hisseden Irak'a yaradı. Baas Partisi İsrail'e karşı en sert sözleri sarfederek, Arap halkının sempati ve desteğini arkasına alma çabasına girdi. Bir milyon Iraklı'nın İsrail'le savaşmaya hazır olduğu, Filistin isterse İsrail'e hemen 28 intihar komandosu gönderileceği açıklandı.

Filistin İntifadası'nın emperyalist hesaplaşmalar ve bölgedeki işbirlikçi rejimler üzerinde önemli etkiler yarattığı açık. Ancak hepsinden önemlisi, Ortadoğu halklarının bilinçlerinde yarattığı etkidir. İntifada anti-emperyalist mücadeleye büyük bir güç vermiş, moral kaynağı oluşturmuştur. Sadece Arap dünyasında değil, dünyanın dört bir yanında Filistin halkıyla dayanışmak ve ABD ve İsrail'e öfkelerini dile getirmek için yüzbinlerce kişi sokaklara döküldü. Emperyalizme karşı bu tepkinin açığa çıkmasının küreselleşme karşıtı gösterilerin yükseldiği bir dönemle çakışması ayrıca büyük bir anlam taşımaktadır ve kuşkusuz mücadele için çok önemli bir olanaktır. "Tarihin sonu"nu ilan edenler, kapitalizmin "ebedi egemenliği" çığırtaçlığı yapanlar, dünyanın dört bir yanında işçilerin, emekçilerin, yoksul ve ezilen halkların yeniden mücadeleye atılmaları karşısında ne yapacaklarını şaşırılmış durumdadır.

İntifada hiç kuşkusuz aynı zamanda bir politik kimlik arayışı anlamına gelecektir. '60'ların sonunda İsrail'e karşı yükselen mücadelenin etkisiyle Ortadoğu'da gelişen baskın akım, yer yer ilerici tonlar taşıyan Arap milliyetçiliği oldu. Fakat zaman içerisinde ve özellikle '90'lı yıllarda, bir taraftan Arap milliyetçisi rejimlerin, öte taraftan FKÖ'nün ihaneti, dünyada sosyalizmin prestijini kaybetmesiyle de birleşince, dinsel gerici akımların güç kazandığı bir zemin oluştu. '80'li yılların sonu ve '90'lı ilk yıllar, islami gericiğin ideolojik etkisinin güçlendiği yıllardı.

Radikal islami akımların çok geçmeden gerileme sürecine girmesiyle birlikte, artık yeni bir politik kimlik arayışı yeni dönemde, 2000'li yıllarda ön plana çıkmış bulunmaktadır. Ortadoğu'nun karmaşık etnik ve dini kimliğinin nasıl bir ideolojik kimlik üreteceği elbette bugünden tam olarak anlaşılabilir. Ancak farklı halkların, mezheplerin birarada yaşamalarını sağlayan tek sistemin sosyalizm olduğu, yaşanan deneyimlerle biliniyor.

Arap halkını parçalayarak, aşiretlere kadar varan ayrımlardan bile yararlanarak devletler kuran; Filistin halkını yerinden yurdundan edip onbinlerce Filistinlinin katledilmesine neden olan; Iraklı çocukların ilaç ve yiyecek yokluğundan ölümüne neden olan; Kürt halkını parçalara ayırıp ulusal baskı altında inleyen emperyalist-kapitalist sistemin tek ve gerçek alternatifi, sosyalizmdir, sosyalist bir Ortadoğu Federasyonu'dur. Ortadoğu sorununun tek gerçek ve kalıcı çözümü budur.

Ortadoğu'da anti-emperyalist mücadele dalgası

M. Dağlı

Filistin halkının yeni intifadası, emperyalizmin "Ortadoğu Barış Planı"nın iflasının ilanı oldu. Taşla, sapanla ölüm kusan silahlara karşı direnen Filistinli çocuk ve gençler, dünya halklarının sempati ve desteğini kazanıyor. Siyonist İsrail devleti ise, katliamcı kimliğiyle halkların nefretini kazanmaya devam ediyor.

Emperyalizmin Ortadoğu ileri karakolu olarak kurdurulan İsrail, 1950'li yıllardan beri Filistin halkına baskı, şiddet, terör ve katliamlar uygulamıştır. Emperyalistlerin her alanda tam desteğine sahip olmanın avantajları, Arap yönetimlerinin tutarsız ya da doğrudan emperyalizme uşaklık eden niteliklerinden dolayı, İsrail devleti yayılmacı politikasını 2000'li yılların sonuna kadar taşıyabilmiştir.

Filistin halkı, topraklarının işgal edilmesine, sürgünlere ve katliamlara karşı yığıtçe direnmiş, onlarca yıla yayılan bir gerilla savaşı verilmiştir. 1960'lı yıllarda Ortadoğu halkları üzerinde ve bölgede devrimcilere esin kaynağı olan yine bu yığıt halkın mücadelesidir. '70'li yıllarda reformist gelenekten kopan Türkiyeliler devrimciler

de Filistin direnişinden etkilenmişler ve Filistin gerilla kamplarına giderek eğitim almışlardır. Aynı dönemde dünya konjonktürünün etkisiyle, Ortadoğu gibi islamın kitleler üzerinde ciddi etkiye sahip olduğu bir bölgede, gerilla hareketlerinin çoğunun kendilerini marksist-leninist olarak ifade etmesi ayrıca anlamlıdır.

FKÖ içinde en güçlü örgüt olan ve Arafat'ın önderlik ettiği "El Fetih" in süreç içinde reformist, uzlaşmacı bir çizgiye evrilmesi, Arap yönetimlerinin kaypak tavı, Mısır'ın Camp David'te Filistin davasını satması ve nihayet Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çöküş sonucunda sıkışan Filistin direnişinin öne, Filistinli devrimci örgütleri tarafından açılıp ileriye taşınmadı. Bunu başaramadıkları ölçüde de önemli oranda güç kaybettiler. Arafat'ın başını çektiği El Fetih süreci damgasını vurdu.

Ancak siyonist baskı ve halkı kölece boyun eğmeye zorlayan uygulamalar, Filistin'de radikal tepkilerin sürekliliğinin kaynağıdır. Tam da bu süreç dinsel gericiliğin güçlenmesine zemin hazırladı. Devrimci örgütlerin zayıflığı, Arafat

Emperyalizm ve siyonizme karşı yığıt Filistin halkının yanındayız...

Filistin halkının özgürlük mücadelesine destek verelim!

(Kartal bölgesinde dağıtılan bir bildirin metnidir...)

İsrail savaş makinası Filistin halkına karşı bir kez daha harekete geçirildi. Yaşanan olayları bahane eden siyonist devlet tüm Filistin bölgelerini askeri kuşatmaya alarak, bazı yerleri bombalayarak iki hafta içinde yüzden fazla Filistinlinin ölümüne, binlercesinin de yaralanmasına sebep oldu.

Bu saldırılara karşı Filistin halkının öfkesi sokaklara taşı ve ABD'nin dayattığı emperyalist barış sürecine karşı İntifada'yı yeniden başlattı. İsrail'in artan saldırganlığıyla savrulan küllerin altından, özgürlük ateşi bir kez daha parladı.

Emperyalizmin, özellikle kendisi tarafından abartılan global gücü karşısında, çocuk yumruklarına sığınan taşların gücünü küçümsemek gerektiğinin en iyi göstergesi, Filistin ateşinden sıçrayan kıvılcıkların tüm Ortadoğu'yu bir anda tutuşturması oldu.

Filistin sokaklarının hareketlenmesinden sonra tüm bölge ülkelerinde ve değişik yerlerdeki eylemler, Arap-Müslüman dayanışmasının ötesinde bir anti-emperyalist birikimin açığa çıkmasını sağladı. Şili'de, Endonezya'da, ABD'de, Türkiye'de ve birçok Arap ülkesinde Filistin halkıyla eylemli dayanışma örgütlendi.

Bugün artık ezilen halkların özgürlük talebi ve tutkusunu silahla ya da silahsız öldürmenin imkanı yoktur. İntifada emperyalizme ve siyonizme karşı bir başkaldırıdır. Bu haklı özgürlük mücadelesine gerekli desteği sunmak, tüm ilerici güçlerin görevidir.

ABD ve Türkiye Filistin halkına yönelik katliamlardan sorumludur!

ABD bölgesinde kendi çıkarları doğrultusunda tüm ülkeleri kullanmakta ve politikalarını uygulamaktadır. ABD-İsrail-Türkiye ittifakı, bu uygulamaların somut adımdır. Özellikle askeri alanda açık-gizli bir çok stratejik anlaşma imzalanmıştır.

Filistin halkının dökülen kanının sorumlusu sadece İsrail değildir. Emperyalizmin Ortadoğu halklarına çevrilmiş bu kanlı namusu, birkaç yıldır bu misyonu Türk sermaye devleti ile birlikte oynuyor. Birkaç yıl önce ABD'nin efendiliğinde kurulan bu kirli-kanlı ortaklık, baştan aşağı Ortadoğu halklarının köleliğini ve sömürsünü hedefliyor. Nerede özgürlük isteyen halklar, nerede insanca yaşamak isteyen işçi-emekçiler varsa, bu kanlı ortaklık onun üzerine yürümüş, kanını dökmüştür...

İşçiler, emekçiler, gençler!

Ezilen ulusların, halkların ve sınıfların tek ve ortak kurtuluşu, kapitalist-emperyalist sömürü sisteminin yokedilmesine bağlıdır. Çünkü ulusları haraca bağlayan, bölen-parçalayan, birbirine karşı kıskırtan ve boğazlatan emperyalist devletlerdir. Aynı emperyalist burjuvazi IMF programlarıyla ülke ekonomilerini çökertmekte, işçi ve emekçi sınıflarını eşi görülmemiş bir yıkıma sürüklemektedir. Açıktır ki emperyalizmden medet ummak azrailden can dilenmekten farksızdır.

İntifa'da baskıya, katliamlara ve hainliklere karşı bastırılmayan sestir!

Türk devletinin emperyalizm ve siyonizmle yaptığı tüm kanlı anlaşmalar derhal iptal edilsin!

İncirlik üssü kapatılsın!

Halkların özgürlük mücadelesi asla yokedilemez!

Filistin halkının anti-emperyalist özgürlük mücadelesine eylemli destek verelim!

Gülsuyu'ndan komünistler

Seattle'ın izinde emperyalizme karşı yeni militan gösteriler!

Emperyalizmin küresel çaptaki sınırsız ve vahşi egemenliğine karşı, dünyanın hemen her yerinde eylemler yükseliyor. Emperyalistlerin, düzenin açmazlarına çıkış yolu bulabilmek için yaptığı her toplantı artık oldukça doğal bir biçimde protestolarla karşılanıyor. Seattle ile yükselen bu dalga Davos, Washington, Melbourne ve Prag'tan sonra Montreal ve Seul'den yükselen militan eylemliliklerle devam ediyor. Önceki gösterilerde olduğu gibi, Montreal ve Seul'de yapılan gösterilerde de emperyalizm ve yıkım politikaları lanetlenirken, toplantıların yapıldığı salonlara dışarıdan yükselen öfkenin büyüttüğü korku hakimdi. Elbette ki, yapılan gösteri zincirinin yeni halkalarında da, sokaklarda gaz bombalı, atlı, köpekli ve coplu polis terörü vardı.

Montreal: "Tek çözüm devrim!"

25 Ekim günü Kanada'nın Montreal kentinde toplanan G-20 zirvesine katılanlar Kanadalı öğrencilerin protestolarıyla karşılandılar. Kendilerini "Hoşgeldiniz Komitesi" olarak adlandıran öğrenciler, toplantının yapıldığı binanın önündeki protesto gösterilerinde "G-20 serbest piyasa yoksulluğa çare olamaz!" ve "Tek çözüm devrim!" pankartlarını taşıdılar. Ayrıca, taşınan pankartlardaki dolar sembolüyle Nazilerin gamalı haçını özdeşleştiren figürler dikkat çekiciydi. Tüm bu olgular, göstericilerin politik bilinci konusunda anlamlı göstergelerdir.

Emperyalist yağma ve soygun politikalarına karşı sloganlar atan öğrencilere Kanada polisi vahşice saldırırken, onlarca öğrenci, gaz bombaları eşliğinde coplarla dövülerek gözaltına alındılar.

Atlı polisler tarafından çembere alınarak korunan binada toplantı yapan G-20 üyesi ülkelerin temsilcilerinin gündemi; "Global ekonominin genel durumu, küreselleşmenin dünya ekonomisine etkileri" ana başlığında toplanıyordu. Toplantıda ayrıca, emperyalist-kapitalist sistemi yapısal krizlere karşı daha dayanıklı hale getirmenin çareleri arandı. Bulunan çözümler ise; "döviz kurları, dış borç yönetimi, krizler karşısında özel sektörün tutumu, finansal sektörde uluslararası standartlar" başlıkları altında özetlendi. Yani, böyle toplantıların tümünde olduğu gibi, düzeni krizlere karşı koruyacak bir sigorta sisteminin oluşturulması gündemin temel başlığıydı. Ancak, emperyalistlerin ve onların uşak takımının tüm bu çabaları beyhude. Onlar krizi atlamanın tek yolunu, krizin faturasını dünya işçi ve emekçilerine ödetmek olarak görüyorlar. Sokaklarda büyüyen öfke ise yanıtını her geçen gün daha berrak bir biçimde veriyor: Tek çözüm devrim!

Seul: Emperyalistlerin doruğuna karşı "halkın doruğu"

Asya ülkeleri ve Avrupa Birliği ülkelerinin bir araya geldikleri "Asya-Avrupa doruğu" (ASEM) 19 Ekim tarihinde başladı. Toplantı bölge ülkelerinden gelenler tarafından protesto edildi. Polis, doruğun yapıldığı konferans merkezine göstericilerin yaklaşmasını engellerken, Seul sokakları, polisin saldırısı ve göstericilerin militan tutumlarıyla bir savaş alanına döndü.

Toplantının başladığı saatlerde yapılan bu gösteriyle beraber, dünya emekçi halklarına kan kusturan soyguncu takımının yaptığı "doruğa" karşı, dünya emekçi halklarının alternatifi olarak "Halkın doruğu" adıyla bir toplantı düzenlendi. Toplantıda yapılan konuşma ve yükseltelen şiarlarda emperyalist küreselleşme politikalarının emekçilere zarar verdiği vurgulandı.

Yapılan tüm eylem ve alternatif toplantılarda, "Küreselleşmeye ve neo-liberalleşmeye muhalefet!", "Küreselleşmeyi istemiyoruz!" şeklinde sloganlar atılırken, protestoların hedefinde yine Dünya Bankası ve İMF bulunuyordu.

Öte yandan, ASEM doruğunda Güney Kore Devlet Başkanı Kim Dae-Jung, yaptığı açılış konuşmasında, ASEM'in 3. toplantısının yeni binyılda istikrar, refah ve kalkınma getireceğini, böylelikle Asya-Avrupa işbirliğinde sağlam bir temel oluşturacağını ileri sürdü. Güney Kore Başkanı bu konuşmasıyla, emperyalistler ile onların hükmettiği ülkelerin uşak takımı arasındaki ilişkiyi açığa vurdu. Bu konuşma aynı zamanda ASEM toplantısının özünü de yeterince yansıtmaktadır. Emperyalistlere bölgede çok daha sağlam bir temel kazandırmak...

çizgisinin teslimiyeti, radikal potansiyelin Hamas ve Hizbullah'a akmasına neden oldu. Sosyalist alternatifin önünü kesmek amacıyla alan açılan islami hareketler, gelinen noktada siyonizmin başını ağrıtan, planlarını bozan bir konuma evrildiler.

ABD emperyalizminin başını çektiği "Ortadoğu Barış Süreci"nin içyüzü Filistin halkı nezdinde teşhir olmuştur. Bu sürecin Filistin'e özgürlük ve barış getirmeyeceği, tam tersine, Filistin halkını köleleştirdiği, onurunu ve özgürlük özlemlerini ayaklar altına aldığı, dahası görüşmelerde kabul edilen kısmi kazanımların bile pratikte yaşama geçirilmediği, siyonizmin tüm vahşetiyle devam ettiği ortaya serilmiştir.

Direnişçi bir halk uzun süre bu onursuzluğa katlanamazdı

Filistin halkı onlarca yıla yayılan bir mücadele ve direniş deneyimine sahiptir. Bu mücadelede nice bedeller ödeyen ve ödeten bu yiğit halkın özgürlük özlemlerini yoketmek sanıldığı kadar kolay bir iş değildir. Buna ne emperyalizmin, ne siyonizmin ve ne de Arafat ihanetinin gücü yeter. Sürmekte olan İntifada bunun en somut göstergesidir.

Bundan dolayıdır ki, emperyalistlerin etkeleri tutuşmuş durumdadır. Emperyalizmin bölgeye dönük kirli planlarına ağır bir darbe indiren Filistin intifadası tüm Ortadoğu halkları için özel bir önem taşımaktadır. Bu süreç kesintili de yürüse, inişli çıkışlı da olsa, artık ok yaydan çıkmıştır. "Zafere kadar devrim!" şiarı yeniden Filistin halkının gündeminde.

İntifadanın halklar üzerindeki güçlü yankısı

İntifadanın başlamasıyla beraber, katliamlarla özdeşleşmiş siyonist İsrail devleti yeni cinayetler işlemeye başlamıştır. Şu günlere kadarki bilanço 130'u aşkın ölü (20'den fazlası çocuk) ve binlerce yaralıdır. Ancak bu vahşete rağmen direnişin önü kesilememektedir. Filistin'in çocuk generalleri namıyla karşı taşla, sapanla daha bir inanç ve dirençle savaşmaktadırlar.

İntifada Filistin dışına taşan, neredeyse dünyanın her bölgesine yayılan anti-emperyalist eylemlerin yükselmesine yolaçmıştır. Siyonizmi ve emperyalizmi

lanetleyen gösterilerin en yaygını Ortadoğu'da yaşanmaktadır. 1960'larda Ortadoğu halklarına mücadele ilhamı veren Filistin halkı, bu onurlu rolü yeniden üstlenmiş bulunmaktadır.

Uluslararası medya tekellerinin, eylemleri görmezden gelmesi ya da sıradan gösteriler gibi geçiştirmesi, yükselen anti-emperyalist dalgadan duyulan rahatsızlığın göstergesidir. Suriye, Mısır, Ürdün, Lübnan, Irak, İran, Yemen vb. ülkelerde onbinlerce insan sokaklara taşmıştır. Göstericilerin doğrudan ABD konsolosluk binalarına yönelmesi ve polisle çatışması, varolan anti-Amerikancı, anti-emperyalist bilinci ve tepkinin dışa vurumudur. Bu eylemler bir yanda halkların mücadele isteklerini yansıtırken, öte yanda gerici Arap yönetimlerini sıkıştırılmaktadır.

Filistin İntifada'sıyla dayanışma dinsel gericiliğe bırakılmaz

Ortadoğu halklarının dayanışma eylemleri yaygınlaşırken, Türkiye'den kayda değer bir ses yükselmemiştir. Böyle bir ortamda dinsel gericilerin Cuma namazı çıkışı yaptıkları eylem fazlasıyla göze bataabilmektedir. Sultanahmet Camii çıkışında protesto eylemi düzenleyen islamcılar, Filistin halkının direnişinden kendi amaçları doğrultusunda yararlanmaya çalışıyorlar.

Dayanışmayı asıl yükseltmesi gerekenler, işçi sınıfı, emekçiler, ilerici ve devrimci güçlerdir. Çünkü bu ülkenin tek gerçek anti-emperyalist, anti-siyonist güçleri onlardır.

Filistin halkının özgürlük mücadelesiyle dayanışma, aynı zamanda sermaye devletinin ve islami gericiliğin teşhiriyle birleştirilmelidir. İsrail uçakları bir yandan Filistin'e füze yağdırırken, bir yandan da Konya Ovası'nda eğitim uçuşları yapmaktadır. ABD-TC-İsrail kirli ittifakının tüm Ortadoğu halklarına karşı olduğu Filistin örneğinde bir kez açığa çıkmıştır. Üç İsraili askerin öldürülmesi şiddetle kınanırken, yüzlerce Filistinli gencin İsrail askerleri tarafından katledilmesi kınama konusu bile olmamaktadır. Yine üçlü kirli ittifakın Erdoğan'ın başbakanlığı döneminde önemli ilerlemeler sağladığı, Erdoğan'ın başbakan olmadan önce Washington'dan icazet aldığı unutulmamalıdır. İslami gericiliğin kendini anti-emperyalist, anti-siyonist olarak lanse etmesi teşhir edilmelidir.

Gençlik bareketinden kısa haberler...

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde özelleştirme karşıtı direniş

Sermayenin özelleştirme hedefindeki üniversitelerden olan YTÜ'de soygunun boyutları büyüyor. "%25'lik enflasyon" palavralarına rağmen, dönem başında YTÜ'deki yemek fiyatları %87,5 oranında zamlanarak 400 bin liradan 750 bin liraya çıktı. Yanısıra yeni soygun kapıları da açıldı. Daha önce ücretsiz olan öğrenci belgeleri (500 bin TL) ve not dökümü (1 milyon TL) paralı hale getirildi.

Bunun üzerine dönem başında "Özelleştirme ve YÖK Karşıtı Öğrenciler" olarak biraraya gelen YTÜ öğrencileri, gerçekleştirdikleri kampanya çerçevesinde eylemlerini geçen hafta da sürdürdüler.

20 Ekim Cuma günü yemekhaneye yönelik bir günlük uyarı boykotu gerçekleştirildi. Sabahtan itibaren sandviçler hazırlanarak alternatif yemek masaları oluşturuldu. Sloganlar, halaylar, türküler ve öğrencilere sözlü çağrılarla süren boykotun hızını yağmur da kesemedi. Normalde 2000 kişinin yemek yediği yemekhanede boykot nedeniyle sadece 190 kişi yemek yedi. Böylece boykot %90'ın üzerinde bir katılıma ulaştı. Eylemin ardından 150 kişilik geniş bir toplantı yapan YTÜ öğrencileri bir dizi eylemlilik kararı aldılar.

25 Ekim Çarşamba günü yine aynı konuda YTÜ Merkez Kampüsü'nde bir eylem daha gerçekleştirildi. "Müşteri değil öğrenciyiz!" sloganları eşliğinde orta bahçede toplanan öğrenciler yemekhaneye yürüdüler. Yürüyüş sırasında yemekhaneden alınan boş tabdötlere vurularak eylemin coşkusu artırıldı. Yemek yiyen öğrencilere yönelik yapılan konuşmaların ardından kampüs çıkışına yüründü ve orada bir basın açıklaması yapıldı.

Öğrencilerden bir kısmı ayrıca İstanbul Adliyesi'ne gittiler ve İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na, "rektörlüğün öğrencilerden zorla para istediği" çerçevesinde suç duyurusunda bulundular.

İTÜ'de YÖK karşıtı kampanya

İTÜ'de YÖK'e karşı 25 Ekim Çarşamba günü bir kampanya başlatıldı. İTÜ Ayazağa Kampüsü yemekhanesinde saat 13:00'de biraraya gelen İTÜ'lü devrimci öğrenciler, pankart açıp sloganlar atarak yemekhane içerisinde bir yürüyüş düzenlediler. Yemekhane büyük olduğu için, iki ayrı noktada öğrenci kitlesine yönelik konuşmalarla YÖK'ü teşhir ettiler ve mücadele çağrısı yaptılar. YÖK'ü alkışlarla protesto eden öğrenciler 6 Kasım'a kadar hergün saat 13:00'de YÖK'ü alkışlarla protesto edeceklerini açıkladılar.

"YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Sermaye üniversitelerden defol!", "YÖK'e hayırlı!", "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!" sloganlarının atıldığı eylem sonrasında öğrenciler taşıdıkları dövizleri yemekhanenin merkezi noktalarına astılar. Eyleme SİP'li ve ÖDP'li öğrencilerin dışındaki öğrenci grupları katıldılar.

Çukurova Üniversitesi'nde İsrail protestosu

Çukurova Üniversitesi'nde 25 Ekim Çarşamba günü İsrail'in Filistin halkına karşı giriştiği katliam protesto edildi. Ekim Gençliği, Özgür Gençlik, Kaldıraç Okurları, Güneş Ülkesi, Partizan Gençlik, Yeni Demokrat Gençlik, SİP'li Öğrenciler ve Öğrenci Koordinasyonu'nun birlikte gerçekleştirdikleri eylemde okunan basın açıklamasında, İsrail siyonizminin, ardındaki ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda hareket ettiği vurgulandı.

Ege Üniversitesi'nde İsrail protestosu edildi

Edebiyat Fakültesi önünde biraraya gelen Ege Üniversitesi öğrencileri, burada sloganlar eşliğinde bir basın açıklaması yaparak İsrail ve ABD bayraklarını yaktılar. Yapılan açıklamada, "Ortadoğu'daki emperyalist oyunların farkına varan ve buna direnen kesimlere yönelik" saldırılar protesto edildi.

**Zindanlarda bir zafer yolculuğu daha başladı...
DHKP-C, TKP(ML) ve TKİP tutsakları hücrelerin kapatılması için Süresiz Açlık Grevi direnişini başlattılar...**

Gençlik ateşi hücreleri yıkacak!

Genç arkadaş!
Ölüm hücrelerine karşı cezaevlerinde bir kez daha ölümüne bir direniş başladı. Bir kez daha şehitler verme pahasına zafer kazanılacak ve faşist sermaye devleti diz çöktürülecek. Devrimciler kendi inançlarından soyundurulmaya, kişiliksizleştirilmeye karşı ölümü tercih edecekler.

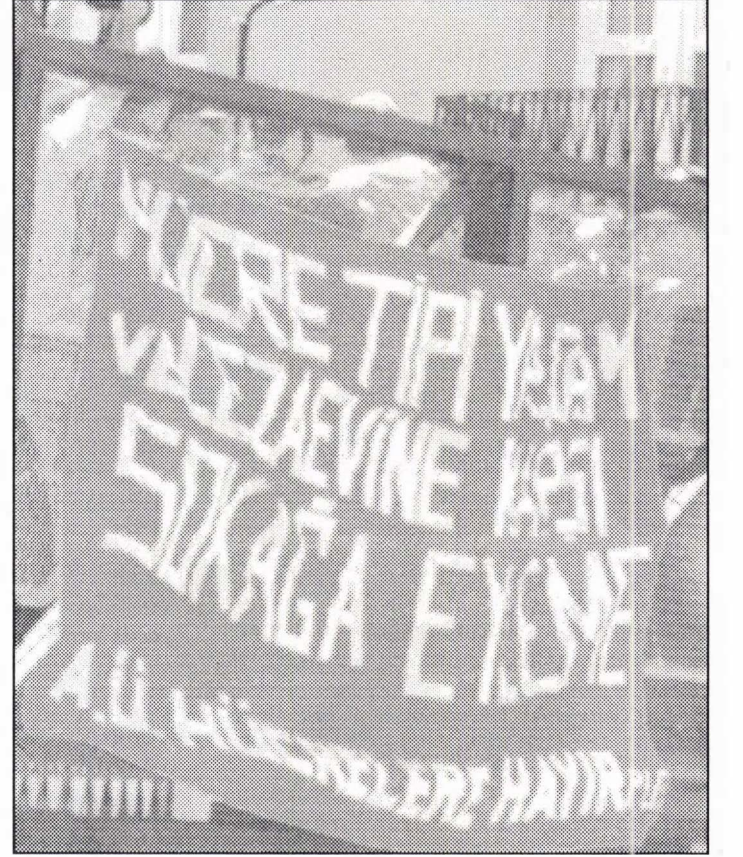
Genç arkadaş!
Bir yanda hücreler var. İnsanın herkesten ve herşeyden, ama öncelikle kendi kişiliğinden yalıtılması anlamına gelen hücreler... Temel işlevi insanın psikolojik dengesini bozarak onu düşüncelerinden, inançlarından, kişiliğinden ve tüm değerlerinden koparmak, bu sayede beynini teslim almaktır. Cezaevine koymakla devrimcilerin özgür beyinlerini teslim alamayan sermaye devleti, hücre saldırısıyla onları sınıfsız, sömürsüz bir dünya özleminden, baskının, zorun, işkencenin, savaşların, sınırların ortadan kalkacağı, emeğin egemen olacağı bir dünya düşündü ve bunun için yanıp tutuşan yüreklerinden koparmak istiyor.

Ama diğer yanda da devrim var, devrimciler var! İdeallerini ölümüne savunan, hayatı ölümüne seven devrimciler. Özgür bir dünya uğruna ölüme gülerek yürüyenler...

Genç arkadaş!
Şimdi içeride bedenlerini açlığa yatan devrimciler özgür bir dünya için mücadele ediyorlar. En ağır işlerde çalışan işçilerin yoksulluk sınırının beşte biri oranında bir asgari ücrete mahkum olduğu, sendikaya üye oldukları için işçilerin işten atıldıkları, kamu emekçilerinin sürgün üstüne sürgün yedikleri bu kapitalist sisteme, emperyalist dünya düzenine karşı emeğin egemen olduğu bir dünya istiyorlar.

Onlar halk için bilim üreten, özerk-demokratik, bilimsel, eşit, anadilde ve her düzeyde parasız eğitim istiyorlar. Eğitimin metalaştırılmasına karşı çıkıyorlar. YÖK türünden 12 Eylül kurumlarının dağıtılmasını istiyorlar. Savaşlara, katliamlara değil eğitime bütçe istiyorlar. Satırlı faşistlerin yanında silah ve coplarla sana ya da arkadaşlarına saldıran, öğrenci gençliğin haklı mücadelesinin karşısında devlet terörünün uygulayıcısı olan polis, jandarma ve ÖGB'lerin üniversiteden defolmasını istiyorlar. Senin üzerinde estirilen hukuk ve soruşturma terörüne karşı çıkıyorlar. Liselerde faşist disiplin yönetmeliklerine, adaletsiz üniversite sınav sistemine, eğitimin kalitesizliğine karşı mücadele veriyorlar.

Genç arkadaş!
Onlar işte bunları savundukları için, insan olma onurunu çiğnetmedikleri için, doğru bildikleri yolda taşıdıkları mücadele bayrağını elden yere düşürmedikleri için, senin haklarına sahip çıktıkları için cezaevlerine atıldılar. Şimdi devlet onları hücrelere atarak, senin haklarını, emeğin çıkarlarını ve insan olma onurunu artık savunmamalarını istiyor. Buna karşı hayatlarını ortaya koyan devrimcileri ölüme terketmek ya da sahiplenerek güçlendirmek senin elinde. Unutma ki vereceğin her destek, sesimize katacağın her soluk, zaferi biraz daha yaklaştıracak. Kaybedeceğimiz her dakika ölümleri, onarılamayacak hasarları, sakat kalmaları biraz daha yaklaştıracak. Ölümlere izin vermemek, hücreleri parçalamak için tüm gücünle mücadeleye destek ver!

Hücre tipi üniversiteye hayır!

YÖK'e karşı mücadeleye! 6 Kasım'da sokağa, eyleme!

Öğrenci arkadaş!

YÖK, 12 Eylül faşizminin üniversiteler üzerindeki postalıdır. 12 Eylül, sermayenin çarklarını döndürmek için toplumsal muhalefeti ezmeye dönük bir balyoz hareketidir. 12 Eylül'le beraber tüm toplumsal muhalefet örgütlenmeleri dağıtılmış, baskılar, işkenceler, katliamlar olağan hale getirilmiştir. Üniversitelerden yüzlerce öğrenci kapı dışarı edilmiş, yüzlercesi tutuklanmış, işkencelerden geçirilmiş ve katledilmişlerdir. 12 Eylül toplumsal yaşamın her alanında kurumsallaştırılmıştır. YÖK de bu kurumsallaşmanın üniversiteler ayağıdır. Üniversitelerde baskı ve terörün süreklileştirilmesi, üniversitelerin kışlaştırılmasıdır. Üniversiteler bugün bir kışladan farkıdır. Asker kafalı YÖK memurları önlerinde itaat eden, askeri bir disipline boyun eğen bir gençlik yaratmaya çalışmaktadır. Bunun için polis copunu eksik etmiyorlar. ÖGB'ler ve sivil faşist uşak takımının baskı ve terörü üniversitelerde kol geziyor.

YÖK, parası olmayanın okuyamamasıdır. Üniversite öğrencilerinden alınan har(a)çlar tam bir soyguna dönüşmüş durumdadır. Çok daha düşük oranlarda alınmaya başlanılan har(a)çlar yıllar geçtikçe gitgide yükseltilecek artık asgari ücretli bir işçinin maaşının üzerine çıkmıştır. Üstelik bu har(a)çların yükseltilebileceği üst sınır YÖK Kanunu'na göre bu yıllık fiyatlarla milyarları bulmaktadır. Biz "DUR!" demezsek har(a)ç miktarlarının bu sınıra doğru yolculuğu devam edecektir. Ödeyemeyecek duruma geldiğimizde yine YÖK'ün emriyle kapı dışı edileceğiz. ("Öğrenci katkısını ödemeyenlerin kayıtları yapılmaz ve yenilenmez", *YÖK Kanunu, madde-46*) Ayrıca üniversiteler parça parça özelleştirilerek sermayeye peşkeş çekilmekte, verilen hizmetler (yemekhane, yurt, mediko-sosyal, öğrenci bürosu hizmetleri vb.) birer soygun kapısına dönüştürülmektedir.

YÖK, kişiliğinin yok edilmesidir. Üniversiteler, bireyin kendi kişiliğini özgürce oluşturması ve kendini üretebilmesi için olanakları yaratmakla ve sorgulayan, eleştiren, üreten beyinler yetiştirmekle yükümlüdür. Eğitim, kişinin özgürleşmesi süreci olarak işlemelidir. Ancak YÖK'ün böyle bir derdi yoktur. YÖK için yüksek öğretimin amacı kapitalizmin sömürü çarklarının devam ettirilmesi ve bunun için "Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getiren" (madde-4, "a" fıkrasının 4. bendi) öğrenciler yetiştirmektir. Sorgulamaktan korkan, yalnızca itaat etmeyi öğrenmiş kişiliklerdir amaçları. Bunun için dayatılan ezberci eğitim sistemi, ödev, vize, final terörüyle beslenerek bizi ders çalışmaktan nefes alamaz, sorunlarımızla ilgilenemez hale getirmektedir. Bunun sonucunda kendi kişiliğimizi özgürce geliştirmemiz engellenmektedir.

YÖK, hücre tipi üniversitedir. Düzen için üniversite gençliğini teslim almanın bir ayağı da üniversitelerin hücreleştirilmesidir. Sınavlara "çan eğrisi" modelinin uygulanması sonucu aynı sırayı paylaştığımız arkadaşlarımızdan yalıtılıyor ve onun rakibi haline getiriliyor. Böylece yalnızlaşarak devletin tüm hak gasplarına ve saldırılarına karşı korumasız ve güçsüz hale geliyoruz. Nazi Almanyası'nı mumla aratan faşist disiplin yönetmelikleri yaşadığımız geleceksizlik kaygısını, bizi teslim alınmış bir kişiliğe mahkum eden hücrelere dönüştürüyor.

YÖK, sesinin kısılması, kollarının bağlanmasıdır. Sömürü çarklarıyla nefes alan, işçinin-emekçinin kanıyla beslenen kapitalizmin vahşetini, çürümüşlüğü görüp de ona karşı çıktığımızda, hatta sadece gaspedilen haklarımızı geri istediğimizde "terörist" olarak niteleniriz, sorunlarımıza birlikte çözüm bulmak için kurduğumuz örgütlülüklerimiz yasaklanır. Bize herhangi bir ifade özgürlüğü tanınmaz, anayasal bir hak olan basın açıklamalarımız sermaye devletinin kolluk güçleri tarafından vahşi bir terörle bastırılır.

Öğrenci arkadaş!

YÖK'e karşı yükseltilecek mücadele, 12 Eylül rejimine karşı yükseltilecek bir mücadeledir.

YÖK'e karşı yükseltilecek mücadele, hücre tipi üniversiteye karşı mücadeledir.

YÖK'e karşı yükseltilecek mücadele, sermayeyi üniversitelerden kovma mücadelesidir.

YÖK'e karşı yükseltilecek mücadele, bilimsel, parasız, anadilde, eşit eğitim mücadelesidir.

YÖK'e karşı yükseltilecek mücadele, polis copunun gölgesinde olmayan, özerk-demokratik üniversite mücadelesidir.

YÖK'e karşı yükseltilecek mücadele, özgürlük mücadelesidir.

Tam da bu nedenle;

6 Kasım'da alanlara!

Ekim Gençliği

Gençlik hareketinden kısa haberler...

ODTÜ'den emperyalizme geçit yok!

Gençliğin anti-emperyalist mücadelesinde sembolleşmiş ODTÜ'de de Amerikan emperyalizmine meydan okundu. Amerikan emperyalizmi ile İsrail siyonizminin Filistin halkına karşı giriştiği katliami protesto eden ODTÜ'lü öğrenciler, Filistin halkının yanında olduklarını açıkladılar. Öğrenciler kafeteryadan Fizik Bölümü'nün önüne yürüyerek, burada ABD bayrağı yaktılar.

BÜ'de ABD emperyalizmine karşı eylem

25 Ekim Çarşamba günü Boğaziçi Üniversitesi'nde ABD destekli İsrail saldırıları protesto edildi. Güney Kampüsünde biraraya gelen BÜ öğrencileri pankart açarak yürüdüler ve ABD bayrağı yaktılar. "Filistin halkına özgürlük!", "Katil İsrail Filistin'den defol!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!" sloganlarını atan öğrenciler, okudukları basın açıklamasının ardından dağıldılar.

Avcılar Öğrenci Yurdu'nda mücadeleye devam

İstanbul Üniversitesi'ne bağlı Avcılar Öğrenci Yurdu'nda kalan 374 öğrenci yaz döneminde bir daha alınmamak üzere yurttan atılmış, geri kalanlar içinse yurt ücretleri %150 oranında artırılmış, ağır bir disiplin yönetmeliği yurtta barınabilmenin koşulu olarak dayatılmıştı. Buna karşı öğrencilerin başlattıkları eylemlere bir yeniside eklendi.

24 Ekim Salı akşamı saat 21:00'de yurtta eylem gerçekleştiren öğrenciler, yurt kapısından dışarı doğru yürüyüşe geçtiler. Kapıda polis barikatıyla karşılaşan öğrenciler barikata yüklendiler, fakat aşamadılar. Bunun üzerine öğrenciler yurt bahçesine doğru, "Zamlara hayır!", "Yurttan atılan arkadaşlarımız geri alınsın!" dövizleriyle yürüyüşe geçtiler. "Barınma hakkımız engellenemez!", "YÖK'e hayır!" sloganlarını da atan öğrenciler, burada yaptıkları açıklamada sorunların YÖK'ten kaynaklandığını, YÖK politikalarının uygulayıcısı olan rektör Alemdaroğlu ile yurt müdürü Şekerkaya'nın üniversitede bilimi metalaştırma ve kışla tipi yurtlarla yaşam alanlarını hücreleştirme görevini yürüttüklerini belirttiler.

MSÜ'de tek tipleştirme saldırısına protesto

Mimar Sinan Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi öğrencileri sakal yasağını protesto etmek için ilginç bir protesto eylemi gerçekleştirdiler.

19 Ekim Perşembe günü okula ilkokul önlükleriyle ve "Daha dün annemizin kollarında yaşarken, şimdi sakalsız olduk, amfileri doldurduk" şarkısıyla girdiler. Yakalarına "Sakal bu, uzuyooo" kokartlarını takan öğrenciler, yemekhaneye giderek, "Beyinlerimize yaptığı saldırıdan sonuç alamayan YÖK, kılımaza, tüyümüze kastediyor" şeklinde bir açıklama yaptılar. Yemekhanedeki diğer öğrencilerin de katılımıyla yürüyüşe geçen öğrenciler fakülte kapısında da açıklama yaptılar. Yapılan açıklamada; sakal bırakma özgürlüğü bile olmayan bir üniversitede bilimden bahsedilemeyeceği, bununla tek tip öğrenci yaratılmaya çalışıldığı, kendi bedenine bile sahip olamayan bir insanın düşünce üretebilmesinin sözkonusu olmadığı, bu yasak yüzünden pek çok öğrencinin okuldan atıldığı belirtildi. Öğrenciler "Sakal var mı YÖK, bıyık var mı YÖK, bilim var mı YÖK", "Çetelere kıyak, öğrenciye dayak, bu abluka dağıtılacak!", "Eğitim hakkımız engellenemez!" sloganlarını attılar.

Ege Üniversitesi'nde yeni bir Serkan Eroğlu girişimi

Ege Üniversitesi öğrencisi Serkan Eroğlu'nun kaçırılarak öldürülmesinden 3 yıl sonra, aynı üniversitede polis tarafından yeni bir kaçırma girişiminde bulunuldu. Ege Üniversitesi Emel Akın MYO öğrencisi Serkan Tüfenk, 23 Ekim günü sivil polislerce kaçırılmaya çalışıldı.

Bunun üzerine öğrenciler kampüs içinde bir basın açıklaması yaptılar. İzmir Üniversiteleri Öğrencileri Koordinasyonu ve EÜDER'li öğrenciler tarafından yapılan basın açıklamasında; "Ve yine iş başındalar; 23 Ekim 2000 Pazartesi günü sivil polislerce kaçırılmaya kalkıştılar. Biz bunların kim olduğunu, ne yapmak istediklerini iyi biliyoruz. 3 yıl önce de kaçırıldıkları Serkan Eroğlu'nun başına gelenlerden tüm kamuoyunun haberi var..." denildi, kamuoyuna duyarlılık çağrısı yapıldı.

Eylemde; "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Katil polis üniversiteden defol!", "Çetelere kıyak, öğrenciye dayak, bu abluka dağıtılacak!" sloganları atıldı.

Bir anadan mektup...

“Yeni katliamlar yaşanmaması için bedenlerimizi siper etmeye hazırız!”

Güneş sıcaklığında tüm güzel dostlara merhaba! Yazıma başlamadan önce, neden böyle bir yazıyı yazmak zorunda hissettiğimi kısaca belirtmek istiyorum.

Dostlar, bugün cezaevi süreci her zamankinden daha zor ve daha kan kokan bir süreç. Hepimiz bunun farkındayız. Ve yine bunun yükünü biz işçi, emekçi, emekli, öğrenci tüm sömürülenler, devrimciler, demokratlar, yani bizler çekeceğiz. Bunun hepimiz bilincindeyiz. Bizim bu sömürüye ve katliamlara karşı birlikte mücadele etmemiz şart. Hiç kimsenin ben şunu yapamam, ben bunu yapamam diyerek bir kenara çekilme hakkı yoktur. Çünkü 7 yaşında bir çocuğun da, 70 yaşındaki bir yetişkinin de yapacağı çok işler vardır. Yeter ki yürekli olsun ve yüreğini mücadeleye döksün. Mücadelenin okulu yaşamdır. İnsanlar yaşadıkça, sömürüldükçe mücadele etmeyi, kendisini yetiştirmeyi her alanda öğrenir.

Şimdi kendi yaşantımdan ve yaşadıklarımın bahsedeceğim, ki bunları hepimiz yaşadık ve hala da yaşıyoruz. Bizler oldukça dar gelirli bir ailede yetiştik. Tüm çocukluğum, annem çalıştığı için kardeşlerime bakmakla geçti. Gün geldi, ailemiz ekonomik zorlukları aşamadığı için, kız çocuğu olmama rağmen kardeşimle mısır, simit satmaya başladık. İlkokulu zorlukla bitirdik. Çünkü ailemin geliri yeterli değildi.

Zaman geldi evlendim. Eşim çok iyi ve demokrat bir insandı. Yine geçimimizi zorlukla sağlıyorduk. Hayatla mücadele etmem gerektiğini oğlum doğunca daha iyi anladım. Ama ne yapacağımı bilemiyordum. Birkaç yıl sonra bir oğlum daha oldu. Ne yazık ki çocuğum hastaydı ve biz doktora götüremiyorduk. Ancak ağlıyordum, komşuların yardımıyla şurup veya ilaçla geçiştiriyorduk. Sonunda devlet hastanesine götürdük, ama çok geç kalmıştık. Çünkü oğlum kan kanseriydi. O bir hafta içinde oğlumuzu kaybettiğimizde, sadece iki yaşındaydı.

Bu üzüntü yerini isyana ve mücadeleye bıraktı. Çünkü bir oğlum daha vardı ve aynı şartlar altında ona da bir şey olmasından korkuyordum. İş aradım gizli gizli, eşim hiç istemiyordu. Yetişme tarzından olacak ki, kadının çalışması gururunu zedeliyordu. Ama dinlemedim ve ilk başkaldırım tekele işçi olarak girmek oldu. Oğlum da 5,5 yaşında okula başladı. Çok zeki, gözleri ışıl ışıl, başarılı bir öğrenciydi. Onun okuması lazımdı, tüm hayatım oydu. Birkaç yıl sonra '79-80'lerde bilinçlenerek, emeğimizin karşılığını alamadığımızı, sömürüldüğümüzü yaşayarak öğrendim. O yıllarda birçok insanın bedel ödediğine, arkadaşlarımızın çocuklarının evlerinden alınarak işkenceyle katledilip kimsesizler mezarlığına gömüldüğüne tanık oldum. Bunlar beni çok etkileyip düşündürüyordu, ama öylece kalıyordum.

Birkaç yıl sonra eşimi kaybettim. Bu arada bir de kızım olmuştu. Oğlum ise okuyor, tatillerde de çalışıyordu. Bana büyük destek oluyor, bunun böyle yürümeyeceğini, yaşamak ve yaşatmak için mücadele etmem gerektiğini, toparlanmamı söylüyordu. Kendimi biraz olsun toparlamış, işyerinde hakkımızı almak için mücadele etmeye başlamıştım. O koşuşturmalar, eylemlilikler, grevler beni daha güvenli, başı dik ve herşeyin üstesinden gelecek hale getirdi. Oğlum bu arada üniversiteye başladı. Bu duygusal olarak beni çok etkiledi, daha 17 yaşındaydı ve hiç ayrılmamıştık. Maddi olanaklarımız yoktu, çünkü ben mevsimlik çalışıyordum. Oğlumun üzerinde ne bir ceket, ne de bir

mont vardı. O hala; “Üzülme anne, kendini bırakma, herşey düzelecek. Yeter ki siz mücadeleye devam edin, gün gelecek, o gün bizim olacak” diyordu.

O yıl sendikacılığa başladım. Gün geçtikçe bilincim daha da geliyordu. Çok okuyordum. Oğlum geldiği zaman ona bildiklerimi zevkle anlatıyordum. O da güzel, parlak gülüşüyle gülüyor, sabırla dinliyor ve beni sevgiyle daha fazla çalışmaya teşvik ediyordu. Güzel şeyler anlatıyordu. Bizim emekçi olduğumuzu, dünyanın bizim omuzlarımız üzerinde yükseldiğini ve bizlerin onurumuzu koruyarak bu sömürüye geçit vermeyeceğimizi, yürekli olmamızı söylüyordu. Ama siyasi olarak yine de hiç bilincim yoktu. O da bu konulardan söz etmedi. Ta ki '93'teki 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününe kadar. Biz o yıl 8 Mart'ı Ankara'da kapalı bir salonda kutladık. Sendika öyle karar almıştı. Oraya gittiğimizde oğlumun haberi vardı, o da geldi.

Kutlamamız bitince ben evine gitmek istedim. Evinin duvarlarında bir takım resimler vardı. Hepsini tanıyordum. Marx, Lenin, Engels, bir de tanımadığım ince bıyıklı, başında bereye benzer genç birinin resmi... “Kim bu?”, dedim. Baktı, “Che” dedi. Kim o, onu tanımıyorum dedim, güldü. “Şimdi işim gücüm yok sana onu mu anlatacağım?” dedi, bu da benim çok zoruma gitti. O resmi oğlum duvara astıysa kesin o onun için önemlidir diye düşündüm. Adana'ya döndüğümde, kitapçılarda bir kitabın üstünde o adamın resmi vardı, hemen aldım. Nasıl merakla okudum. Oğlum tatile geldiğinde manalı manalı güldüm, senin duvara astığın resim Bolivyalı değil mi? Kendisi doktor değil mi? Fidel'le devrim yapıp Küba'yı kurtarmamışlar mı?... Bir gülüş güldü güneş gözüm, “Senden korkulur anam” dedi. Ve artık ondan sonra kendisi bana kitap veriyordu. Kitabı bitirdiğimde, “Anne, ben onu okuyamadım, güzel mi, bana biraz anlatsana” diyordu. Ben de heyecanlı heyecanlı anlatıyordum. Çok hoşuma gidiyordu onun beni dinlemesi. Tabii sonradan anladım ki, aslında o kitabı okumuş, benim ne anlayıp anlamadığımı bilmek istiyormuş.

O yaz 30 Ağustos gecesi şehir dışındaydım.

Kardeşim telefon etti, oğlum evden almışlardı. Hayatım bitti sandım. Benim incinir diye öpmeye kıyamadığım oğlum alıp götürmüşlerdi. Beynim uğulduyordu. Gecenin bir yarısı otostop yaparak eve geldim. Ama gelene kadar da gözümün önüne '80'lerde arkadaşların çocuklarının evden alınıp birkaç gün sonra kimsesizler mezarlığında bulunmalarından başka bir şey gelmiyordu. Eve geldiğimde karakol kurmuşlardı. Komşular içeriye girmemem için uğraştılar, ama umurumda mıydı. Benim tüm varlığım içerdedi. Girdiğimde baktım, oğlum dimdik ayakta idi. O gözlerini hiç böyle ateş gibi görmemiştim. Yaktı sanki beni. Hemen duygularımı bir yana bırakıp kendime geldim. Ben de dimdik durdum ve dışarı çıkmadım. Polisler gidip gelip bana; “Teyze bak, siz fakir insanlarsınız, oğlunu kandırmışlar. Söyle bize yardımcı olsun, hemen burda bırakalım.” O an beynimin döndüğünü hissettim. “Siz ne diyorsunuz? Benim oğlum hiç kimse kandıramaz. O ne yapmışsa doğru yapmıştır. İkincisi, siz benden resmen oğlumun itirafçı olmasını istiyorsunuz. Böyle bir durumun zaten olamayacağından kesin eminim. Kaldı ki böyle bir durum olsa oğluma evlat demem” dedim. Onun üzerine oğluma, “Biliyor musun? Çok akıllı bir annen var” dediler. Tam iki gün kaldılar. Tabii oğlumun, kızımın, benim hayatımın tehlikede olduğu, tehdit ve manevi işkencelerle dolu iki koca gün...

Sonra oğlum da alıp gittiler. Tam 16 gün gözaltında tutuktan sonra, tutuklayıp Malatya'ya götürdüler.

Oğlum görmeye ilk gittiğimde beni kovdu. Çünkü onu öyle görünce kendimi tutamamıştım. Gözümde hiçbir şey yoktu. Canım orada esirdi. "Bana bak anne, ana gibi geleceksen gel, yoksa böyle ağlayacaksan hiç gelme" dedi ve gitti. O zaman düşündüm, "ana gibi ana" nasıl oluyordu? İkinci gittiğimde kendimi sıkıyor ve korkuyordum görüşe gelmez diye. Geldi, yine vakur, dimdik, sanki o işkencelerden geçen o değildi. Konuştuk, bir ara koğuşa gitti. Ardından, kumral, mavi gözlü, konuşurken gözünün içi gülen bir çocuk "merhaba!" dedi. Biraz konuştuk. Sanki şiir okuyordu sevecenliğiyle, insanı rahatlatan bir üslupla... Ona sordum, "ana gibi ana nasıl oluyor?" diye. İçimi aydınlatan bir gülüşle güldü. Sonradan onun canım oğlum Habip Gül olduğunu öğrendim. Bir kez daha onu sevgi ve saygıyla anıyorum. Yiğit oğlum, "Bak ana" dedi, "Senin oğlun onuruyla dimdik bu düzenin pisliğine başkaldırdı. İsyanını eyleme döktü. Sen bir devrimci anasısın, sana ağlamak yakışmaz. Sen de aynı oğlun gibi dimdik mücadele edeceksin. Yan yana, omuz omuza. Gerektiğinde bayrağımızı en önde taşıyarak. İşte bir devrimci anasına bu yakışır, gelip de burada ağlamak değil." Orada biraz sarsıldım, aklıma oğlumun gülüşü, birlikte kitap okumamız, konuşmamız geldi. Ve benim oğlum büyüüp devrimci olmuş, kendisini insanlığa adanmış, tabii ki onunla gurur duymalıydım. (Bir kez daha oğlumla gurur duyuyorum, ne mutlu bana ki böyle bir oğlum var.) Artık gidiş-gelişlerim giderek daha farklı oluyordu. Gülüşmelerimiz, arkadaşça konuşmalarımız, tartışmalarımız...

Dava sonuçlandı ve oğlum ceza aldı. Ben bir kez daha yıkıldım. Tam 12,5 yıl. Bunu hazmedemiyordum. Milleti soyanlar, insanlarımızı katledenler, hırsızlar, soysuzlar devlet tarafından alkışlanıp kahraman ilan edilirken; pırıl pırıl eli kalem tutan, insanları seven, çaldırtmam, öldürtmem diyen çocuklarımız da ya cezaevine konuluyor, ya da "faili belli" olarak katledilip kimsesizler mezarlığına gömülüyor. O da belli bile değil...

'95'te Buca, arkasından Ümraniye katliamı yaşandı. '96'da da çocuklarımız bedenlerini açlığa yatırdılar. Tabii oğlum da içlerinde. Bir yandan çalışıyordum, bir yandan sokaklardaydım. "Ana gibi ana" olmalıydım. Çünkü biliyordum; onlar bizim çocuklarımızdı ve haklı bir dava için mücadele ediyorlardı. Bu dava hepimizindi. Ben sokaklarda mücadele verirken oğlum SAG-ÖÖ direnişindeydi, 23 gündür görmeye gidememiştim. Ama onlara sahip çıkmayı, destek olmayı Habip'in dediği gibi bayrağı onurla taşımayı, "ana gibi ana" olmayı çok iyi anlamış ve öğrenmişim. Artık mücadelenin ön saflarındaydım. Hiçbir şeyden korkmuyordum. Çünkü onu aşmıştım. Onu oğlumun gözlerinde aşmıştım. "Biz kazanacağız anne" diyordu. "Kısa çöp uzun çöpten hakkını alacak bir gün!" diyordu. Ama bir yandan da durumunun ağırlaştığı haberi geliyordu. Bu beni daha da kamçıliyordu. Ankara'da yediğimiz coplar, panzerler, gözaltılar vız geliyordu. Çünkü oğlum davasına inanmıştı ve bedel ödüyordu. Bu bedeli birlikte ödemeliydik. Onlar ne olursa olsun yalnız değildi.

Kara haber İstanbul'dan geldi. İlk şehidimizi vermiştik. Aynı gün oğlumun faksı geldi. Artık ölüyordu, son bir kez onu görmeye gitmeliydim... Yol bitmiyor, 17 saat, ben ağlamıyorum ama gözümdeki yaş dinmek bilmiyor. Sürekli şunu diyordum; "Diren oğlum, biz kazanacağız, diren yiğidim!" Oğlum ilk gördüğümde çok sarsıldım, çok korkunç görünüyordu. 3 yaşındaki bir çocuk gibi sesi çıkmıyor, ama gülümsüyordu. Orada duygularım ağır bastı. Artık kendimi tutamadım, karşımda ölüyor, ama elini bile tutamıyordum. Baktım, çok yavaş sesiyle parmağını kaldırdı; "Anne biz kazanacağız. Diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölürüz. Sev anne, insanları sev. İnsanlar güzeldir!.." Birden toparlandım; "Diren oğlum, diren canım, kazandığınızı göreceksiniz!" diyebildim. Ardarda ölüm haberleri gelirken, bir yandan da yaşamak için direniyorlardı. Ve kazandılar, kazandık. Tabii 12 şehit vererek.

Çocuklarımızın hepsi hala onun izlerini taşıyor. Hiçbiri iyi bir tedavi görmedi ve hepsinin sağlığından gittiyse de, **KAZANDILAR!**

Ve onların hepsi benim çocuklarımdı. Onlarla her zaman onur duydum. Bir kez daha hepsini kucaklıyorum. Bir şeyi çok iyi anladım ki; çocuklarımızı katledenlerin hepsi aç kurtlar gibi kana doymuyorlardı. Saltanatlarından korkuyorlardı. Bu korkularını gidermek için saldırıyorlardı. Ellerinde cezaevlerine kapattıkları ve yine de teslim alamadıkları çocuklarımız vardı. Dışardaki insanlara korku salmak için ilk işleri cezaevlerinde katliamlar yapmak oldu. Ama sonuç yine aynıydı. Çocuklarımızı teslim alamadılar, alamazlardı da. Çünkü onların cesur yürekleri, inandıkları partileri, ellerinde ise hiçbir gücün bıraktıramayacağı bayrakları vardı. Eskişehir tabutluğunu kapattırdılar. Devlet; "Böyle olmayacak, öyle bir şey yapmalıyız ki, tek tek onların beyinlerini teslim almalıyız" diye şimdi de karşımıza hücreleri çıkardı. Sinsice planlarla "F tipi" adı altında allı güllü süslemeler yapıp, şimdi de bunu hayata geçirmeye çalışıyorlar. Ama yine biz kazanacağız. Gerekirse yine ölümüne mücadele edeceğiz.

F tiplerinin inşaatlarına başlarken, yine sinsi kan emiciler Ulucanlar'da boş koğuşlar varken 30 kişilik koğuşlara 90 kişi koyup, yüzlerce hastayı tedavi ettirmeyip, saldırı hazırlığı yaptılar. Çocuklar bunu biliyorlardı. Biz ise içerdeki hastaların listesini çıkarıp imza kampanyası yürütüyorduk. Gittiğimiz her yerde her an saldırı yapılabileceğini, bunların yeni katliamlara hazırlandıklarını tekrar tekrar anlattık. Burda herkesin eksikliği oldu. Sivil toplum örgütlerinin, ailelerin, partilerin, sendikaların... O kadar çabaya kimse kulak vermedi. Ve kana doymayanlar planlanan katliamı gerçekleştirdiler. Sayısız işkenceden geçirdiler, teslim alamadılar. O kadar vahşilerdi ki, ölümlere bile işkence yaptılar. Ama teslim alamayacaklarını hiç anlayamadılar. Bilmiyorlardı ki bizim çocuklarımız devrimciydi, yürekleri vardı, inançları vardı, insanları uğruna ölecek kadar seviyorlardı. Ne vahşi katliamı, ne de On'ları unutmamak, unutturmayacağız. Katiller ise döktükleri kan denizinde boğulacaklar.

Bugün saldırı planları hala devam ediyor. Ama bu sefer bizler de aileler, analar olarak kararlıyız. Bizim kanımızı dökmeden çocuklarımızın kılına bile dokunamayacaklar, dokundurtmayacağız. Dışarda çalışmalarımız yoğun bir şekilde sürüyor. İHD bünyesinde tutuklu aileleri cezaevi komisyonları oluşturuldu. İstanbul'da olmak üzere bazı illerimizde TUYAB kuruldu ve şimdi de yoğun şekilde Adana'da da şubelerini açmaya çalışıyoruz.

Yazımın başında da belirttiğim gibi, ben bunları yazma ihtiyacı duydum. Çünkü mücadelenin okulu yoktur, yaşamın kendisi bir okuldur. Tüm duyarlı insanlara sesleniyorum. Bizim çocuklarımız çok kıymetlidir. F tipleri çocuklarımızı diri diri mezara gömmek demektir. Şimdi mücadele etme ve karşı koyma zamanıdır. Hepimizin, herkesin yapacak işi var. Bu katliamı durdurmamız lazım. Tüm kitle örgütleri, emekçiler, insanım diyenler, bu hepimizin sorunu. Çünkü eninde sonunda bu saldırılardan sizler de payınızı alacaksınız.

Bir de ailelere sözüm var. Eminim herkes çocuğunu çok seviyordur, ama iş sevmeye bitmiyor. Oğlumun sözüyle "ana gibi ana" olmak gerekiyor. Çocuklarımıza layık olmak, onların devrimci düşüncelerini onurla taşımaktan geçiyor. Ancak o zaman bizlerle gurur duyan daha güçlü çocuklar görürüz karşımızda.

Artık kan görmek istemiyoruz. Yeni Ulucanlar istemiyoruz. Bunun yaşanmaması için bedenlerimizi siper etmeye hazırız, bu böyle biline!..

Hepinizi tüm ana sıcaklığıyla kucaklayıp öpüyorum.
Biz doğurduk, size öldürtmeyeceğiz!
Anaların öfkesi katilleri boğacak!
Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!
Kurtuluş yok tek başına,
Ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir devrimci tutsak anası

Yanan bir yürek

*Mavi gözlüm
Hep yolunu gözledim
Sen gittiğinde
Denizler seni özlüyor
Kıyıları toprakla
Gül dikenle öpüşüyor*

*Tuna akarmış, hem de gülerек
Hiçbir gülüş
İçimdeki acıyı dağıtmıyor
Biz daha çocukken
Payımıza kan düştü
Her gece sensizlik büyüdü
Büyüdü ölüm*

*Sen bir okyanusa adadın kendini
Bütün ülkelere
Kendini götürdün
Terk edilmiş kıyılarda
Yangınlar tutuşuyor
Okyanusa saçıyor*

*Fırat'ın öteki kıyısında
Bir çocuk
Dağlara türkü söylüyor
Bir çocuk
İzmir Konak'ta, denize bakıyor
Habip'in küçük yoldaşı
Bir türkü tutturmuş söylüyor*

*Beriden akıp gelmişsin
Denizleri yol almışsın
Çeliğe sen su vermişsin
Düşmana korku salmışsın*

*Sana tünelci diyorlar
Gözlerinden ürküyorlar
Selam olsun Habip sana
Kanın yerde kalmaz yoldaş*

*Ümit ile kucaklaştın
Düşmana korku saldınız
Parti bayrağını açtınız
Fırat'a selam gönderdiniz*

*Habip yoldaş, Ümit yoldaş
Selam olsun size yoldaş
Habip yoldaş, Ümit yoldaş
Selam olsun size yoldaş*

*Ve denizler coşuyor
Habip'in arkadaşları
Yükselen yapılar
Kimi tuğla örüyor
Zürih'te bir genç kız
Habip'in, Ümit'in
resimlerini taşıyor*

*Köln'de pankart
Paris'te gençler
bildirisini dağıtıyor
Ve yangın büyüyor
Büyüdükçe çeteler küçülüyor*

H. Yılmaz

MHP'yle yakınlaşma krizi

MHP "merkez sağda kitle partisi" olma mesajları verirken gündeme gelen DİSK'ten MHP'ye ziyaret haberi, DİSK ve bağlı sendikalarda tam bir kriz yarattı.

20 yıl önce sıkıyönetim mahkemesinde görülen MHP Ana Davası İddianamesi'nde de yer alan iddialara göre DİSK Başkanı Kemal Türkler, MHP'nin eski lideri Alparslan Türkeş'in emriyle öldürüldü. Türkeş'in ölüm emri verdiği sırada bugün DYP Milletvekili olan Celal Adan da yanında bulunuyordu. Kemal Türkler cinayetinde tetiği MHP ile ilişkili Ünal Osmanağaoğlu ile Aydın Eryılmaz, Abdülsamet Karakuş ve İsmet Koçak çekti.

DİSK ile MHP arasındaki gerilimi "kan davası"na çeviren bu cinayet, yıllardır iki kuruluş arasındaki temassızlığın da nedeni oldu. İşte bu koşullarda, dün Sabah'ta yer alan "MHP ile DİSK görüşmesi" haberi, DİSK çevrelerinde olağanüstü tepkilere neden oldu. DİSK yöneticileri de dün gün boyunca, kendilerine her telefon açana "yanlış anlaşıldık" yanıtı vermek zorunda kaldı. Haberin gün içinde yarattığı tepkileri dikkate alan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, hem DİSK'e bağlı sendikalara gönderdiği açıklamada, hem de Yeni Binyıl'a yaptığı açıklamada "yanlış anlaşılmaktan" yakındı. Çelebi, "Bizim MHP ile yaptığımız bir görüşme talebi yok. Biz hükümetle görüşme talebinde bulunduk. Ne bizim ideolojik görüşlerimizde herhangi bir değişiklik var, ne de MHP'nin değiştiğine dair bir ipucu" dedi.

DİSK'e bağlı sendika yöneticileri, "hiçbir koşulda, başbakan yardımcısı olsun olmasın, MHP lideri ile görüşülmemesinden yana tavır" gösterirken, farklı bir tutum izleyen Çelebi şunları söyledi: "Bizim yaptığımız, sendikal hareketin içinde bulunduğu sorunların aşılmasına ilişkin, hükümet ve doğal olarak Başbakan ve yardımcıları ile görüşme talebidir. Bizim MHP'li tek bir belediyede halen üyemiz yoktur. Onların ideolojik saldırıları

devam ediyor. DİSK üyesi işçileri başka sendikalara geçmeleri için tehdit ediyorlar. İşten atmak istiyorlar. Bizim tabii ki bu sorunları muhatapları ile görüşmemiz gerekiyor. Hadise budur. Kemal Türkler cinayetinde tetiği çeken elin mahkeme kararıyla MHP'li olduğu kesinlik kazanırsa, onu ayrıca değerlendiririz. Biz şimdi işçilerin sorunlarını tartışacağız."

DİSK'in Bahçeli'ye ziyaret haberini DİSK eski Genel Başkanı Türkler'in eşi Sabahat Türkler, dün tesadüfen eşinin katil zanlısı Ünal Osmanağaoğlu'nun yargılandığı Bakırköy Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşma sırasında öğrendi.

"Beynimden vuruldum"

Sabahat Türkler, DİSK-MHP temasını "Umarım böyle bir şey yoktur. İlk duyduğumda beynimden vurulmuşa döndüm. Başımdan aşağı kaynar sular boşaldı. Eğer hükümet ile görüşülecekse sorun yok, ama MHP olursa buna sadece ben değil, bütün işçiler kızacaktır" diye tepkisini ortaya koydu.

Davada Türkler'in avukatı olan DİSK kurucularından Rasim Öz ise sert konuştu: "DİSK'in kuruluşundan beri avukatlığını yapma onurunu yaşadım ama DİSK'in bugünkü yöneticileri nedeniyle şansız olduğumu düşünüyorum. Eğer doğruysa gerçekten bu DİSK adına değil, ama DİSK'i temsil etme talihsizliğini gösterenler adına utanç vericidir. Kuzu postuna bürünen kurtlar DİSK'in kurucusu Kemal Türkler'in katili olarak yargılanmıştır. Tetikçiler Türkler'in bireysel hasımları değildi. DİSK, faşizme karşı mücadele andıyla kuruldu. Bunun tersine yapılacak her şey DİSK'in geçmişine saygısızlıktır. Bu anlayış DİSK'in değil MİSK'in anlayışıdır. Bu DİSK'in kullanılmasıdır, kurdun kuzu postuna bürünmesine yardımcı olmaktır. Bahçeli yerine Ecevit ya da Yılmaz ile görüşmeleri doğru olur." (Yeni Binyıl/24 Ekim '00)

Türkiye işkence aleti ithalatçısı

Financial Times'ın haberine göre, Uluslararası Af Örgütü, Türkiye'yi işkence aletleri ithal eden ülkeler arasında gösterdi

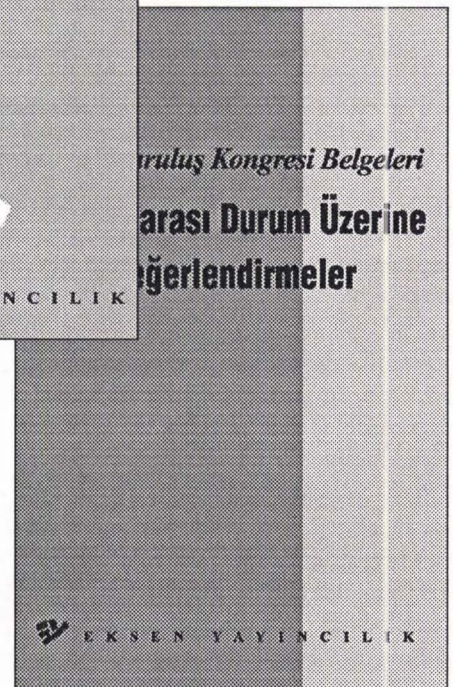
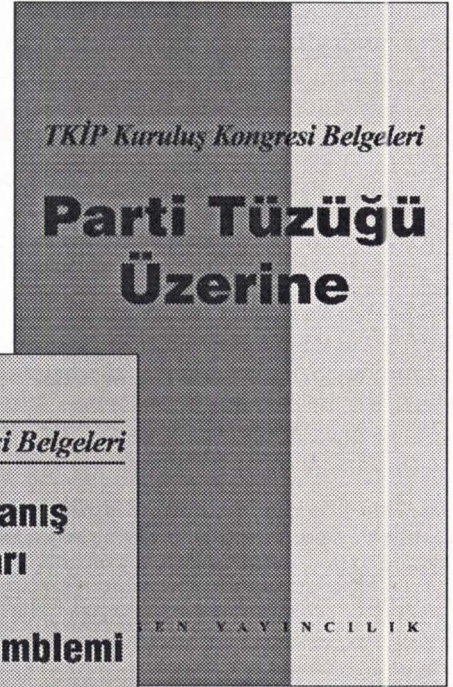
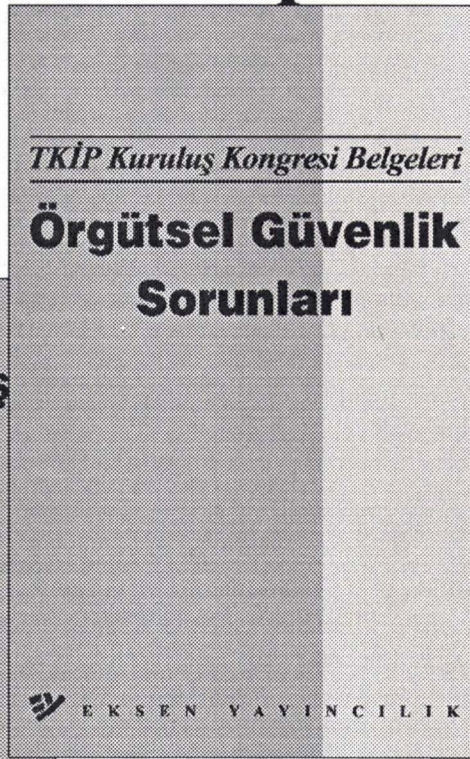
Uluslararası Af Örgütü, işkencece kullanımı giderek artan elektro şok aletlerini ithal eden ülkeler arasında Türkiye'yi de gösterdi. Örgütün yayımladığı İşkenceyi Durdurmak (Stamp out Torture) adlı raporda, dünyada 22 ülke ve 120 şirketin işkence aletlerinin ticaretini yaptığı bildirildi.

Elektro şok etkili 'teknolojinin' ilk defa 1970'lerde ABD'de bulunduğu belirtilen raporda, aynı ülkenin bu teknolojinin ticaretinde lider durumda olduğu açıklandı.

Uluslararası Af Örgütü Türkiye Masası Şefi Heidi Wedel, kendilerine Türkiye'nin yüksek teknoloji ürünü elektro şok işkencesi aletlerini ithal ettiği yolunda bilgiler geldiğini söyledi. Wedel, "TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Sema Pişkinsüt'ün kamuoyuna tanıttığı işkence aletleri belgelenen tek işkence aletleri oldu. Bunlarda dünyada kullanılan işkence teknolojisinin çok gerisinde kaldı." dedi.

Örgütün Türkiye temsilciliğine göre 1997 yılında üç kadına yüksek teknoloji elektro şok aletleri kullanılarak tecavüz edildi. (Milliyet, 20 Ekim '00)

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

EKSEN YAYINCILIK

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir işçi... Üç yıllık emek verdiği fabrikadan çıkarıldı. Hem üzüldü, hem sevindi. Niye mi üzüldü? Güvenemediği, hep yakındığı arkadaşlarından ayrılıyordu. Ne de olsa birlikte üretmenin, aynı sorunları yaşamının, aynı ortamı paylaşmanın getirdiği bir hüznün olmalı. İçinden her ne kadar buradan kurtuldum dese de. Niye mi sevindi? Artık bu işyerinden kurtuluyordu. Sermayeyi ve kendi sınıfını bu işyerinde daha iyi tanıdı. Daha önce, Türk Metal Sendikası'nın, sendikalaşmak isteyen işçileri nasıl sattığını gördü. Sedikaya da güvensizliği arttı.

Üç yıldır patronun yalakalarına karşı biriktirdiği öfkeyi patlatacağı. Kararlıydı. Dediğini yapardı da. Son zamanlarda vardiya şeflerinin nasıl da kaytardıklarını, işçileri bırakarak başka yerde oturdukları ya da yattıklarını duydu. Böyle haksızlık olur mu? Biz burada enayi miyiz ya! Biz hastalandığımızda işlerine gelirse dinlenme izni verirler, gelmezse de o kişiye izin vermezler. Ya da kazara verilerse de onun burnundan getirirler. Bu patronun onlara verdiği bir ayrıcalıktı.

Çıkışının verildiği gün kime hesabını vereceğini planladı. Kendine MHP'liyim demese bile hilal işaretlerini masalara çizirdi. MHP'yle az-çok ilişkisi olmasıyla birlikte, bir de kendisinin bir rahatlığı vardı. Çünkü fabrikada belli yerlerde tanıdıkları vardı. Hakkını aramaya kalkardı. Hak aramanın kendisi bir bilinci zaten yaratır. Çıkışının verildiği gün raporluydu. Tazminatı verilip işten çıkarıldı.

O daha önce vardiya şefiyle tartışmıştı. Şef de onu müdüre ispiyonladı. Bu olaydan sonra müdür toplantı yapmıştı. İşçilere gözdağı vermek amacıyla -çıkışına o tartışmayı gerekçe gösterdiler- müdür, "Böyleleriniz varsa söyleyin, böyle davrananlar çürük elemandır", diyordu. Yani hakkını arayanlar, susmayanlar. Bunlar patronun işine yaramaz. Tabii, patron böylelerini niye çalıştırsın ki, dışarıda asgari ücretle bile çalışmaya razı olan işçiler varken...

Ama yine de bazı kişilere hadlerini bildirmeli. Arkadaşlarıyla vedalaştı. Çıkışına kimin neden olduğunu biliyordu, öfkeden bunu tekrarlıyordu. Ama kimseye pek bir şey belli etmedi. Çıkış saatine daha vardı. Başka bölümleri dolaştı. Çıkışta ilk olarak üretim müdürünü gördü. Kendisinin dışında 7 kişi daha işten çıkarılmıştı. Müdürün yakasına yapışıp, "Niye o insanları çıkarıyorsunuz? Bu insanların çoğu aile geçindiriyor..." diyor. O sırada genel müdürü de uyarıyor, "Senin de hesabın sorulur!" Müdür onu "Bunların hakkını aramak sana mı düştü, sana ne canım, istediğim zaman çıkarırım. Buna da kimse karışamaz" diye cevaplıyor. O sırada güvenlik elemanları yetişiyor, yoksa müdürün suratının ortasına bir iki tane yumruk yemesine ramak kalıyor.

Neyse ordan kurtuluyor. Dışarıda ise şefleri yakalıyor. Biri durumu farkedip hemen servise biniyor. Kendi şefini sertçe geriye itiyor. Bağışmalar, işçiyi çekip alıyorlar. İşçiler, en çok müdürün yakasına yapıştığına seviniyor. Çünkü o birinci dereceden patronun adına konuşuyor. Onu temsil ediyor. Şefe gelince, bayan olduğu için, bir de işçilerin arasından seçilmiş, üretimde bir şekilde çalışıyor. Bu şef olmasa başkası gelir. Yani yalakalık yapacak çoktur, diye düşünürler işçiler.

İşçiler her sene aynı dönemlerde işten atmalara alışık olduğu için çıkan arkadaşlarına üzülmüyorlar. Ama şunun daha iyi farkındalar. Bu fabrikalarda bizlerin iş güvencesi yok. Ama şunu da daha ciddi düşünmek zorundalar. Birleşmek, evet, gücümüzü birleştirmek. Bireysel de olsa hakkımızı aramak zorunda olduğumuzu da. Yoksa hep kaybetmeye, işten atılmaya mahkumuz.

İşçilerin şunu da çok iyi bir biçimde anlamaları gerekir:

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Sınıf bilinçli bir metal işçisi/İzmir

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

26 Eylül '99 şafağında yeni ON'lar doğdu. 10 yiğit devrimci yoldaştan kızıl bayrağı teslim aldık.

Sermaye devletinin, '96'da ölüm oruçlarında nasıl hesapları tersine çevrildiyse, 26 Eylül direnişiyle de tüm çabaları öyle boşa çıkarıldı.

İşçi sınıfının ve emekçilerin devrimci önderlerini bu düzen asla teslim alamayacaktır.

Teslim olanlar ise zaten ortadadır. Kürt halkının özgürlük mücadelesine sırt çevirip, teslim bayrağını çekenlerdir bunlar. Cezaevlerinde devrimden, devrimci düşünceden umudunu kesmiş durumda, cezalarının bir an evvel dolmasını bekleyen yığın ve bezginlerdir bunlar.

Ümit Altıntaş ve Habip Gül'le birlikte katledilen yoldaşların hesabının er geç sorulacağını sermaye devleti bilmelidir.

Yeni katliamlara izin vermeyelim. Devrimci tutsaklara sahip çıkalım.

Sermaye düzeninin tüm saldırılarına karşı tek yumruk tek barikat olmanın zamanıdır.

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Bir Kızıl Bayrak okuru/İstanbul

Her türlü baskı ve angaryaya maruz kalıyoruz

Merhaba dostlar!

Yaşadığımız kapitalist sömürücü düzende devlet hergün bize daha azgınca saldırmaktadır. Devrimcilerin bedel ödeyerek kazanmış oldukları haklar devlet terörüyle, işkenceleriyle, katliamlarıyla gaspediliyor. Bize bilinç vermeye çalışan devrimciler zindanlara atılıyor. O da yetmiyor onları katlediyorlar. Bunun son örneği, ON onurlu devrimcinin Ulucanlar'da katledilmesidir. Sorunlar bu kadarla da bitmiyor. Şu an dayatılan sistem F tipi, yani hücre. Hücre insanları kişiliksizleştirme, davasından vazgeçirme, işkenceyle düşüncesini yoketme saldırısıdır. Her alanı hücreleştirmeye çalışıyorlar.

Ben bir ambar işçisiyim. Ben gözlemci olarak size sorunları anlatmak istiyorum. Sorun "çavuş"un patrona yalakalık yapmasıyla başlıyor. Saat 05:00'de uyanıyor, 18:00'de paydos ediyoruz. İşkence böyle başlıyor. Patron bize kahvaltı molasını çok görüyor, ama bizi mesaiye bırakıyor. Biz kendimize su bile getiremiyoruz, onu bile bize yasakladı. Söзде aylık çalışıyoruz. Aylıklarımızı zamanında almıyoruz. Şu an bize dayatılan torba sayısı 180, yani günde bir işçi 180 torba doldurmak zorunda. Daha önce 150 idi. Bu yarın çoğalacak, böyle kalmayacaktır. Patron bizlere sözlü tacizde bulunuyor. Her türlü baskı ve angaryaya maruz kalıyoruz.

Kıscacı bu sistemde bize yaşama hakkı yok. Öyleyse bize düşen görev, bu sistemi tarihin çöplüğüne yollayarak kendi gerçek kurtuluşumuz için mücadeleyi yükseltmektir.

Antakya'dan bir ambar işçisi

Bunlara artık bir dur diyelim...

Ben 22 yaşında bir inşaat işçisiyim. Bu kapitalist düzende on iki senedir eziliyorum. Sadece ben değil, benim gibi binlerce işçi yıllardır eziliyor.

Bu sistemde inşaat işçilerinin hiçbir sosyal güvencesi yok. Sendikalardan uzak tutuluyoruz. Mühendislerin, patronların ağzından çıkan bir kelime ile işten atılıyor. Fazla çalıştırılıp hakkımız ödenmiyor. Bu kapitalist düzen, bütün işçi-emekçilerin yerini yurdunu terkederek gurbetçi olmalarına sebep oluyor. Buradaki insanlar bir ev sahibi olmak için gurbette yıllarını veriyor.

Bunlara artık bir dur demenin zamanı geldi de geçiyor.

Bir de bize öncülük eden devrimcileri cezaevinde yalnız bırakmayalım. Onlar sosyalizm için hayatlarını feda ettiler ve ediyorlar. Bizim ise görevimiz; şalterleri indirmek. Çünkü her zaman güç bizdedir. İşçisiyle, memuruyla, köylüsü-öğrencisiyle kısaca bütün emekçi halk olarak devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltelim.

Zafer bizim olacak!

Bir inşaat işçisi/Antakya

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,

* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

* DM için: 3002991-8

* TL için: 0079219-2

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

* DM için:

1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

*Ulucanlar katliamının ikinci perdesinde
devlet terörüne karşı militan direniş...*

**Oyun bozuldu,
katledilenler değil
katiller
yargılandı!**